Emperyalizme ve Oligarşiye Karşı

MÜCADELE

Haftalık Siyasi Gazete, Fiyatı: 20.000 TL. 25 Haziran 1994 Sayı: 100

HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ

BU MEMLEKET BİZİM

Biz yaratıyor, biz üretiyoruz. Bir avuç asalak, sefahat içinde tüketiyor, zenginliklerimizi emperyalizme peşkeş çekiyor... Emeğimizi, alın terimizi talan ettikleri yetmiyormuş gibi şimdi krizin faturasını da bize kesmeye çalışıyorlar. Hayır! Bunu kabullenmeyeceğiz.Krizin sorumlusu onlardır, faturasını biz ödemeyeceğiz

Gebze'de, Ankara yolunda, Mersin'de, TÜGSAŞ'ta bu faturayı reddediyor ve direniyoruz... Kazanmak için birlik olmalı, güç olmalıyız. Direnişimiz yalnız kendimizin değil, tüm emekçi halkın direnişidir.

Gasp edilen emeğimiz, ekmeğimiz, yeraltı-yerüstü zenginliklerimiz, özgürlüğümüzdür. Ülkemize ve geleceğimize sahip çıkmak için direnmeliyiz. Bu davet bizim. Tüm milliyetlerden emekçiler ayağa kalkarsak eğer, kazanacak olan biziz.

MERHABA

Geçen sayımız, "Ölüm Orucu Şehitleri Anıldı", "Devrim Halkların Birliğiyle Mümkündür", "Savaş Kültürü Bir Yaşam Tarzıdır" ve "Aşiret Yapısını Parçalamak Devrimci Mücadelenin Görevidir" başlıklı yazılardan; "bölücülük yapmak, halkı tahrik etmek vb" gerekçeleriyle toplatıldı.

Oligarşi, Türkiye halkları demenize; Türk, Kürt, Laz, Çerkez ülkemizde yaşayan tüm milliyetlerden emekçi halkımızın kavgasını, umudun adını savunmamızı tahammül edemiyor. Kuşkusuz, gerçekler hiçbir baskıyla karartılamaz. Bu sayımızda da aynı şeyleri savunuyoruz ve savunmaya devam edeceğiz...

Haftalık gazete olarak 100. sayıya ulaştık. 100 sayının 100'ünde de Türkiye halklarının sesi, soluğu olmaya; yaşanılan gerçekleri tüm çıplaklığıyla yansıtmaya çalıştık.. Bu süre içinde hemen her sayımız toplatıldı; yıkılmazlarca lira para cezasıyla karşılaştık, onlarca çalışanımız gözaltına alındı. Saldırılara uğradık, tutuklandık. Ama kavganın içinde olduğumuz gerçeği hiç değişmedi.

Okurlarımız da hep bizimle oldular. Eleştirileri, yazıları, karikatürleri, mektuplarıyla daha iyiye ve güzele ulaşmamız için çaba harcadılar. Ülkenin dört bir yanından, yurtdışından, cezaevlerinden merkez büromuza gelen yüzlerce mektup, okurlarımızın gazetemizin doğal muhabirleri olduklarını gösterdi. Yazıların, sayfaların biçimine ve içeriğine yaptıkları eleştirileri, bizleri sürekli daha iyiyi aramaya yönelttı. Bu duyarlılık, her zaman yol gösterici oldu ve olmaya devam ediyor...

Sınıflar mücadelesi "tarafsızlık" denilen kavramı tanımıyor. Ya Türkiye halklarının; işçinin; yoksul köylünün; ezilen, sömürülen emekçi sınıf ve tabakaların içinde ve yanında olacaksınız ya da dışında ve karşısında. Mücadele gazetesi olarak bu gerçeğin bilincindeyiz. Tarafız; kavganın dışarıdan bir gözlemcisi değil, onun alevlendiricisi olmaktan onur duyuyoruz.

Bugün, muhabirlerimizle, bürolarımızdaki çalışanlarımızla, tüm Mücadele ailesi olarak Gebze işçisinin direnişindeyiz, Adana Belediyesi işçileriyle birlikte Ankara yolundayız. Dersim'de, Karadeniz'de, Toroslar'da... Emekçi halkımızın umudunun, kurtuluşunun tomurcuklandığı, gelişip serpildiği, kavganın bilinçle ve yürekle sömürüye ve zulme karşı alevlendiği her yerde biz varız. Ve olmaya devam edeceğiz...

Yeni sayımızda buluşmak üzere.

Bir gün mutlaka!

Yeni bir özgürlük tüneli girişimimiz daha düşmanı tarafından açığa çıkartıldı. Ve bir kez daha umutlarımız sonraki sefere yöneldi.

Tutsak düşen her devrimcinin, Devrimci Sol savaşçısının en büyük özlemi duvarları aşarak sıcak mücadelenin içerisine koşmak, gücünü yoldaşlarının gücüne katmaktır.

Daha önceki özgürlük girişimlerinizde olduğu gibi bu kez de tüm zorluklara, olanaksızlıklara rağmen sarsılmaz irademiz, devrimci yaratıcılığımızla beton zemişlerde kendinize açtığınız yol, yine kendi ayak direyen yanlarınıza adeta düşmana teslim edildi.

Onca güvenlik önlemi arasında aylardır sürdürdüğümüz çalışmanın açığa çıkartılması kuşkusuz bizin için üzücü, düşman için sevindirici olsa da kararlığınız karşısında "artık bir daheki sefere kesin başaracaklar" demeden de kendinlerini alamıyorlar.

Cezaevlerinin güvenlik sistemlerinin yeniden ihale edildiği şu günlerde faaliyetimizin ortaya çıkması düşmana güç verecek olsa da, tüm güvenlik sistemlerini aşarak halkımız ve yoldaşlarımızın yanına sıcak savaşa koşacağınız sözünü bir kez daha yineliyoruz. Heplinizi coşkuyla kucaklıyoruz.

ALİ RIZA KURT

Not: Buca Cezaevi'nde tünel 12 Haziran 94 Pazar günü açığa çıkartıldı.

Saldırılar MÜCADELE'yi susturamayacak

KONYA'DA OKURUMUZA SALDIRI

Meram Özgür-Der üyesi ve gazetemiz okuru Çetin Köroğlu 23 Haziran günü saldırıya uğradı. Akşam saatlerinde evine giderken Yaka Meram bölgesinde sivil faşistlerin saldırısına uğrayan Çetin Köroğlu hastaneye kaldırıldı. 4 sivil faşistin demir çubuklarla saldırdığı okurumuzun kaburgaları kırıldı ve sağlık durumu ciddiyetini koruyor.

Gazetemizin Konya temsilciliğine yönelik saldırılarda duyarlı bir okur bilinciyle temsilciliğimize sahip çıkan Çetin Köroğlu inşaat işçiliği yapıyordu. Son olarak temsilcimiz Özgür Güdenoğlu ve 4 okurumuzla birlikte kaldığı 11 günlük gözaltının ardından serbest bırakıldığı 24 Mayıs gününden beri temsilciliğimizi bir kez daha sahiplenmişti.

Çetin Köroğlu uzun süredir Konya polisinin tehdit ve gözdağı ile karşı karşıyaydı. Konya'da geçtiğimiz günlerde de DEP Karatay İlçe Başkanı Muhlis Kılınç 4-5 kişilik bir grubun demir çubuklu saldırısına uğramış, daha sonra da hastanede ölmüştü. Çetin Köroğlu'na yapılan saldırı ile Muhlis Kılınç'a yapılan saldırı arasındaki benzerlik ve polisin Muhlis Kılınç'ın ifadesini almaktan özellikle uzak durması, saldırıların kontrgerilla destekli sivil faşist saldırılar olduğunu ortaya koyuyor.

ANKARA TEMSİLCİMİZ BURHAN KARDAŞ'IN TUTUKLULUĞU DEVAM EDİYOR

Halen Ankara Merkez Kapalı Cezaevi'nde tutuklu bulunan gazetemiz Ankara temsilcisi Burhan Kardaş ve Grup Ekin üyesi İhsan Cibelik'in mahkemelerine 22.06.1994 günü Ankara DGM'de devam edildi. İki saat gecikmeyle saat 11:00'de başlayan duruşmada Burhan Kardaş ve İhsan Cibelik yaptıkları savunmalarda gerekçesiz olarak 5 aydır tutuklu bulunduklarını, suçlamaların somut delillere dayanmadığını belirterek tahliyelerini istediler.

Mahkeme savunmalara adeta kulak tıkayarak ve yüklendikleri "görevi" yerine getirerek, "tutukluluğun devamına" karar verdi ve duruşmayı ileri bir tarihe erteledi.

ADANA BÜROMUZA POLİS BASKINI

Adana Emniyet Müdürlüğü "Terörle Mücadele" Şubesi'ne bağlı polisler 23 Haziran günü arama izni olmaksızın Adana büromuza baskın düzenlediler. Büromuz adeta talan edilerek birçok gazete, kitap, film gibi malzemelere zorla el konuldu.

Büromuz çalışanları yaptıkları açıklamada baskının tamamiyle keyfi olduğunu ve kendilerini Mücadele gazetesinde çalışmaktan yıldırmak amacını taşıdığını belirterek, Mücadele'ye yazmaya devam edeceklerini yinelediler.

MÜCADELE

İÇİNDEKİLER

- Emperyalizme ve oligarşiye karşı... 3
- Bu memleket bizim 4--6
- Kitlelere devrim hedefini göstermeliyiz... 7
- Kazanmanın yolu radikal olmaktan geçiyor... 8
- Demokrasi oyunu... 9
- Haklılık ve meşruluğumuzu sokağa indirebilmeliyiz... 10
- Bilinç ve yürekler Ölüm Orucu direnişindeydi... 11
- Ulusal baskı ve asimilasyon 12-13
- Dünyadan... 14
- Düzen Meclis'te kendiyle baş başa... 15
- Kürdistan'da ekonomik yaşam başaşağı... 16-17
- Kürdistan'dan "haber" yok... 18
- Sıvas katliamına göstermelik yargı... 19
- Haberler... 20
- Isırgan.. 21
- Kültür/Sanat... 22
- Yüreğimizde öfke, silahımızda mermisiniz... 23

Düzeltme

–Önceki sayımızda yer alan "Mimar Mühendisler Başbakanlığa Yürüdüler" başlıklı yazıda Başbakanlığa bırakıldığı söylenen bildiri, TMMOB Genel Kurulu'nda kabul edilen yürüyüş bildirisi olmayıp, Devrimci Mücadelede Mimar-Mühendislerin "Zama Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" kampanyası çerçevesinde hazırlayıp yaymladıkları bildiridir.

– Kayseri Cezaevi'ne ilişkin haberde, açlık grevinin başlangıç tarihi 30 Mart olarak belirtilmiştir. Doğrusu 30 Mayıs'tır.

Düzeltir özür dileriz.

Sahibi: Haziran Yayıncılık ve Tic. Ltd. Şti. Adına Gülten ŞEŞEN
Yazı İşleri Müdürü: Cafer ÇAKMAK
Yönetim ve Yazışma Adresi: Binbirdirek Mah. Terzihane Sk. Kalaycıgzı İşhanı No: 11 Kat: 1 Sultanahmet-İstanbul
Tel: 518 84 17-518 68 57 / **Fax:** 516 24 14
Baskı: Sefer Matbaacılık
Fiyatı: 20.000 TL. **Almanya:** 4 DM
Fransa: 15 FF, **İsviçre:** 4 SF
Hollanda: 4 FL, **İngiltere:** £ 1.5
Abone Koşulları
Yurtiçi Abone:
6 aylık: 450.000 TL.; 1 yıllık: 900.000 TL.
Yurtdışı Abone: 6 aylık: 85 DM;
1 yıllık: 170 DM
Hesap No: Gülten ŞEŞEN, T. İş Bankası Akasya Şubesi 100 48 44

BÜROLARIMIZ

Adana: İstiklâl Cad. 7. Sk. Kızılay İşhanı arkası Özkan Ap 47/A Kat:1 Tel-Fax: 351 97 25
Ankara: Marmara Sk. Kırmır Ap. No: 12/17 Sıhhiye Tel-Fax: 434 10 92
Antakya: İstiklâl Cad. Asi Sk. Osmanağa Pasajı No: 9 Tel-Fax: 213 56 06
Bursa: Hacılar Mah. Kozakardı Sk. Atılım İşhanı (Heykel) No: 8/408 Tel: 224 47 80
Bolu: İzzet Baysal Cad. Menekşe Pasajı No: 1/B
Denizli: Delikli Çınar Meydanı, Çınar İşhanı Kat: 3
Diyarbakır: İstiklâl Çıkmazı, Güçlü Pasaj No: 3/30 Tel-Fax: 221 85 89
Elazığ: İcadiye Mah. Hazlar Sk. Şifa Han No:4/1 Tel-Fax: 212 45 19
Eskişehir: Esnaf Sarayı Kat: 3 No: 122 Tel-Fax: 231 16 44
Gaziantep: Gazilar Cad. Karataşlı Mah. Yenişeyt Sk. No: 27 Kat: 5 Daire: 10 Tel: 235 18 59
İzmir: 853. Sk. No: 27/501 Bilen İşhanı Kısık Tel-Fax: 441 95 86
Kars: Kazım Karabekir İşhanı Kat: 2 No: 233 Tel: 223 75 25
Karşıyaka: Medrese Mah. Dr. İsmail Yağcı Cad. Park Oteli yanı No: 4-D
Kocaeli: İstiklâl Cad. Hafız Şerif Sk. Demirsoy İşhanı Kat: 5 Tel: 325 75 35
Konya: Türkçü Mah. Akiveyin Kardeşler Sk. Semih İşhanı 14/A Kat: 2 No: 201 Tel: 350 50 77
Malatya: Pirk Kazanç İşhanı Kat: 4 No: 121/122 Tel: 325 28 45
Marsilya: Mahmediye Mah. 118 Sk. Çağ İşhanı Kat: 2 No: 13 Tel: 336 75 74
Samsun: 19 Mayıs Mah. Talimhane Cad. Bozacıoğlu İşhanı Kat: 3 Tel: 435 59 81
Sivas: Sularbaşı Mah. Belediye Sk. Şenyurt Sitesi No: 508 Tel-Fax: 222 20 22
Trabzon: Çarşı Mah. Uzun Sk. Kolotoğlu Çarşısı Kat: 3 No: 80 Tel-Fax: 326 10 70
Tunceli: Moğolstay Mah. Okullar Cad. Boztaş Sk. Dayı-Yeğen İşhanı No: 11 Tel-Fax: 212 51 89
Zonguldak: Merkez Mah. Demirciler Sok. No: 6 Kozlu Tel: 253 99 65
Köln: Hansaring 25-27 50670 Almanya
Amsterdam: Kinkerstraat 48 BG 1053 DX Amsterdam/Nederland Tel: 0031/20/67 61 745
Atina: Veranzerov 5 3rd Floor No: 7 Platia Kaningos (Kaningos Square) 10677 Athens-Greece Tel-Fax: 3648051
Londra: 2 B Prince George Road London-N 16 Tel: 00 44/71/0499378
Paris: 18 Rue De Mazagran 75010 Paris Tel: 00 33/142466254

Herkes kendi vatanına Go Home!

Onlarla anlaşacakları dilden konuşmak gerek. Kibarca "Evine Dön" ya da biraz kaba (!) olsa da "DEFOL" denildiğinde bir şey anlamayacaklarını önceden hesaplamak lazım. Ama ezilen halklardan "Go Home!" haykırışlarını o kadar çok duydular ki, daha "Go" demeden "Home"u, yani "ev"i anlayıveriyorlar.

"Yankee"ler ve onların uşaklarından söz ediyoruz. Ama daha çok uşaklarından...

*"Tansu Çiller'in... **ikinci bir vatanı yedeklediği,** Türkiye'de nasıl kazandığının hesabını bile vermediği **servetini sistemli şekilde Amerika'ya taşıdığı** ortaya çıkıyor."* (Güngör Mengi, 19 Haziran 94, Sabah)

7 milyon dolar... Saray yavrusu "ev"ler, binalar, alışveriş merkezleri, dev oteller...

"MUHTEŞEM!" değil mi Güngör Mengi? Tıpkı onu seçtirdikten sonra **attığınız manşetler** gibi. Devam edelim, yine Mengi söylesin: *"Hiçbir demokratik ülkede Çiller'e benzer bir başbakan, bakan, parti lideri yoktur."*

Ya gazete sahibi? Farz edelim ki Türkiye 'demokratik' bir ülke: Bu ülkede 'en çok satan' gazetenin adı AKŞAM olsun. Bir de sahibi olsun bu gazetenin; adı da Bilgin olsun. Dinç bir adam olsun bu Bilgin Bey. Emrinde hazır bekleyen uçağına atladı mı bir sıçrayışta İsviçre'ye konuversin. Tabii gecekondu da oturacak değil ya bu adam, birkaç villası olsun. Gidiriye ve harcayacak, bankada birkaç milyon dolarcık parası da olsun.

"MUHTEŞEM" değil mi baylar?

Belki Çiller kadar "güzel" değil ama yine de "Muhteşem!"

Biz susuyoruz, Mengi konuşuyor: *"Özer Çiller 'Ailemin ve çocuklarımın istikbalini düşünmek zorundayım.' diyor.. Özrü kabahatinden büyük: Ülkenin kaderine hükmeden Başbakan, istikbalini Türkiye'de kuramıyor."* Tıpkı şu gazete sahibi gibi. Ve öldürücü darbe: *"Böyle bir tercihi toplum lideri sıfatını taşıyan biri yapamaz. Müstemleke valisi yapar... Emekli olduğu zaman vatanına dönecek olan bir genel vali yapar!"*

Bir de şu gazete sahibi yapar!

Unutmadan, bir de **Efe Özal** yapar. Bir de **Yahya Demirel**, bir de **Cevher Özden**, bir de **Horzum** yapar. Sonra **Halil Bezmen**, sonra **Halit Narin**, sonra **Komili**, sonra....

Ne yazık ki verimiz fazla değil. En iyisi biz hepsini toplayıp KAP-KAÇÇI BURJUVAZİ diyelim kısaca.

Kendi ayakları üzerinde yükselmekten aciz, emperyalizme işbirlikçilik yapan uşaklardan, uşak burjuvaziye uşaklık yapanlara kadar giden bir kap-kaççılar silsilesidir bu. Kap-kaççılık onların karakteridir. Tıpkı uşaklık ve işbirlikçilik gibi.

Bütün dünyada burjuvazinin vatanı, dini-imanı PARA olsa da kendi ayakları üzerinde yükselen burjuva sınıflar en azından bir dönem **"ulusal"** bir karakter taşımış, kendi pazarlarını korumak için olsa da **"vatan"**larına sahip çıkmışlardır.

Ancak Türkiye'de burjuva sınıfı bundan bile uzaktır. Onların tarihi kap-kaççılık, işbirlikçilik, uşaklık ve vatana ihanet tarihidir.

Bugünün burjuvaları 1920'lerde emperyalist işgale seyirci, 23'ten sonra azınlıkların elinden ticari etkinliği kapmaya çalışan, ithalat-ihracat işleriyle toptancı ticaretinin kendisine devredilmesini isteyen asalak ticaret burjuvazisinin mirası üzerinde yükselmişlerdir. Kolay, riksiz ticarî vurguna dayanan kapkaççı bir zihniyetin mirasçısıdırlar. Saksıda milli burjuvazi yetiştirmeye çalışan Kemalistlerin bütün himayesine karşın onlar, aldıkları bütün teşvikleri, sağlanan olanakları, sanayide değil kap-kaç işlerine, **devlet arazilerinin spekülasyonuna**, gümrük bağışıklığıyla ithal ettikleri mallardan vurgun vurmaya harcamışlardır. Bunun bir adım sonrası emperyalist tekellerin **temsilciliklerini** almak, **acentacılık** yaparak palazlanmaktır. **Morrison Baba**'nın kızı **Tansu** belki o günlerde küçük bir bebektir ama ilerde işi öğrenecek, vurgun vurmanın kitabını yazacaktır.

Yeni sömürgecilik ilişkileriyle birlikte kap-kaççılıktan emperyalizme uşaklığa ve vatana ihanete kadar giden bu yol boyunca burjuvazi ya da burjuvazi adına yöneticiler vurdukları vurgunu garantiye almaya çalışmış **"ailelerinin ve çocuklarının istikbali için"** servetlerini İsviçre'lere, Amerika'lara taşımışlardır.

İstisnasız hepsinin ülke dışında kendilerine ve sülalelerine 40 yıl yetecek serveterleri vardır. "Herhangi bir şey" olursa en kısa zamanda soluğu yurtdışında alacakları şüphe götürmez bir gerçektir. Pek çoğunun hayatı zaten bu villalarına, dağ evlerine gidip gelmekle geçmekte, çoğu çocuklarını yurtdışında okutup yurtdışında bir hayat kurmaktadır. Bir tek burjuva irisi bile bu gerçeğin dışında değildir. "Herhangi bir şey" olduğunda götürebilecekleriyle apartopar kaçıp gitmeye çalışacakları kesindir. Onların milliyetçilikleri, vatanseverlikleri dinleri-imanları budur.

Bezmen'ler, Horzum'lar, Koç'lar, Sabancı'lar, Narin'ler... Demirel'ler, Özal'lar ve Çiller'ler...

Onyıllar boyunca "vatan, millet, Sakarya" edebiyatını dillerinden düşürmeyen, "Bayrak, ezan, kuran" çığlıklarıyla "gomünist" düşmanlığı yapanlar, devrimcileri "moskof uşakları" olarak damgalayanlar, "kökü dışarıda terörist" olarak yargılayıp hapse atanlar, devrimci mücadeleyi "dış güçlerin oyunu" olarak nitelyenler işte bunlardır. Onlar gurbetçi işçilere **"Dövizlerinizi Türkiye'ye gönderin"** derler örneğin ve **"millet menfaati"** için **vurdukları vurgunu Amerika'lara kaçırırlar.** Emperyalizme ve emperyalistlere uşaklık yapanlara (bunlar onlardır) karşı silaha sanlanlara **"vatan haini"** derler. Ve en büyük efendilerine en yakın yerlerde kurarlar "istikbal"lerini.

Korkak ve yarınısızdırlar. On yıllarca "Bu kış komünizm gelecek" diye kabuslar gören Celal Bayar'ların taşıdığı aynı ıggüddüdür bu.

Haksız sayılmazlar, "olursa!" diye korktukları "herhangi bir şey" öyle yabana atılacak cinsten değildir, DEVRİM'dir. Emekçi halktan, emekçi halkın şiddetinden, adaletinden korkmaları en doğal haklarıdır. Yalnız, öyle gazetelere reklam olmadan "Go Home" yapmaları gerekli. Yoksa gittikleri vatanlarında da rahat edemezler.

Bizden söylemesi!

Politikada Bu Hafta

Emperyalizme ve oligarşiye karşı...

Bu ülkede birbiri peşıkıra cinayetler işleniyor; "faili meçhul" kalıyor. Failleri, "karanlık güçler" olarak ilan ediliyor... Düşünülemeyen bir ekonomik kriz yaşanıyor bu ülkede. Ama yalnızca sokaktaki vatandaş değil, ülkenin başbakanından cumhurbaşkanına, işadamlarına kadar herkes eleştiriyor; krizin sorumlusu kim, belli olmuyor... İşkenceler oluyor, bankalar, şirketler batıyor, yolsuzluklar açığa çıkıyor ama tümünde de "fail" hep "meçhul"...

Propaganda ve demagoji aygıtları sömürenlerin ve zulmedenlerin gerçek kimliğini gizleme üzerine şekilleniyor.

Faili meçhul açıklamaları yetmeyip, halkın muhalefetinin egemenleri sıkıştırdığı noktada üç-beş günah keçisi çıkarılıyor ortaya. Bir batık banker, işi bitmiş bir işkenceci, kimseye zarar veremeyecek duruma getirilmiş bir bürokrat, tüm bu kötülüklerin sorumlusu olarak kamuoyunun önüne fırlatılıyor.

Ne var ki bugün artık kriz öylesine derinleşmiş, zulüm öylesine büyütülmüştür ki, düzen kendini günah keçileriyle aklayamayacak durumdadır. Bu yüzden emekçiler açısından yönelinmesi gereken hedef her geçen gün biraz daha ortaya çıkmaktadır. Birbirinden ayrı gibi duran parçalar birleşmektedir.

Düzen halkın öfkesini, demokratik muhalefetin oklarını, düzenin kalbinden uzaklaştıracak sunî hedefler yaratmaya çalışıyor.

Tepkinin, öfkenin, hoşnutsuzluğun önüne "terör" tehlikesi yani Refah konuluyor. Oysa, işsizliğin, katliamların, "kayıpların", infazların dirboyu olduğu Türkiye halklarını, kimse daha kötülüğüyle korkutamaz.

Hoşnutsuzluğun önüne tek tek kişiler, Nasrullah Ayan'lar, Nusret Demiral'lar, Taşanlar konularak düzen aklanmaya, ekonomik krizin de, baskı, terör ve pervasızlığın da bu "kötü" patronlardan ve emir dinlemeyen "kötü" yöneticilerden kaynaklandığı imajı yaratılıyor. Oysa Ayan'lar, Demiral'lar, Taşanlar ancak bu düzenle vardırlar. Bir DGM savcısına, başbakana, Meclis'e kadar herkese "kafa tutma" cesaretini veren düzenin kendisidir.

Gerektiğinde ordu, polis, cezaevleri yönetimi, bakanlar eleştirilir, ama devlete asla dil uzatılmaz. Oysa, ordusu, polisi, DGM'si, Anayasa Mahkemesi, bürokratik, ideolojik kurumlarıyla devlettir tüm kötülüklerin sahibi ve sorumlusu; OLİGARŞİNİN DEVLETİ.

İşte hedef, asıl hedef budur. Oligarşi, sömürünün, zulmün; işsizliğin, emekçilerin coplanmasının, partilerin, derneklerin kapatılmasının, sokak infazlarının gerçek sorumlusudur. Bunlara karşı çıkan falan patrona, falan emniyet müdürüne, falan generale değil, oligarşiye karşı çıkmak zorundadır.

Ve öte yandan bu oligarşi, kendi başına ayakları üzerinde duran bir güç değildir. Payandasıyla, emperyalizmle birlikte ayaktadır oligarşi. Halka karşı emperyalistlerle işbirliği içindedir ve yürekten bağlıdır.

Oligarşi ve emperyalizm; işte halkın gerçek düşmanları.

Açlık, sefalet, yoksulluk ve zulüm; bütün bunlar bir avuç sömürücü için huzur, güven ve mutluluk demektir. Onlar için krizin bu ölçüde derinleştiği koşullarda bile hayat güzeldir. Bu ülkede bağımsızlık da vardır, demokrasi de.

Ama hayır; biz bağımsızlığı halklarımız için, demokrasiyi tüm emekçiler için istiyoruz.

Devrimciler, bağımsızlık için, ama kendi ellerimizle kazanacağımız ve koruyacağımız bir bağımsızlık için; demokrasi için, ama kendi kanımızla, canımızla kuracağımız bir halk demokrasisi için; sosyalizm için, ama kendi ellerimizle ürettiklerimizin kendimizce paylaşıldığı, kendi kendimizi yönettiğimiz bir sosyalizm için, savaşıyorlar.

Devrimciler, tüm bunlar için emekçileri açlığa ve zulme karşı ayağa kalkmaya çağırıyorlar. Çünkü emekçilerin yeri bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm için emperyalizme ve oligarşiye karşı savaşan devrimcilerin safıdır.Emekçilerin çıkarları, sömürü ve zulüm düzeninden kurtuluşları bu saflardadır.

Evet, sömürü ve zulüm dizginsizcedir. Ama halk çaresiz değildir. Emeğimizi, ekmeğimizi, özgürlüklerimizi gasp edenler bellidir. Kurtuluşun yolu, bellidir.

İstersek, savaşırsak, kazanırız.

Bu memleket bizim!

✔ İşçiler, esnaflar, memurlar, küçük üreticiler, halkın hemen her kesimi tepkilerini yükseltiyor... Gebze, Adana, Mersin, İston, Ümraniye, TÜGSAŞ direnişin bugün öne çıkan mevzileri... Direnişler, açlık grevleriyle, mitinglerle, gösterilerle besleniyor...

✔ Ekonomik krizin faturasını emekçilere çıkartan sömürücü egemen sınıfların yönetememe krizini derinleştirmek için daha çok direniş, daha kitlesel eylemler!... Emekçilerin gündeminde krizin faturasını sahiplerine iade etmek olmalıdır.

İstiyoruz, savaşırsak kazanırız

Türk, Kürt ve diğer milliyetlerden işçi ve emekçiler olarak, ekonomik krizin faturasını "5 Nisan paketi" ile sırtımıza yükleyen iktidarı uyarıyoruz;

KRİZİN SORUMLUSU BİZ DEĞİLİZ, FATURAYI BİZ ÖDEMEYECEĞİZ!

PETLAS'ta, Karabük'te, Zonguldak'ta işten atılmakla, açlıkla tehdit edilen İŞÇİYİZ... Bursa'da, Gebze'de, Adana'da kapı önüne konulan İŞSİZİZ...

Maliye'de, Demiryolları'nda, PTT'de, TEKEL'de, belediyelerde "memur" adıyla diğer emekçilerden koparılmış, grev ve toplu sözleşme hakkı bile olmayan KAMU EMEKÇİSİYİZ...

Az topraklı, susuz, gübresiz ve toprağı elinden alınmış KÖYLÜYÜZ... Tütünde, pancarda, domates tarlasında ürününü kaldıramayan KÜÇÜK ÜRETİCİYİZ...

Satığını yerine koyamayan, gittikçe küçülen, küçüldükçe yutulan KÜÇÜK ESNAFIZ... El emeğinin karşılığını alamayan, gittikçe yok olan ZANAATKARIZ...

Doktor, avukat, mimar, mühendis olarak kendi mesleğini yapamaz hale gelen, emeğimizin karşılığını alamayan SERBEST MESLEK SAHİPLERİYİZ...

Eğitim olanakları elinden alınan, fırsat eşitliği tanınmayan, 20'sinde "Mehmetçik" diye haksız savaşa sürülen GENÇLERİZ...

Besinsizlikten büyüyemeyen, küçük yaşlarda çalışmaya başlayan ve ucuz işgücü olarak emeği sömürülen ÇOCUKLARIZ...

Yoksulluğu boş tencerelerde yaşayan, ortalama ücretin yüzde 70'i ile çalışan, cinsel meta olarak kullanılan, küçük düşürülen KADINIZ...

Türküyle, Kürdüyle, Lazıyla, Arabıyla, Çerkeziyle, Gürcüsüyle, Ermenisiyle "BU MEMLEKET BİZİM" diyoruz.

Çünkü biz üretiyoruz bütün zenginliği. Kömürü de, demiri de, pamuğu da, pancarı da üreten biziz. Kütahya'da çiniye, Hereke'de halıya, Taşova'da tütüne can veren biziz. Görkemli yapılar diken, köprüler kuran, yollar açan da biziz. Biz çalıştırıyoruz makineleri, biz işliyoruz toprağı! Buğdaydan ekmeğe, ipteğen ipliğe ne varsa bizim emeğimizin ürünü, bizim alınımızın teridir.

Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Arap, Gürcü vb. halklarız. Bu topraklarda ne varsa insan için, bu topraklarda ne varsa zenginlik adına hepsi bizimdir. Çünkü bu toprakları emperyalizme karşı biz savunduk. Yeraltı ve yerüstü kaynaklarıyla, denizi ve havasıyla bu topraklar bizimdir.

BU MEMLEKET BİZİMDİR!

Ve biz bu memlekette emperyalistlerin işbirlikçileri aracılığıyla köleleştirmek istediği, hor gördüğü "yerli"ler değil, bu toprakların gerçek sahipleriyiz. Çünkü dökülen kan bizim, üreten emek bizimdir.

5 Nisan kararlarını alan, adım adım yaşama geçiren, halaylarıyla direnişlerini devam ettiriyorlar.

Direniş Yalnız Bırakılmıyor

19 Haziran Pazar günü Gebze miting alanına dönmüştü. Mahallelerden, fabrikalardan gelen binlerce emekçi "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Gebze İşçisi Yalnız Değildir", "Yaşasın İş, Ekmek, Özgürlük Mücadelemiz" sloganlarıyla Gebze'yi bir bayram yerine çevirdiler. Kitle örgütleri, sendikalar, mahalleliler ve işçiler, işçi kıyımlarına karşı başlatılan bu onurlu direnişi sonuna kadar destekleyeceklerini açıklayarak direnişin kazanıma, zaferle sonuçlanması gerektiğini, bunun için taviz vermeden direnmek, birleşmek ve dayanışmayı yükseltmekten başka yol olmadığını vurguladılar.

Binlerce insanın direnişi ziyaret ederek, yardımda bulunarak sahiplenmesini içine sindiremeyen polis, ziyarete gelen destekçilerin önünü kesmeye çalıştı. Ancak polisin bu çabası ve saldırma girişimleri "Baskılar Bizleri Yıldıramaz" sloganıyla karşılık verilerek boşa çıkartıldı.

Eylemlerinin halka karşı olmadığını her seferinde dile getiren işçiler, mahalle aralarında ve caddelerde biriken çöpleri ilaçlayacaklarını, öncelikle iki hastanenin önünde biriken çöpler ve halkın sağlığı açısından kritik görülen çöp yığınlarını belli aralıklarla kendi imkanlarıyla toplayacaklarını açıkladılar. Su İşleri ve Mezarlıklar ünitelerinde grev yapan işçiler de halkın mağdur kalmaması için çalışmalarına devam edecekler.

GEBZE "Kazanmak zorundayız"

Gebze'de direniş sürüyor... Tüm hizmetler 10 Haziran'dan bu yana durdurulmuş durumda. Kitle örgütlerinden, Gebze halkından, diğer işçilerden gelen yoğun destekle daha da güçlenen direniş tüm emekçileri umutlandırırken, egemenleri korkutan odaklardan biri haline geliyor. Ve direnişin zafere ulaşmasını önlemeye çalışan egemenler bir yandan gerici-sivil faşist işbirliği ile, öte yandan küçük tavizlerle bu odağı söndürmek için manevralara girişiyorlar.

Ancak direnen işçiler ve desteğe gelen binlerce emekçi aynı şeyi söylüyor: *"Kazanmak zorundayız. Kazanacağız."* Belediye Başkanı Ahmet Pembegüllü işten atılmayan ancak atılanlarla birlikte direnişi sürdüren işçi ve memurları da işten atmakla tehdit etti. Ancak bu tehdit sınıf kardeşlerini yalnız bırakmayan emekçilerin "Sonuna kadar direneceğiz" kararlılığıyla boşa çıkartıldı. Bir değerlendirme toplantısı yaparak aldıkları kararı açıklayan kamu emekçileri *"Bu insanlık dışı ve emek düşmanı tutumu kabullenmek mümkün değildir. İşten atılan bütün arkadaşlarımız geri alınıncaya kadar bizler de kesinlikle çalışmayıp direniş hareketindeki yerimizi koruyacağız."* dediler. Toplantının yapıldığı 100. Yıl Spor Salonu'ndan "Yaşasın Onurlu Direnişimiz", "İşçi Kıyımına Son" ve "İşçi-Memur El Ele Genel Greve" sloganlarıyla yeniden direniş yerine döndüler. İşten atılmamış arkadaşlarının direnme kararlılığı direnişçi işçiler tarafından "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" sloganıyla ve coşkulu alkışlarla karşılandı.

Grev Kırıcılarına Geçit Yok!

Direnişin başladığı günden itibaren provokasyon çalışmaları içine giren sivil faşistler ve gericiler eylemi kırmak için garajlardan hizmet araçlarını çıkartmaya çalışıyorlar. Birkaç kez polis denetiminde dışarıya çıkartılmaya çalışılan hizmet araçları işçiler tarafından engellenirken, şoförler de eylem kırıcılığı yapmamaları konusunda sözlü olarak uyarıldılar. İşçilerin sözlü uyarılarını ciddiye almayan eylem kırıcılarının yine polis denetiminde araçları dışarıya çıkartma çabaları bu kez işçi aileleri tarafından engellendi. Ailelerin direnişi karşısında saldırıya geçen polis işçi ailelerini coplamaya başladı. Çevre halkının ve ailelerin kararlı direnişi karşısında polisin saldırısı geriye püskürtüldü. Ve çok geçmeden eylem kırıcılığı yapan şoförler halkın devrimci şiddetiyle tanıştılar. Eylem kırıcılar halk komiteleri tarafından dövülerek cezalandırıldı ve eylem kırıcılığı yapmaya çalışanlara son uyarıda bulunuldu.

Direnişe Karşı Provokasyon Hazırlığı

RP'li Belediye Başkanı arkasına aldığı bir avuç sivil faşist ve gerici güruhu "halk" olarak gösterip yerel TV'lerde provokasyon ortamına yol açacak konuşmalar yapıyor. RP'li başkanın yanısıra MHP'li sivil faşistler de eylemi "anarşi-terör" edebiyatıyla karalayarak polisi "görev"e çağırıyorlar. 20 Haziran günü 50 kişilik gerici-faşist güruh hükümet konağı önünde "Polise Yetki, Polis Halk El Ele", "Vali Göreve, Kaymakam Göreve" vb. sloganlarla gösteri yapmaya çalıştılar. Ancak halkın belediye hizmetleri aksadığı halde gerici-faşistlere yüz vermemesi sonucu bu güruh kısa bir süre içinde dağılmak zorunda kaldı. İşçilere karşı girişilen bu tehdit ve provokasyon çalışmalarına karşı Gebze işçileri sloganlarıyla,

İşçilerin Kararlılığı Belediye Başkanına Geri Adım Attırıyor

Direnişin başladığı gün sendikayla masaya oturmayacağını açıklayan Belediye Başkanı Ahmet Pembegüllü sendikayı tanıdığını ve anlaşmaya hazır olduğunu açıklayarak uzlaşmanın yollarını arıyor. 20 Haziran'da Gebze Kaymakamı, Vali Yardımcısı ve İl Jandarma Komutanıyla belediye binasında görüşme yapan Belediye Başkanı direnişin kararlılığı karşısında geri adım atmaya başladı. Yerel bürokratlarla yaptığı görüşmeden sonra sendikayla görüşmeye hazır olduğunu açıklayan Belediye Başkanı, sendikanın direnişten taviz vermesini isteyerek, atılan işçilerden birinin dahi geri alınmaması karşısında direnişe devam edeceklerini açıkladı. Karşılıklı görüşmelerin sürdüğü direnişte sendikanın taviz vermesini bekleyen Belediye Başkanı direnişi bitirmenin yollarını arıyor.

Sonucu kararlılık ve dayanışma gücü tayin edecek. Bunu sağlamak öncelikle direnişin devrimci öncülüğüne ve tüm emekçilerin direnişi destekleyerek sahiplenmesini sağlayacak adımların atılmasına, devrimcilerin bu noktadaki çabasına bağlı. Kazanmak için direnmek, direnmek için güçlü olmayı bilmek gerekiyor.

"Zama Zulme Karşı... Tek Yol Devrim"

Gebze Belediyesi'nde direniş sürerken, Devrimci Sol Güçler de 21 Haziran günü yaptıkları bir gösteriyle direnişçilere destek verdiler. Gebze Gaziler Mahallesi Merkez Camii önünde yapılan gösterilerde yol molotof kokteylleriyle kesilirken, "Zama, Zulme Karşı Tek Yol Devrim" yazan bir pankart ve Devrimci Sol bayrağı asıldı. Eylemi üstlenen Devrimci Sol Güçler, Gebze Belediyesi işçilerinin direnişini desteklediklerini belirttiler.

çiren iktidar bizim isteklerimizi değil, emperyalizmin, bir avuç tekelci kapitalistin, bir avuç tefecinin isteklerini yerine getirmektedir.

Özelleştirme operasyonlarıyla, işyeri kapatmalarla, tensikatlarla, ek vergilerle, kazanılmış sosyal hakların gasp edilmesi ile, ücret dondurma kararlarıyla, bir defada yüzde 100'leri aşan ve süreklileşen zamlarla, devaluasyonlarla emperyalistlerin ve onların yerli işbirlikçilerinin istekleri yerine getirilmiş, emekçiler için adeta idam hükmü verilmiştir. Bu hükmün gerekçesi ise "ekonomik kriz" olarak açıklanmış, emekçilerden "fedakarlık" istenmiştir.

REDDEDİYORUZ! KRİZİN SORUMLUSU EMEKÇİLER DEĞİL, TÜRKİYE'Yİ EMPERYALİST YENİ-SÖMÜRGE BOYUNDURUĞUNA SOKANLARDIR

"Küçük Amerika" düşleriyle yola çıkıp, emperyalizme uşaklıkta sınır tanımayanlardır krizin sorumlusu. Türkiye ve Kürdistan'ı yeni-sömürge boyunduruğuna sokan, emperyalist tekellerin kaynaklarımızı, ürettiğimiz zenginlikleri talan etmesine aracılık ederek palazlanan işbirlikçi burjuvazidir. Emperyalizmin bunalımını hafifletmek, emperyalist tekellerin kâr oranlarını korumak için yeni-sömürge ülkeleri giderek daha ağır bir boyunduruk altına sokmasının doğal sonucudur "ekonomik kriz".

DYP-SHP hükümeti, 5 Nisan kararlarıyla köleleştirmenin özel bir biçimi olan ve birkaç katı ile geri ödenen "borç para" karşılığı IMF ve Dünya Bankası'nın istediklerini harfiyen yerine getirmekte, bu emperyalist boyunduruğu pekiştirmektedir...

Emekçiler "daha fazla kölelik" için fedakarlık yapmayacaktır;

IMF ANLAŞMALARI YIRTILSIN! DIŞ BORÇLAR İPTAL EDİLSİN!

Bugün ülkemizde 7.5 milyon insan İŞSİZ. 5 Nisan'dan bugüne kadar sokağa atılan yaklaşık 500 bin işçiyi de düşünürsek, buna her geçen gün yeni işsizlerin eklenmesini reddediyoruz. Yıllarca çalıştırılıp, posası çıkarıldıktan sonra kapı önüne konulan ve çoluk-çocuğu ile açlığa terk edilen emekçiler "burjuvalar daha çok yesin" diye fedakarlık yapmayacaktır;

İŞÇİ KIYIMINA SON! İŞSİZE İŞ, İŞÇİYE İŞ GÜVENCESİ!

Yıllardır holdinglere kaynak aktaran, altyapı hizmetleri götüren, burjuva politikacılarının arpalığı olarak kullanılan ve buna rağmen yıllarca kâr eden KİT'lerin birdenbire zarar(!) etmesinin sorumlusu da emekçiler değildir. Kârlı KİT'lerin işbirlikçi burjuvaziye ve emperyalist tekellere peşkeş çekilmesi anlamına gelen ve emekçinin sokağa atılmasını, sendikasızlaştırılmasını, ücretlerinin düşürülmesini getirecek olan ÖZELLEŞTİRMEYİ REDDEDİYORUZ. İktidarların arpalığı haline gelmiş KİT'lerin kapatılması ile yüz binlerce işçi-emekçi işsiz kalacak, özelleştirilen KİT'lerin ürünlere yapacağı zamlarla bütün emekçiler daha fazla sömürülecektir. Emekçiler bu fedakarlığı yapmayacaktır;

NE ARPALIK, NE ÖZELLEŞTİRME! KİT'LER KAPATILAMAZ!

5 Nisan kararları ile işçi ve emekçilerin yıllarca mücadele ederek elde ettikleri ücretler bir gecede erimiş ve her geçen gün de eriyip gitmeye devam etmektedir. Emekçileri işçi-memur diye birbirinden ayırarak "bölücülük" yapan iktidar, kamu emekçilerini İçi boş yasalarla oyalamaya çalışmakta, grev ve toplu sözleşme hakkını tanımamak için elinden geleni yapmaktadır. Kamu emekçileri "kapıkulu olmak için" fedakarlık yapmayacaktır;

İŞÇİ-MEMUR AYRIMINA SON! AYNI GREV, AYNI TOPLU SÖZLEŞME YASASI!

5 Nisan kararları küçük esnaf ve zanaatkarları artan enflasyon oranlarıyla yıkıma sürüklemiş, tekeller karşısında çaresizliğe itmiştir. Hızla yoksullaşan küçük esnaf ve zanaatkarların çoğu iflas korku-

Adana'dan Ankara'ya

Adana (Mücadele)- Adana Belediyesi işçilerinin uzun yürüyüşü sürüyor. Ellinci, yüzüncü, yüz ellinci kilometreler derken işçiler bugün yüzlerce kilometre yol kat ettiler. Bunalıcı sıcaklar, patlayan tabanlar, düşen tırnaklar kazanma azmine olan inancı azaltmadı. Tam tersine köylerde, kasaba ve şehirlerde emekçi halkın işçilere verdiği destek, gösterilen konukseverlik kendilerine olan güvenlerini daha da artırdı.

Yürüyüşün en önünde "Adana Belediyelerinden İşten Atılan İşçiler" pankartı ve "İşçi Kıyımına Son", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın İşçilerin Birliği" sloganları ile köy, kasaba ve şehirlere giren işçilerin sesi geçtikleri cadde ve sokakları inleterek Ankara hedefine doğru ilerliyor.

Yenice, Tarsus, Pozantı, Aksaray, Ulukışla, Ereğli'den sonra işçiler direnişin 9. gününde Niğde'ye vardılar.

Adana'da yürüyüşe başlayıp Yenice ve Tarsus'tan sonra Pozantı'ya ulaşan işçiler burada yol müdürlüğünde çalışan işçilerden destek aldılar.. Belediye işçilerini ziyaret eden yol işçileri destek mesajlarını okuduktan sonra para yardımında bulundular. Pozantı girişinde polis barikatıyla karşılaşan işçilerin kararlı tavrı ve sendika yöneticilerinin girişimiyle barikat kaldırıldı. Pozantı halkı da direnişçileri kurban keserek karşılarken Pozantılı devrimci-demokrat insanların desteği işçilerin moralini yükseltti. Grup Nisan Güneşi ise işçilere burada bir konser verdi. Adana'ya konser için gelen Ferhat Tunç da işçilere destek ziyaretinde bulundu.

Çukobirlik işçilerinin işten atılan belediye işçilerine olan desteği Pozantı'da da sürdü. İşçiler yürüyüşçülere yiyecek yardımı yaptılar.

İşçiler 16 Haziran'da, 1970 15-16 Haziran direnişinde şehit düşen işçiler için bir anma yaptılar. Sabah saatlerinde yürüyüşe geçmeden toplanan işçiler 15-16 Haziran şehitleri için önce bir dakikalık saygı duruşu yaptılar. Ayrıca şiirler ve 15-16 Haziran direnişini anlatan yazılar okundu. Ateşin etrafında halaylar çekilerek marşlar söylendi.

İşçiler Hasangazi ve Ulukışla halkı tarafından da desteklenerek sahiplenildi. Halk direnişçileri grup grup evlerine alarak misafir etti. Sabah saatlerini Ulukışla şehir merkezinde geçiren işçiler yola köyulduklarında bir polis barikatıyla daha karşılaştılar. Ancak polis barikatı işçilerin alkışlı ve sloganlı protestosuyla yarıldı.

Ankara Yürüyüşçüleri Devrimci Sol Savaşçısı Tayyar Turhan Sayar'ın Mezarı Başında

21 Haziran'da işçiler Ereğli ilçesinin Zengen kasabasındaydılar. Ve Zengen'de bir devrim işçisi yatıyordu; Tayyar Turhan Sayar. Devrimci işçiler halkın haklı davasında can veren devrim savaşçılarını anmadan, kavgada şehit düşenlere karşı görevlerini yerine getirmeden geçip gitmediler.

Şehit Devrimci Sol savaşçısı Tayyar Turhan Sayar'ın mezarı başına giden 30 kişilik yürüyüşçü grubu devrim şehitleri için bir dakikalık saygı duruşunda bulunduktan sonra mezara çiçekler bıraktılar.

İşçiler Zengen'deki konaklamadan sonra Niğde'ye vardılar.

Adana Haklar ve Özgürlükler Platformu 20 Haziran'da bir basın açıklaması yaptı. Açıklamada işten çıkartılan işçi sayısının yarım milyonu geçtiği belirtilerek, "Bu direnişler bir ayağa kalkıştır. Bize ve tüm emekçilere düşen görev 'Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım' şiarını kuccaklamaktır. Bu direnişleri en geniş kitlelere ulaştırmak için tüm enerjimizi ortaya koymalıyız."

Platform, önümüzdeki günlerde direnen işçilere çeşitli biçimlerde destek vermeye devam edeceklerini de açıkladı.

Beykoz'da emekçiler açlık ve işsizlik düzenine karşı miting yaptı

Beykoz Deri Kundura Fabrikası işçileri fabrikalarının kapatılmasına izin vermeyeceklerini ve direneceklerini söylediler. Kapatma kararını kaldırmak için 18 Haziran'da Beykoz Çayırı'nda düzenlenen ve yaklaşık 5 bin kişinin katıldığı mitingte Tuzla Deri işçileri, Zonguldak maden işçileri, Ümraniye Belediyesi'nden atılan memurlar, Tekel işçileri ve Sümerbank işçileri de yer aldılar. Mitinge Haklar ve Özgürlükler Platformu'nu oluşturan kurumlar da destek verdiler.

İşçiler Ortaçeşme Meydanı'nında toplanarak miting alanına kadar sloganlarla yürüdüler. Yıl sonuna kadar fabrikaları kapatılacak olan işçilerin öfkesi büyüktü. Bunu taşıdıkları pankartlarda, birlikte attıkları sloganlarda da gösteriyorlardı: "Beykoz Deri Kundura Kapatılamaz", "İşçi Memur El Ele Genel Greve", "İşçi Kıyımına Son", "Zam Zulüm İşkence Adil Düzen Bu İşte", "İşten Atılmalara Karşı Ayağa Kalk", "Zafer Direnen Emekçinin Olacak"...

İşten atılan, işyerleri kapatılma aşamasında olan işçiler ve onlara destek için mahallelerden, dernekleri gelenlerin sesi bu sloganlarda yankılanıyordu.

Bu arada miting için hazırlanan kürsüye anne ve babası deri kundura işçisi olan 12 yaşındaki Yelda çıktı. Yelda okumak istediğini ancak anne babasının işten atılması durumunda bunun gerçekleşemeyeceğini, eğitim hakkının elinden alınmış olacağını söyledi.

Kürsünün önünde yanına yanaştığımız 70 yaşındaki emekli kundura işçisi ise duygularını şu sözcüklerle ifade etti. *"Dört çocuğumu bu fabrikadan kazandığım parayla büyüttüm ve şimdi bunlar da bu fabrikada çalışıyor. Bu fabrikayı kapatmaları burada çalışan işçileri ve ailelerini denize dökmekle aynı anlamdadır. Buna izin vermeyeceğiz."*

Yine miting alanının en önünde deri kundurada çalışan kadınlar vardı. Ve kadınlar "Deri Kundura Kapatılamaz" sloganını büyük bir öfkeyle atıyorlardı.

İşçi mitinginin her zamanki konuşmacıları miting yapmayı bile büyük bir iş gibi gören sendika ağaları idi. Deri-İş Sendikası yöneticilerinden sonra kürsüye son olarak Bayram Meral çıktı. Meral işçiler tarafından yuhalandı ve sloganlarla protesto edildi. Haklar ve Özgürlükler Platformu ve SİP kortejleri ise çok sayıdaki emekçiyle birlikte "Kahrolsun Sendika Ağaları" sloganlarıyla Meral'i protesto ederek alanı terk ettiler.

suyla yaşamaktadır. Holdingler vergi bile vermezken, 5 Nisan küçük esnaf ve zanaatkarlar ile serbest meslek sahiplerine EK VERGİ zorunluluğu getirerek bu yıkımı daha da derinleştirmiştir. Serbest meslek sahipleri düşük ücret politikalarından doğrudan etkilenmekte, nitelikli işgücünün karşılığını yoksullaşarak almaktadırlar. Küçük esnaf ve zanaatkarlar, serbest meslek sahipleri daha da yoksullaşmak ve iflasa sürüklenmek için fedakarlık yapmayacaktır;

KÜÇÜK ÜRETİCİYİ, ESNAFI ZORA SOKAN EK VERGİLER KALDIRILSIN!

5 Nisan kararlarının ardından gübreden mazota, tohumdan yedek parçaya kadar tüm girdilerin fiyatları artarken, ürünlerini yok pahasına tüccara satan ya da devletin belirlediği düşük taban fiyatları ile zarara giren küçük üreticiler de çaresizlik içindedir. Yeniden karasabana dönecek kadar zor duruma düşen küçük üreticiler "ürünlerini tarlada bırakmak" fedakarlığını yapmayacaktır;

KREDİLER KÜÇÜK ÜRETİCİYE!
TABAN FİYATLARINI ÜRETİCİLER BELİRLEMELİDİR!

Oligarşinin 5 Nisan soygun paketini uygulamak için emekçilere daha fazla baskı ve terör uygulamaktan başka seçeneği de yoktur. Bunun ilk adımları atılmış, kazanılmış sosyal-siyasal hakların gasp edilmesi, yeni baskı yasalarının çıkarılması gündeme getirilmeye başlamıştır. "Terör" yasasının kapsamının genişletilmesi, olağanüstü hali Türkiye'ye yayacak yeni İller Yasası ve çeşitli anti-demokratik uygulamaların yaygınlaştırılması ekonomik terörün siyasi terörle tamamlanmasıdır. 5 Nisan'dan bir süre sonra piyasaya sürülen "demokratikleşme paketi" oligarşinin süreklilik kazanan aldatmacalarından biri olarak "demokratikleşme" getirmek bir yana, yeni baskı-terör yasalarına kılıf oluşturacaktır. Çünkü emekçi halklara dayatılan AÇLIK DÜZENİ, ANCAK ZULÜM İLE KORUNABİLİR. İktidarın yaptığı, yapacağı budur. İşkence, infaz ve katliamlar bunun içindir. Emekçi halk bunları kabul etmeyecektir;

İŞKENCE, İNFAZ, KATLİAMLARIN SORUMLULARI YARGILANSIN!
ANTİ-DEMOKRATİK YASALAR KALDIRILSIN!

Ekonomik krizi gerekçe gösteren egemen sınıflar Kürt halkının ulusal taleplerini emperyalistlerden trilyonlarca para vererek aldıkları silahlarla bastırmaya çalışmaktadırlar. 5 Nisan kararları, tüm emekçileri açlığa mahkum ederken, Kürt halkının imhasına dönük baskı-terör politikasını Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Gürcü ve Arap tüm emekçilerin sırtından finanse etmektedir. Emekçiler, ceplerinden alınan para ile Kürt halkına kurşun sıkılmasını, katil sürülerinin, çocuklarının boğazından çalınan lokmalarla beslenmesini kabul etmeyecektir;

ZULÜM VE ZORBALIK DEĞİL, HALKLARIN KARDEŞLİĞİ!
KÜRT HALKINA KENDİ KADERİNİ TAYİN HAKKI!

5 Nisan paketiyle eğitim olanakları elinden alınan, iş bulma olanağı yok edilen ve hapis cezası tehdidiyle Kürt halkına ve haklarını arayan emekçilere karşı savaşa sürülen gençlik bunu reddediyor. Bir avuç zengin dışındaki halk çocuklarını sermayenin çıkarları için ölüme gönderen iktidar, gençlikten istediği fedakarlığı bulamayacak;

HARAÇ DEĞİL, EĞİTİMDE FIRSAT EŞİTLİĞİ!
ZORUNLU ASKERLİK DEĞİL, İŞ İSTİYORUZ!

Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Gürcü ve Arap halklarından tüm emekçiler 5 Nisan kararlarıyla dayatılan açlığa ve zulme karşı kendi talepleriyle mücadeleye katıldığında bu memleketin gerçek sahibinin kim olduğu açıkça görülecektir.

BU MEMLEKETİN KADERİNİ EMEKÇİ HALK BELİRLEYECEKTİR!
İSTEYELİM, SAVAŞALIM VE KAZANALIM

Çağrımız her yerde

Devrimciler Gebze'den Adana'ya tüm direnişlerin içinde yer alarak, direnişleri egemenler karşısında daha güçlü kılmaya ve devrimci bir rotaya kanalize etmeye çalışırken, "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" çağrısını, gösterilerden yazılamalara, panellerden kahve konuşmalarına kadar uzanan çeşitli eylem biçimleriyle her alanda yaygınlaştırıyorlar.

Ümraniye Sarıgazi bölgesinde Devrimci Sol Güçler 12 ve 13 Haziran günlerinde iki ayrı gösteri düzenlediler. Akşam saatlerinde düzenlenen gösterilerde ana cadde üzerinde bir bölge molotof kokteylleriyle ateşe verildikten sonra pankartlar asıldı. Asılan pankartlarda "Zama Zulme Karşı Ayağa Kalk" ve "Zamlara Karşı Direnelim" sloganları vardı.

Gösterilerin dışında Ümraniye Birlik Mahallesi'nde 13 Haziran günü kahvehane konuşmaları yapıldı. Ayrıca daha önceki günlerde de sürdürülen otobüs konuşmalarına 16 Haziran günü yapılan otobüs konuşmalarıyla devam edildi.

Son günlerde belediyelerde gündeme gelen işçi-memur kıyımlarına karşı, işyerlerinde sürdürülen direnişlere destek veren Devrimci Sol Güçler, 22 Haziran sabahı bir protesto gösterisi yaptılar. **Ümraniye, Nato Yolu Ihlamurkuyu** girişinde yapılan ve molotof kokteylleriyle trafin kesildiği gösteride "İşçi Kıyımına Son-Devrimci Sol Güçler" yazan bir pankart taşındı. Gösteri sırasında "İşçi Kıyımına Son", "Zama, Zulme Karşı Ayağa Kalkalım", "Haklıyız Kazanacağız" vb. sloganlar atıldı.

Zonguldak'ta Haziran ayının başından itibaren sürdürülen tren, kahvehane, ocak konuşmalarına son hafta içerisinde de devam edildi. Ereğli, Armutçuk, Karadon, Gelik ve Kozlu'da ocak ağızlarında, iş çıkış saatlerinde yapılan konuşmalarda "zama, zulme karşı örgütlenelim, mücadele edelim" çağrısı yapıldı. Kitleye yönelik ajitasyon ve propaganda çalışmaları Zonguldak-Karabük banliyö trenlerinde ve 10 Temmuz, Acılık, Gelik ve Armutçuk'ta da kahvehane konuşmalarıyla sürdü. Bu konuşmalar sırasında pek çok yerde halk bu çalışmaları yapanları kutlayıp, duyarlılıklarından ötürü teşekkür etti. Zonguldak Çarşı, Bahçelievler, Terakki ve Site mahallelerinde, Kozlu'da İhsaniye mahallesinde "Zama Zulme Karşı Ayağa Kalkalım", "Zam, Zulüm, İşkence: İşte Faşizm", "Susmayalım, İşimize, Ekmeğimize, Onurumuza Sahip Çıkalım", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız" vb. yazılı ve Devrimci Sol Güçler imzalı el ilanları yoğun olarak dağıtıldı, pullamalar yapıldı.

Karabük'te de el ilanları yoğunlukla Beşbinevler, Çayan Köyü ve Soğuksu mahallelerinde dağıtılırken ayrıca benzer içerikli pullamalar yapıldı.

Ankara'da otobüs konuşmaları özellikle iş çıkışlarının yoğun olduğu akşam saatlerinde yapılıyor. Devrimci Sol Güçler, otobüs konuşmaları için emekçilerin yoğun olduğu hatları seçiyorlar. Bu hatlardan birisi de 10 Haziran akşamı konuşmaların yapıldığı Ulus-Sokullu hattıydı. Bu hatta çalışan belediye otobüslerinde yapılan konuşmalarda ekonomik terör ve buna karşı nasıl mücadele edilebileceği anlatıldı.

16 Haziran'da ise Öveçler-Yenidoğan hattında konuşmaların yanı sıra, Devrimci Sol Güçler imzalı bildiriler de dağıtıldı. Aynı gece Hüseyin Gazi-Doğantepe mahallelerinde de duvar yazılamaları yapıldı.

Aynı günlerde Aydınlıkevler ve Türk-İş Blokları çevresinde de "Krizin Faturasını Halka Ödetmeye Çalışanlardan Hesap Soralım" vb. sloganların olduğu pullamalar yaygın olarak yapıldı.

"5 Nisan kararlarıyla halkımızı açlığa mahkum eden oligarşi, bu kararları baskı ve terör yoluyla halkımıza benimsetmeye çalışıyor. Ancak bizler, Devrimci Sol Güçler olarak bu kararlara sessiz kalmayacağız." Böyle deniyordu **Eskişehir**'den gelen haberlerde. Kampanya çağrısı 22 Haziran günü Takkalı (Gündoğdu) ve Gökmeydan mahallelerinde halkı mücadeleye çağıran, 5 Nisan kararlarını protesto eden pullamalarda yankısını buldu.

Balıkesir-Edremit de çağrımızın taşındığı yerler arasındaydı. Devrimci Sol Güçler "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" çağrısını Edremit halkına yaygın olarak yapılan pullamalarla taşıdılar.

İzmir Bornova'da ise 24 Haziran sabahı asılan pankartlar Liseli Dev-Genç'indi. Liseli Dev-Genç, astığı pankartlarda "Zama Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" ve "Bütün Halklar, Birleşelim, Savaşalım, Kazanalım" çağrısı yaparak kampanyada yerini aldı.

23 Haziran'da Narlıdere, 2.İnönü Mahallesi, Adatepe, Buca, Bornova 2. Sanayi Sitesi, Yamanlar Mahallesi, Eski İzmir, Küçükçiğli ve Karabağlar Küçük Sanayi'de "Zam Zulüm Değil Yol, Su, Elektrik, Tapu, İnsanca Yaşam", "Zama, Zulme Karşı Halkın Umudu Devrimci Sol", "Açlığa ve Zulme Karşı Halkımız Saflara" vb. sloganlar içeren 40 civarında yazılama yapıldı. ✪

Güç birliğinden "sermayeye uyarı"

5 Nisan kararlarına karşı birlikte mücadele etmek için oluşturulan güç birliği yeni katılımlarla genişliyor. 30'a yakın kitle örgütü ve devrimci gazete-dergiden oluşan güç birliği ilk olarak bir araya geldikleri 1 Haziran gününden bu yana ortak açıklamalar, miting çağrıları, grev ve direnişlere kitlesel destekler vermek gibi etkinliklerle çalışmalarını sürdürüyorlar.

Şu anda güç birliği içinde yer alan BEM-SEN (Genel Merkezi, Anadolu Yakası ve 1 No.lu Şube), TÜM GIDA-SEN Genel Merkezi, Sağlık-Sen Genel Merkezi, Tüm Maliye-Sen İstanbul 2 No.'lu Şube, Genel-İş 7 No'lu Şube, Makine Mühendisleri Odası İstanbul Şubesi, Kes-Der, Özgür-Der, TİYAD, İYÖ-DER, Emekçi Kadınlar Derneği, Çağdaş Gazeteciler Derneği İstanbul Şubesi, Genç Ekin Sanat Merkezi, OKM, Halkın Hukuk Bürosu, Deri-İş Beyoğlu Şubesi, Tüm Sağlık-Sen Aksaray Şubesi, Devrimci Emek Dergisi, Devrim Sosyalist Dergi, Haklar ve Özgürlükler Bülteni, Yoksul Halkın Gücü Gazetesi, İşçi Hareketi Gazetesi, Memur Gerçeği Dergisi, Devrimci Gençlik Dergisi, Sosyalist İktidar Partisi ve gazetemizin de imzalarının olduğu İŞÇİ VE EMEKÇİLERDEN UYARI başlıklı bir metin kitle örgütlerinin ve halkın imzasına açıldı.

İşçi kıyımlarına ve hak gasplarına yönelik tüm saldırılara karşı da tavır alan güç birliği, bu duyarlılığını Ümraniye Belediyesi'nde işten atılan memurlar ve Gebze'deki belediye işçilerini ziyaret ederek gösterdi. "Mücadeleniz mücadelemizdir" pankartı ile Gebze ve Ümraniye'deki direnişlere güç veren birlik, ayrıca 18 Haziran günü Beykoz Çayırı'nda Deri-İş Sendikası'nın düzenlediği mitinge de **"İşçi ve Emekçilerden Uyarı-Bu Memleket Bizim"** pankartıyla katıldılar.

Suskunluğun sermayenin saldırısını onaylamak anlamına geleceğini vurgulayan güç birliği Temmuz ayı içinde yapılması düşünülen Sermayeye Uyarı mitingi için çalışmalarını başlattı. Güç birliğinin çalışmaları diğer demokratik kitle örgütlerinin de katılımına açık olarak sürdürülürken Tüm Gıda-Sen İzmir Şubesi de güç birliğini desteklediğini açıkladı. ✪

Kitlelere devrim hedefini göstermeliyiz

Geniş emekçi yığınlar açısından bugün kelimenin gerçek anlamıyla bir arayış söz konusudur. Halklar, onyılların tecrübesiyle biliyorlar ki, mevcut düzen partileriyle hiçbir şey daha güzel olmayacaktır. Ancak halkların bilincinde kiminle ve nasıl daha güzel olacağının yanıtı da henüz ete kemiğe bürünmemiştir. İşte arayış bu durumun ifadesidir.

O halde bugün varlığımızla, tüm mücadele biçimlerini birleştiren pratiğimizle, propagandamızla bu "kiminle, ne ile, nasıl" sorularının yanıtını kitlelere götürmek durumundayız.

Açlığa ve zulme karşı ayağa kalkış bir adımdır. Bir barikatın aşılmasıdır. Ancak tek başına bu yeterli değildir. Bununla birlikte, bundan sonra atılacak adımın ve hedefin de adını koyabilmek gerekiyor.

Bunun adı devrim ve sosyalizmdir, yaşanan süreç devrimci gelişmelere hatta devrime gebe diyoruz. Elbette bu kendiliğinden olmayacaktır. Ancak, biz bunun gereklerini yerine getirdiğimizde de bu kavramlar çok uzağımızda değildir.

Çok şey değil istediğimiz. Ekmek ve özgürlük istiyoruz. Açlık ve zulüm son bulsun istiyoruz. Evet, gerçekten de çok şey değil bunlar. Ama oligarşinin gözüyle bakılırsa her şeyi istiyoruz.

Egemen sınıflar tarihsel sezgi ve tecrübeleriyle, sınıf bilinçleriyle aslında doğru söylüyorlar. Emekçilerin kendi sınıf bilinçleriyle kavranması, kavratmamız gereken nokta da burasıdır.

Eğer ekmek ve özgürlük talebimizde sonuna kadar ısrarlıysak, eğer açlığa, zulme kesin bir son vermek istiyorsak, buna ulaştığımız noktada, artık bu düzen oligarşinin kapitalist sömürü düzeni olmaktan çıkmıştır. Çünkü bu düzen ekmeği ve özgürlükleri gasp etmeden, bir başka açıdan ifade edersek, yığınların bir bölümünü aç ve işsiz bırakmadan, halk üzerinde baskı ve teröre başvurmadan onların bütün zenginliklerini yağmalayıp, ulusal onurlarını ayaklar altına almadan varlığını sürdüremez.

Bugün "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" diyerek emekçileri belli bir somutluk için mücadeleye çağırıyoruz. Bu somutluk işten atılmaların durdurulması için, soygun paketinin geri alınması için, grevli-toplu sözleşmeli sendika hakkı için, işkencesizin, kayıpların, polis terörünün son bulması için emekçilerin mücadele saflarına çağrılmasıdır.

Ne var ki, emekçilere tek başına bu somutluğu anlatmak ve göstermek yetersizdir. Hemen bunu izleyen asıl somutluğu, halkın kendi iktidarını hedef olarak koymalıyız. Anlatmalıyız ki, tüm bu taleplerin gerçekleşebilmesinin mevcut düzende bir sınırı vardır. Bu düzen kendi kendinden vazgeçmedikçe -ki bu egemen sömürücü sınıfların doğasına aykırıdır- bunların kısıtlamasız, ikirciksiz karşılanması mümkün değildir. Bu talepler gerçek karşılığını ancak ve ancak halkın kendi iktidarında bulur.

Emekçiler mücadelenin içine girdikçe, bu mücadele taleplerliyle birlikte belli bir istikrar kazandıkça düzenin bu sınırlılığını kendileri de göreceklerdir. İşte onların bu noktada soracakları sorunun yanıtı -yani devrim, yani sosyalizm- devrimciler tarafından önceden verilmiş, onların bilincine kazınmış olmalıdır.

Ajitasyon-propagandamızı biçimlendirirken unutmamalıyız ki, sınıflar savaşı eninde sonunda bir iktidar savaşadır. Ve devrimci hareket de yalnızca bir protesto, bir direniş hareketi değildir. Devrimci hareketin hedefi halkın iktidarıdır. İktidar perspektifi en küçük etkinliğimizden silahlı eylemlere kadar siyasi pratiğimizin bütününde somutlanmış, ifade edilmiş olmalıdır.

Ekonomik demokratik mücadelenin sınırlılığını, halkın ulusal ve sınıfsal taleplerinin bu düzen içinde karşılanamayacağını bilen devrimciler, mücadelelerinde iktidar hedefini, bir an olsun akıllarından çıkarmamak zorundalar.

Sosyalist ülkelerdeki geriye dönüşler, asla sosyalizm vurgusunu geriye çekmenin gerekçesi olmamalıdır. Tersine, alternatif devrimcilerdir, alternatif sosyalizmdir diye daha güçlü haykırmak zorundayız. "Daha üstün, adaletli bir toplumsal sistem olan ve halkın yaşamsal çıkarlarını karşılayan sosyalizm, bütün halklar için tarihsel bir gerekliliktir" diyen Dimitrov'un sözleri hala geçerliliğini koruyor.

Açlığa ve zulme karşı ayağa kalkmanın ufkunda beliren bir hedef vardır. Bu hedef devrimdir, sosyalizmdir. Ve biz çağrımızla birlikte kitlelerin bakışını o ufka yöneltmeliyiz.

Kitlenin, kitle hareketinin politikleştirilmesinin bir ayağı da buradadır.

İSTON işçileri yürüdü "İşçiler burada 'namuslular' nerede?"

İSTON'da 13 Haziran'da başlayan kıyım sürüyor. Önce 8 işçiyle başlayan ve sonra 17'ye yükselen işçi kıyımında sayı bugün 106'ya ulaşmış durumda.

8 işçinin işten atılmasından hemen sonra 14 Haziran'da topluca süresiz iş bırakma eylemine başlayan işçiler direnişin 2. gününde İSTON Genel Müdür yardımcısından "Namus ve şeref sözü" alan Genel-İş yetkililerinin kararıyla ertesi gün işe başlamışlardı. Ancak sermayenin "namus ve şeref" anlayışı yoktu. Bugüne kadar bunu öğrenemeyen Genel-İş 8 No'lu Şube yöneticileri bunu bir kez daha yaşayarak gördüler. İşverenin "Atılan 8 işçiyi geri almam. Ama daha başka işçi çıkarmayacağım" demesiyle direnişi bitirip, 8 insanın işsiz kalmasına göz yummak dayanışmadan, sahiplenmeden, uzak bir tavırdı. Nitekim "Aman atılanlar atıldı. Bundan sonra kıyım olmasın" anlayışı ile atılan geri adımlar işten çıkarılan işçi sayısının 106'ya sıçraması gibi bir sonuç doğurdu. Ve şimdi de işveren, "Size iş vermiyorum" diyerek fabrikayı üretime kapattı. İSTON işçilerinin önünde iki yol vardı bu noktada; ya işsizliği, açlığı, sefaleti kabul edecek, ya direnecekler. Bunu görebilen İSTON işçileri eylemlerini sürdüreceklerini açıkladılar ve direnişin 7. gününde İstanbul Anakent Belediyesi'nin önüne gelerek protestolarını sürdürdüler.

İş hakkını yeniden kazanmak, tavizsiz bir mücadeleyi gerektiriyor. İSTON işçileri de mücadeleyi bu zeminde yürütmelidir.

İşçiler Aileleri ve Çocuklarıyla Birlikte Anakent'te

Yaklaşık 150 kişilik işçi grubu ve aileleri 20 Haziran'da İstanbul Anakent Belediyesi önüne yürüdüler. Fatih Parkı'nda başlayan yürüyüşte "İşçi Kıyımına Son", "İşçiyiz Haklıyız Kazanacağız", "Emekçiler Burada, Adil Düzen Nerede", "Adil Düzen Dediler Kanımızı Emdiler", "Yaşasın Onurlu Mücadelemiz", "Açlığa Karşı Ayağa Kalkalım" sloganları atılırken, aynı içerikte pankartlar da taşındı. Anakent önünde işçiler ve aileleri belediyenin personel giriş kapısı tarafında bekderken, sendika yetkilileriyle birlikte işçi çocukları da R. Tayyip Erdoğan'la görüşmek için başkanlık kapısına gittiler. "Babalarımızın işe alınması konusunda başkanla görüşmek istiyoruz." diye randevu isteyen çocuklar içeriden haber gelene kadar da slogan attılar. "Babalar İşsiz Çocuklar Aç", "Adil Düzen Dediler Hakkımızı Yediler", "Babamıza İş istiyoruz" sloganları sürerken Tayyip Erdoğan'ın "yurtdışında olduğu" haberi verildi. İşçiler bunun üzerine, "Başkan gelene kadar buradayız" diyerek oturma eylemine başladılar. Eylemden sonra Genel-İş'e giden işçiler, idari mahkemeye başvuracaklarını bildirdiler.

Sendika Başkanı Kimden Yana?

İHD İstanbul Şubesi'nden bir grup ve BEM-SEN 1 No'lu Şube üyesi memurlar oturma eyleminde bulunan İSTON işçilerinin yanına gelerek destek mesajlarını iilettiler. Ayrıca BEM-SEN 1 No'lu şube adına bir basın bildirisi okundu. Basın bildirisi okunduktan sonra İSTON işçilerinin üyesi bulunduğu Genel-İş 8 No'lu Şube Başkanı Vedat Karakaya, BEM-SEN 1 No'lu Şube Başkanı Ali Bingöl'ün yanına gelerek okuduğu bildiriden fotokopi çekmek üzere bir adet istedi. Arkasından Vedat Karakaya'nın bildiriyi hemen polise verdiği görüldü. Bu tavır BEM-SEN'liler tarafından tepkiyle karşılandı.

TÜGSAŞ İŞYERLERİNDE EYLEM

■ **TÜGSAŞ'ta (Türkiye Gübre Sanayi A.Ş) ücret zamlarını alamayan Gemlik, Samsun, Kütahya ve Elazığ'daki TÜGSAŞ işyerlerinde çalışan Petrol-İş Sendikası'na üye 4 bin işçi 20 Haziran'dan beri eylemdeler. Eylemlerini fabrikalardan çıkmama şeklinde sürdüren işçiler, toplu sözleşme gereği geçen Mayıs ayında verilmesi gereken 2. yıl ücret zamlarını alıncaya kadar fabrikadan çıkmayacaklarını söylüyorlar.**

3 BİN İNŞAAT İŞÇİSİ İŞ BIRAKTI

■ Sarıyer Kilyos yolu üzerinde bulunan Garanti Koza İnşaat'ta çalışan 3 bin işçi çalışma şartlarındaki olumsuzluklara karşı bir günlük iş bırakma ve yemek boykotu yaptı. Doktorun ve ambulansın bulunmadığı bu inşaatlarda, yatakhaneler çok kalabalık, yemekhaneler ise çok pis. 20 Haziran'da eylem yapan işçiler işverene 20 maddelik bir talep sundular. Bu talepler gerçekleşmezse eylemlere devam edeceklerini bildirdiler.

ÇİFTÇİLER DE AYAKTA

■ **Konya Ovası'ndaki çiftçileri zor duruma sokan kuraklığa bir buğday taban fiyatının hükümetçe düşük tutulması eklenince çiftçiler ve çiftçi kuruluşları ayağa kalktı. 20 Haziran'da Konya'nın Kulu ilçesi çiftçileri traktörleriyle Ankara-Konya karayolunu trafiğe kapattılar. Jandarma ve polisin saldırısı sonucu çiftçilerin kapattığı yol birkaç saat sonra trafiğe açılırken, çiftçiler eylem sırasında "Çiller Başvekil Köylü-Millet Aç Sefil" sloganını attılar.**

Kazanmanın yolu radikal olmaktan geçiyor

Emekçilerin, kendilerini serseflil bırakarak ölüme mahkum edenlere karşı artık sesleri yükselmeye başladı. Olması gereken düzeyde ve yaygınlıkta olmasa da, birçok yerde boy veren direnişler aynı "kaderi" paylaşan diğer emekçiler için umut verici bir işleve sahip. Bazı yerlerde işçi eylemlerinin klasik basın açıklaması ve gösterilerin ötesinde daha canlı ve kararlı eylemlere dönüşmesi, ilk başta işçi kıyımına maruz kalan işçilere moral aşılıyor. Eylemlerin topyekün iş bırakmaya, Ankara yürüyüşüne dönüşmesi gibi biçimler alması direnişe yönelik umutları da güçlendiriyor.

Elbette işçi kıyımları ve haksızlıklar karşısında genel olarak ilk tepki, olup bitenlerin kamuoyuna duyurulması şeklinde basın açıklaması olmaktadır. Kazanmak ise bundan sonra el yordamıyla ve bilinçlice istenilene kavuşana dek koşmayı, mücadele etmeyi gerekli kılıyor.

Basın açıklamasının ötesinde aktif tavra dönüşen direnişler, sınıf bilinci ve coşkusu hakim oldukça radikalleşebiliyor. Yani oturma eylemi yürüyüşe, yürüyüş önüne siyasi bir hedef koyarak Ankara'ya yürümeye doğru büyüyor. Atılanların başlattığı eylem atılmayanları da içine alıyor. Gerektiğinde işgale dönüşüyor.

Haksızlıklara, işçi kıyımına, sömürüye ve zulme karşı direnmek kadar kazanmak da önemlidir. Kazanmak için direnilir. Hakhlığımıza dayalı olarak hakkımız olanı elde etmek için eyleme başlamak, "Ben başlattım, gerisi kendiliğinden gelir" anlayışıyla hareket etmek yetmez... Çünkü kıyımları doludizgin uygulayan burjuvazi, işçi kıyımlarına karşı gelişen eylemleri geriletmek için pusuda yatmaktadır. Direnişler yaygınlaştıkça veya belli bir yerdeki direniş ilerledikçe saldırmaktan çekinmemektedir. Çekinmeyecektir. Kazanmak istiyorsak, saldırılar karşısında geri çekilmeyi değil, saldırıyı geri püskürtecek tavrı göstermekte tereddüte düşmemeliyiz. Aksi halde geri çekilme yenilgiyi ve direnişin dağılmasını beraberinde getirecektir. Haksızlığa uğrayanlar direnişe, kazanmak, hakkını elde etmek için başvurmuşlardır. Bu hedefe ulaşacak cesaretin ve tavrın gösterilmemesi, bu insanların umudunu yitirmesine, güven duyduğu kişilere güvenini kaybedip çekip gitmesine yol açabilecektir. Bu tür olumsuzlukların önünü almak bizim elimizdedir. Yeter ki, gücümüzü, inancımızı kullanabilelim. Yeter ki, tavizsiz ve radikal bir biçimde direnişi sürdürelim.

Şimdiye kadar olan direnişleri gözönüne aldığımızda, başarılı olmayan direnişlerin nedenleri ortadadır. Polis saldırısı karşısında geri çekilip lokallere hapsolmak ya da aylar süren direnişleri burjuvazinin iş hayatını, siyasi iktidarın günlük politikalarını sarsmayacak boyutlarda tutmak, özgücüne güvenmemek, sonuna kadar kararlı bir tavır göstermemek, göstermelik haklarla uzlaşma sağlamak, devrimci işçilerin önderliğini direnişe taşıyamamak vb. nedenler bunun örnekleri arasındadır. Aylarca hatta yıllarca süren direnişlerin sonuçta 3-5 kişiyle sınırlı kalarak sönüp gitmesinin örnekleri hala belleklerdeki sıcaklığını korumaktadır.

Pratik bize yaşamak için haklarımız konusunda ısrarcılığı ve sonuna kadar gitmeyi dayatıyor. Yoksa açlık, işsizlik ve sefaletten kurtulmak hiç de kolay değildir. Kazanmak için bedeller ödemeyi göze almak gerekir. Yani polis copunu, gözaltıları, işkenceleri göze alma cesaretini gösterebilmeliyiz. Bunları göze almadıkça, direnişin belli bir noktada copla, dipçikle, hak kırıntılarıyla sonunda bize hiçbir şey kazandırmayan ayak oyunlarıyla, sarı sendika ağalarının oldu bittileriyle sonuçlandırılmasını baştan kabullenmek gerekmektedir ki, bunun bizim amaçlarımızla uyuşan bir durum olmadığı açıktır. Bu aynı zamanda direnişin ve direniş potansiyelinin de çarçur edilmesiyle eşanlamlıdır.

Bugün açlığa ve zulme karşı ağaya kalkmak önemli bir adımdır, ancak sorun sadece bununla sınırlı değildir. Ayağa kalkıldığı zaman duraksamadan yürümek ve giderek de hızlanarak koşmak gerekir. Haklarımızı ancak böyle kazanır ve koruyabiliriz. Burjuvazi emrindeki devlet kurumlarıyla kurumlarıyla bu koşulda elbette bizim elimizi ayağımızı birbirine dolaştırmak için her yolu ve yöntemi deneyecektir. Önemli olan bunlara pabuç bırakmamak, karşı taktik saldırıularla, direnen emekçilerin moralini yükseltecek adımlarla yanıt vermektir. Özgücümüze güvenmek, devrimci işçiler öncülüğünde kararlı, radikal olmaktan çekinmeyen barışık bir yol izlemek kazanmanın ve kazanılanı korumanın temel koşullarındandır. ✪

Ümraniye Belediyesi'nde memur kıyımı

RP'li belediye yöneticilerinin hedefi sadece işçiler değil, tüm çalışanlar. Bunun örneği 13 Haziran'da Ümraniye'de yaşandı. Ümraniye Belediyesi'nde 137 memur işten atıldı. Bir yıldan fazla bir süredir işbaşı yapmış olan bu memurlar için öne sürülen gerekçe, işe alınırken yapılan sınavlarda usulsüzlük yapıldığı şeklinde. Çoğunluğu Tüm Bel-Sen ve Bem-Sen üyesi olan memurlar ise RP'lilerin amacının herhangi bir haksızlığı düzeltmek olmayıp, kendi yandaşlarını belediyeye doldurmak için uygun koşulların yaratılması olduğunu belirtiyorlar.

İşten atılan memurlar 14 Haziran'da belediye önünde yaptıkları oturma eyleminde "Adil Düzen Dediler Hakkımızı Yediler", "İşçi Memur El Ele Genel Greve" yazılı dövizler taşıdılar.

15 Haziran'da da Bem-Sen'li memurlar işçi sendikası temsilciliğinde oturma eylemi yaptılar. Polisin, "Burası boşaltın" kazlarına karşı memurlar, "Burası yasaldır. Boşaltmıyoruz" yanıtını vererek eyleme devam ettiler.

17 Haziran'da ise memurlar, işçiler ve onların ailelerinin yanısıra, bölge halkının da katılımıyla gerçekleştirilen gösteride memurlar "Adil düzenin mantığı yasa ve hukuk tanımaz" dediler. Yaklaşık 400 kişinin katıldığı eylemde,

"Zama Zulme Karşı Ayağa Kalkalım", "İşçiyiz Memuruz Haklıyız Kazanacağız" sloganları atıldı.

Valliliğe Yürüyüş ve İdari Mahkemeye Dava

İşten atılmalarıyla hem 657 sayılı devlet memurları yasası hem de memurların çalışma koşullarını düzenleyen diğer tüzük ve yönetmeliklerin çiğnendiğini belirten memurlar idari mahkemeye dava açtılar. Ancak işten atılan memurların asıl kaygısı, davanın uzun süre sonuçlanmayacağı ve bu arada boş olan kadroların RP'liler tarafından doldurulacağı şeklinde. 21 Haziran'da Eminönü'nden İstanbul Valliliğine yürüyen 137 kamu emekçisi, valliliğe verdikleri dilekçeyle de Belediye Başkanı'nın boşalan kadroların doldurulmasına yönelik girişimlerinin engellenmesini istediler. Çeşitli sloganların atıldığı yürüyüş sonunda Bem-Sen ve Tüm Bel-Sen Anadolu Yakası şubeleri ortak bir basın açıklamasıyla "Hiçbir hukuki dayanağı olmayan bu ilkel ve ortaçağ mantığının uygulayıcılarına karşı devlet yetkilileri de sağır ve dilsiz bir şekilde seyirci kalmaktadırlar." diyerek valliliğe dilekçelerini verdiler.

Bugün işsizlik çığ gibi büyüyor. İşçi, memur demeden birçok işyerinde gerçekleştirilen emekçi kıyımı meşru hale getirilmek isteniyor. İşsiz kalmak istemiyorsak bunu kabul etmemeli, direnme ve mücadele etme hakkımızı kullanmalıyız. ✪

Genel-İş'te ve Belediye-İş'te açlık grevi yapıldı

Devrimci İşçiler: "Susarak sıranın bize gelmesini bekleyemeyiz"

"Tüm işçilere sesleniyoruz! Sendikalarınızı tavır almaya mahkum edin, onları her türlü yönteme zorlayın. Açlığa, yokluğa, işsizliğe alışılamaz. Sendikalar, sendikacılar ya kitlenin önüne düşecekler ya da defolup gidecekler!"

Bu seleniş 17 Haziran'da 2 günlük açlık grevine başlayan devrimci işçilere ait. İstanbul ve ilçe belediyelerinden işçilerle birlikte İGDAŞ, İSFALT, İSBAK ve TEKSTİL işyerlerinden işçiler, KES-DER'den esnaflar başlattıkları açlık grevinin nedenini ilk gün yaptıkları basın açıklamasında şöyle anlattılar:

"Sendikaların yaşanan bunca saldırıya karşı seyirci kalmasını, ihanet içinde olmasını protesto etmek ve buna izin vermeyeceğimizi haykırmak... Gebze, İSTON, Ümraniye, Adana, Mersin... tüm direnişlerin yanında olduğumuzu bildirmek için iki günlük açlık grevinde olduğumuzu bildiririz."

40 dolayında devrimci işçinin başlattığı direniş Genel-İş ve Belediye-İş Sendikası'nda sürdü. İşçiler direnişin ikinci günü sömürü ve zulme karşı işçi sınıfının genel tepkisinin açığa çıkarılması, örgütlenmesi konusunda kendi aralarında bir söyleşi yaptılar.

Açlık grevi uzatılarak, 3. gününde Gebze işçilerinin yanına taşındı ve orada bitirildi. Gebze Belediyesi önünde süren direnişe destek için yapılan ziyarete açlık grevinde olan işçilerle birlikte Eminönü Belediyesi işçileri de katıldılar. ✪

Demokrasi oyunu

Hasan BİBER
Liman-İş Genel Başkanı

Bugün ülkemizde siyasi iktidar temsilcilerinin, hatta Cumhurbaşkanının ağzılarından düşürmedikleri sözcük, demokrasidir. Ne yapılıyorsa, demokrasi adına ve demokrasiyi yaşatmak için yapılıyor.

Ülkemizde yıllardır zamlar, işten atılmalar, baskılar, hatta ve hatta 27 Mayıs, 12 Mart ve 12 Eylül darbeleri bile demokrasi adına yapılmıştır. Demokrasinin simgesi denen parlamento, demokrasi adına, silah zoruyla ve cebir yoluyla işgal edilmiştir. Ne demokrasi, ne demokrasi...

Şimdi de son aylarda demokrasi adına yapılanları kısaca gözden geçirelim.

5 Nisan sömürü ve soygun paketi demokrasi adına hazırlandı. Yüzde 100'lük zamlar demokrasi için yapıldı.

KİT'ler demokrasi adına kapatılacak ya da özelleştirilecek! Yüz binlerce işçi demokrasi adına sokağa atılacak! Demokrasi adına ücretler dondurulacak, ikramiye ve maaşlar ödenmeyecek, toplu iş sözleşmeleri ihlal edilecek, sendikaların, işçilerin TİS güvenceleri yok edilecek, İçinin, memurun, esnafın, köylünün vergileri yükseltilecek, ek vergiler getirilecek ve bunların toplanımı demokrasi denecek.

Ayıp beyler ayıp! Onca mürekkep yalamış insanlarsınız, siyasi literatürden hiç mi haberiniz yok? Yoksa her şeyde olduğu gibi bu da mı işinize gelmiyor? Sizler mürekkep yerine yalan yalamışsınız, yalan! Oysa siyasi literatürde sizlerin yapıp da, adına demokrasi dediğiniz kavrama faşizm deniyor. Bu kavram sizlere o kadar da uzak değil. Hani şu rahmetli(!) ustalarınız var ya Hitler, Franco, Mussolini; onların eseri faşizm. Bu kadar da çifte standarda pes yanı...

Filistin'de, Yemen'de, Afganistan'da, Bosna-Hersek'te ölenler masum, öldürenler cani, Türkiye'de ölenler anarşist, terörist, öldürenler vatansever, demokrasi kurtarıcıları! Bulgaristan'da, Yunanistan'da Türklere uygulananlar asimilasyon, baskı, zulüm, Türkiye'de Kürtlere uygulananlar bölünmezliği korumak ve vatanperverlik...

Bu ikiyüzlülük, sahtekarlık, parlamento koltuklarının muşamba kılıflarında mı var beyler, yoksa sizlerin kasında mı? Hiç değilse kendi içinizde tutarlı olun! Ya hepsi cahillik, terörristlik(!) ya hepsi vatanseverlik, iki kere ikinin bir ülkede dört, başka bir ülkede altı olduğu nerede görülmüş? Evet bizim beyler, politikacılar, bürokratlar, aydın geçinen şarlatan yazar-çizerler, sizlere soruyoruz, nerede görülmüş?

Sizler burjuva demokrasisinin kurallarına dahi sahip çıkamayacak kadar korkak ve türeksiniz. Onun için de ancak gölge demokrasiye sarılıyorsunuz. Yani patronlarınızın gölgesinde yaşıyorsunuz.

Oysa insanın kendi gölgesinden beklentisi olsa, güneşin yakıcı sıcağında kendi gölgesine sığınırdı. Bunu bir sizler başarabiliyorsunuz.

Şöyle gözünüzü geriye çevirin ve tarihe bir bakın! Gözünüzün önünde hep yalanla, dolanla, demagojiyle ayakta tutulmaya çalışılan harabeleri, kentleri göreceksiniz. Rahmetli(!) babalarınızı, dedelerinizi göreceksiniz. Yani mukaddes kaderiniz olan o kara tabloyu göreceksiniz. Çünkü geçmiş geleceğin aynasıdır.

İşte bundan dolayıdır ki, bizlerin yüzü ak, başımız dik. Tarihimiz bize güç verir, moral sağlar. İkiyüzlülüğümüz, riyakarlığımız, yalanımız yoktur. Halkımızdan saklımız, gizlimiz yoktur. Dünyanın neresinde olursa olsun dökülen her emekçi kanı bizim kanımızdır. Toprağa düşen her can, bizim canımızdır.

Sizler, ne yaparsanız yapın, okulları kapatın, cezaevleri açın, kitapları toplatın, kalemleri kırın ve cahilliğimizi körüklemeye çalışın, bu uygulamalar yaranıza merhem olmayacaktır.

Çünkü sınırlarını çizdiğiniz yaşam ve yalanlarla ayakta tutmaya çalıştığınız sistemin çelişkileri, bizleri eğitiyor, bilinçlendiriyor.

Evet beyler(!) emekçi halk olarak sizleri bir daha uyarıyoruz. Siyasi iktidar "gaflet ve delalet" içindedir. Bugüne kadar oynanan demokrasi oyunu bitmiştir. Yalan-dolan, ikiyüzlülük buraya kadar! Emekçi halkımız demokrasinin sınıfsız, sömürüsüz, özgür, çoğulcu, katılımcı bir yönetim biçimi olduğunu bilmektedir. Halk olarak canımız pahasına da olsa, hep konuştak ve konuşacağız. Baskının, şiddetin karşısında susmadık ve susmayacağız.

Bütün bu anti-demokratik uygulamalarınıza izin vermeyeceğiz. İşçisiyle, memuruyla, esnafıyla, köylüsüyle karşınızdayız; direneceğiz. İnfazlarla, tutuklamalarla bizi bitirmezsiniz; çünkü, biz emeğiz, biz özgürlüğüz, biz halkız ve bu mücadelede hakkıyız. Biz kazanacağız.

Yenişehir ve Arpaçsakarlar Belediyesi'nde direnişler sürüyor

Mersin (Mücadele)-Mersin ve ilçelerine bağlı belediyelerde son aylarda yoğun bir işçi kıyımı yaşanıyor. Sadece Büyükşehir, Yenişehir, Toroslar ve Akdeniz belediyelerinde işten atılanların toplamı 3 bini buldu. İlçelerle birlikte bu sayı 4 bini aşıyor. Bu yoğun işçi kıyımına rağmen direniş sadece Yenişehir ve Arpaçsakarlar belediyelerinde sürüyor.

Polis Yenişehir Belediyesi İşçilerine Saldırdı

Belediye işçilerinin direnişe topyekün katılımı olmasa da, 1 Haziran günü işten atılan 153 işçiden 30'unun başlattığı direniş sürüyor. Dirençlerini Yenişehir Belediyesi önünde oturma eylemi yaparak sürdüren direnişçi işçiler eylemlerini Büyükşehir Belediyesi önüne taşımaya çalıştılarsa da polis tarafından gözaltına alınarak engellendiler. 18 Haziran günü direnişçi işçilerle birlikte Yenişehir Belediyesi önüne gelen çeşitli demokratik kitle örgütlerine üye destekçiler burada polisin barikatıyla karşılaştılar.

Belediye-İş Sendikası yöneticilerinin pasif tavırlarından cesaret alan polis, belediye önüne gelen kitleye saldırmakta tereddüt etmedi. İşçiler saldırıya sloganlarıyla direndiler. İşçilerin basın açıklaması okumasını fiili olarak engelleyemeyen polis, daha sonra kitlenin içinden 30'dan fazla insanı gözaltına aldı. Gözaltına alınanlar aynı gün serbest bırakıldılar.

Arpaçsakarlar Belediyesi İşçileri Açlık Grevinde 3. Haftayı Geride Bıraktı...

Arpaçsakarlar Belediyesi'nden atılan işçiler 1 Haziran günü başlattıkları açlık grevini sürdürüyorlar. İşten atılan 14 belediye işçisinin açlık grevi 3. haftayı geride bırakırken Belediye Başkanı ANAP'lı Duran Ünlü'nün uzlaşmaz tavrı sürüyor. Küçük bir belde olan Arpaçsakarlar'da ekonomik gücünü ve siyasi ilişkilerini kullanan Belediye Başkanı belde halkının açlık grevini sürdüren işçilere destek vermesini de fiili olarak engelliyor. Direniş işçilerin yakın çevresinin, Liman-İş Sendikası Mersin Şubesi'nin, DLMK'ılıların ve Mücadele gazetesi okurlarının desteğiyle sürüyor.

Bir süre önce hastaneye kaldırılan Safiye Toksöz ise hastaneden çıkarak açlık grevini sürdüren arkadaşlarının yanına gelerek onlara destek vermeye devam ediyor.

Mersin Liman işçileri de 22 Haziran'da bir toplantı yaparak Arpaçsakarlar Belediye işçilerinin direnişine destek kararı aldılar. Buradan direniş yerine giden liman işçileri direnişçilere 10 milyon lira para yardımında bulundular.

"Amca, teyze bir imza ver"

Haklar ve Özgürlükler Platformu'nun başlattığı "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" kampanyasına çocuklar da katıldı. Emekçi çocukları 23 Haziran'da Bakırköy Özgürlük Meydanı'nda gelecekleri için imza topladılar. Kısa sürede 4 bine yakın imzanın altıldığı metinde çocuklar şöyle sesleniyorlardı büyüklerine:

"Bizler bu ülkede yaşayan milyonlarca çocuğuz. Gelecek için umut olmak istiyoruz. Ancak, halkın bütün kesimlerinin yaşadığı açlık, sefalet, baskı ve zulümden biz çocuklar daha çok etkileniyoruz.

Biz çocuklar olarak;

- Anne ve babalarımız işten atılmasın, insanca yaşayabileceğimiz bir ücreti alsınlar istiyoruz.

- Hiçbir çocuğun açlıktan, hastalıktan, savaştan ölmesini istemiyoruz.

- Doyasıya gülmek ve geleceğe umut olmak istiyoruz.

Bizleri bütün bunlardan mahrum eden, açlığa ve zulme mahkum eden 'İstikrar Paketi' ve sorumlularına DUR demek için amca-teyze bir imza ver diyoruz."

Darıca direnişi bitti

Darıca'nın Refah Partili belediye başkanı belediyede işçi fazlası olduğu gerekçesiyle 31 Mayıs'ta 133 işçiyi işten çıkarmıştı. Bunun üzerine işçiler direnişe geçmişlerdi. Ancak direnişe yalnızca 45 işçinin katılması, belediye başkanının baskıları, sendikanın direnişi sahiplenmemesi ve direnişçilerin engellemelerin karşısında set oluşturamaması sonucu direniş 14. gününde kırıldı.

İşten çıkarılmaların ardından direnişe diğer işçiler bir yana, atılan işçilerin hepsinin dahi katılmaması yani direnişin genele mal olmaması direnişin kırılmasının en büyük nedenlerinden biri oldu. Darıca polisiyle de sürekli işbirliği içinde bulunan Belediye Başkanı, her fırsatta polisi devreye sokarak işçileri tehdit etmekten geri kalmadı. Sendikanın da direnişi sahiplenmemesi sonucu, belediye binası önünde oturmalarına, pankart ve döviz açmalarına, hatta gelen ziyaretçileri alkışı ve sloganlarla karşılamalarına izin verilmedi. Kuşkusuz bir direniş "izin"le örgütlenemezdi. Haklı ve meşru olmanın verdiği güçle gösterilecek kararlılık ortaya çıkartırdı direnişi. Darıca'da hayata geçirilemeyen bu oldu.

Direniş başladığı ilk günlerde Refah Partili Belediye Başkanı işten attığı işçilere "ileriki bir tarihte yeniden işe alacağına dair" söz verince, direnişteki ilk çatlamalar başladı. Gebze direnişi başladığında başlatılan iş bırakma, sendikanın duyarsızlığını sürdürmesi ve Belediye Başkanının 17. madde tehdidiyle diğer işçilerin atılanlara destek vermesini engellemesi, direnişi kendi içinde zayıflattı. Bu noktadan sonra da işten atılan 45 kişinin sürdürmeye çalıştığı direniş çok geçmeden sona erdi.

Bu direnişin zafere ulaşamamasında, kırılmasında en büyük etken, sendikaya, polise ve işverene rağmen, işçilerin özgüçlerine güvenmemeleridir. Kazanamayacaklarına dair kendilerini koşullandırarak hareket etmeleridir. Çünkü bir direnişi belirleyen asıl şey inanç ve kararlılıktır. Özgüvendir.

Haklılık ve meşruluğumuzu sokağa indirebiliyiz

Egemen sınıfların "güçlüyüz", "kimse bizim sırtımızı yere getiremez", "her geçen gün biraz daha gelişiyoruz" masallarının altında, aslında derin kaygılarının, ayaklarının altındaki toprağı kaydıracak hızlı toplumsal altüst oluşlara gidişin korkusunun yattığı her geçen gün kendini biraz daha fazla gösteriyor. Bugünün Türkiye'si toplumsal muhalefetin açığa çıkma dinamiklerinin yoğunlaştığı, radikal mücadele hattının kitleler üzerindeki sempatisinin arttığı, bu sempatinin örgütlülüğe dönüşmeye hazır olduğu bir süreci yaşıyor. Bu süreçte egemen sınıflar açısından öne çıkan politika, bu somut durum üzerinde biçimleniyor. Bu biçimleniş esas olarak gelişen ve müdahale edildiği oranda önemli bir gelişme potansiyeli taşıyan mücadelenin hangi yöntemlerle olursa olsun engellenebilmesinde düğümleniyor. Pervasızlık, keyfiyet, yasal hale getirilen sınırsız yetkiler, baskının ve zulmün her çeşidi bu amaçla sergileniyor. Krizin hafifletilebilmesi başarılı olmayınca, kitlelerin tepkilerinin açığa çıkması ve örgütlülüğe dönüştürülmesi bu tür yöntemlerle engellenmeye çalışılıyor.

Egemen sınıflar yarının ne getireceğinden emin değiller. Ürettikleri hiçbir "çare" emekçi sınıfların uyanışını, hak muhalefetinin yükselişini engelleyemiyor. Üstelik kendi içlerindeki çelişkilere de çare bulamıyorlar. Halkın kendi çıkarları doğrultusunda geliştirdiği haklı taleplerinin mücadelesi, buna geçit vermemeye çalışanları rahatsız ediyor. Bugün kitlelerin ekonomik-demokratik taleplerindeki çözümsüzlüğün yarattığı birikim, düzeni sarsacak noktadadır. Ancak buna rağmen, bu tepkilerin olması gereken düzeyde, açıktan açığa dile getirilemediği de bir gerçektir.

Şüphesiz, terörün açıktan estirildiği, kitlelerin örgütsüzleştirilmesinin her geyin önüne geçirildiği ve yıllarca halkın hak arama bilincindeki haklılık ve meşruluğun demagoji ve yalanlarla karartılarak zorbalıkla bastırıldığı düşünüldüğünde, bu birikimin patlama noktalarını, somut çelişkilerini yakalayıp kitlelere yol açmak, taleplerinin meşruluğunu kavratmak, örgütlü güçlere, devrimcilere düşüyor. Devrimciler, emekçi halka taleplerinin meşruluğunu kavrattığı ölçüde, yolu açıyorlar. Kitleler ancak bu yol açıldığında, giderek depolitizasyon ve pasifikasyonun etkilerini kırmaya başlayabiliyor, korkunun duvarlarını aşabiliyorlar.

Bugün mücadelenin kitlelerin kafasında aydınlattığı hak arama bilinci, işçisinden memuruna, köylüsünden esnafına kadar tüm emekçi kitleleri haklarını geri isteme bilinciyle harekete geçirebiliyor.

Egemenlerin açmazlarının büyüdüğü ve buna bağlı olarak da toplumsal muhalefetin güç ve ivme kazandığı bir dönemin başlangıcını yaşıyoruz. Oligarşinin açıktan baskı ve gözdağı politikasını sürdürdüğü, bu politikanın tüm emekçileri hedeflediği koşullarda devrimcilerin görevi, emekçi kitleleri adaletsiz düzene karşı mücadele için birleştirerek nihai hedefe yöneltmektir. Bunu yapmanın nesnel temeli her zamankinden daha fazladır. Bugün halkın ihtiyaç duyduğu şey, kendi yönetimini kuracağı, kendi kendini yöneteceği bir halk demokrasisin kurulması, sömürüsüz, baskısız bir ortama ulaşılmasıdır. Bunun için de, devrimcilerin yapması gereken propaganda, halkın, devrimci bir anlayış etrafında birleşerek düzene karşı radikal bir mücadele yürütmekten geçtiğidir.

Düzen çürümüştür. Emekçi sınıflar açısından ise, kelimenin tam anlamıyla gayri meşrudur. Çünkü meşruluk haklılıkla ilgilidir. Bugün ülkenin bütün yeraltı ve yerüstü kaynaklarını emperyalizmle birlikte yağmalayıp talan edenler, ulusal onurumuzu üç-beş kuruşa satanlar, emekçilerin ekonomik-demokratik-siyasal bütün talep ve çıkarlarına sırt çevirenler ne haklıdırlar, ne de meşru.

Meşru Olan Halkın Çıkarlarıdır

Halka karşı şiddet faşizmin doğası gereğidir. Ülkemizdeyse faşizm bir devlet biçimidir. O yüzden de, şiddeti başlatan düzenin ta kendisidir. Şiddet, emperyalizmin ve onun işbirlikçisi sömürücü sınıfların halka karşı uyguladığı temel politikadır. Faşizm, doğası gereği sırtının yere gelmesini geciktirebilmek, ömrünü uzatabilmek için şiddetini artırmak zorundadır. Bugün yaşanan da budur. Bu faşizmin Türkiye halklarına karşı açtığı savaşın ayrılmaz bir parçasıdır.

Her gün biraz daha artan baskı ve terörle sindirilmek istenen, insanca bir yaşam sürdürmekte her geçen gün biraz daha zorlanan, potansiyel suçlu kabul edilen halkın da bir örgütlülüğü ve şiddeti olacaktır. Olmak zorundadır da... Örgütlü, örgütsüz, barışçı veya radikal tepkiler ise, oligarşi tarafından baskı ve terörle yanıtlanmaktadır. İşte bu yüzden, bu şiddet politikasına karşı, halkın şiddeti meşru ve haklıdır. İşte faşizm yenilmeye bu meşruluk ve haklılık noktasında başlamıştır. Bu nokta, faşizmi kaçınılmaz olarak yenilgiye götürecek bir halkadır.

İnsanların kuşandığı tepkisizlik ve kanıksama zırhını delip, tepkilerini, homurtularını yükseltmek için, onlara düzenin ve devletin değil, bizim haklı ve meşru olduğumuzu kavratmak gerek. Bunun için de yapılması gereken temel şeylerden biri, haklı politikamızı, meşru kimliğimizi sokağa ve yaşamın içine taşımak, gerçekleri halka götürmek olmalıdır. Bunu başarabildiğimizde, politikalarımızı, sloganlarımızı işçilerin, memurların, köylülerin, öğrencilerin, kısaca tüm halkın ağzından duymak zor olmayacaktır. Kendi yasalarımızı kendimizin yapabileceğini göstermek de...

Ezilen, sömürülen, baskı altında tutulan, haksızlığa uğrayan her halk, sömürü ve zulüm düzenlerine karşı direnme hakkına sahiptir. Bu evrensel bir ilkedir. Bu tarihsel, sınıfsal haklılıktan kaynaklanır. Ve zulme karşı silahlanmayı, zulüm düzenini yıkmayı, baskı ve terör altında tutulmadan, sömürülmeden, köleliğe mahkum edilmeden yaşayacağı yeni bir düzeni kurmayı da kapsar.

Polisiyle, ordusuyla, özel timiyle, jandarmasıyla, kontrgerillasıyla, her türlü militarist kurumuyla, askeri araç ve gereçleriyle en küçük bir talebi, hak ve özgürlük mücadelesini kanla, terörle bastıran bu sömürü ve zulüm düzeni karşısında, emekçi halkların direnme hakkı vardır. Oligarşinin bugün "terör" diye göstermeye çalıştığı işte bu meşru direnme hakkıdır. Direnme hakkının olduğu her yerde demokratik mücadeleden silahlı mücadeleye, kadar her türlü mücadele yöntemini ve biçimini kullanmak bir zorunluluk haline gelmiştir.

Önemli Olan Yasallık Yasadışılık Değil, Meşruluk ve Haklılıktır

Faşizmin, zulüm ve zorbalığın hüküm sürdüğü bir ortamda, halk hakkını aramak zorundadır. Hangi yoldan geçmesi gerektiğini de öğrenmek zorundadır. Tabii devrimciler de bunu öğretmek...

Halkın zorla sokulduğu örgütsüzleştirme, sindirme, politikadan uzak tutma ve kişiliksizleştirme cenderesinde, her koşulda haklı bir mücadele uğruna dövüşenlerden, inançlarına ve onuruna leke sürmeyen devrimcilerden etkilenmemesi mümkün değildir. Halk, eninde sonunda, hiçbir bireysel çıkar gütmeyen, halk için, halkın çıkarları için her türlü fedakarlık ve özveriyi göze alan devrimcilerden etkilenecektir. Hak alınamaz psikolojisi içindeki kararsızlara ve teslimiyeti seçenlere rağmen, mücadele, hakların her koşulda alınabileceği, buna hiçbir tüzük, yasak, yasa ya da kanun hükmündeki kararname vb'nin işlemeyeceğinin gösterilmesindeki yegane halkadır.

Unutmayalım ki, bugün yasaları yapanlar ve uygulayanlar, egemen sınıflardır. O yüzden de bütün yasalarda kendi çıkarlarını gözetmişlerdir. Sömürü ve zulüm düzeninin sürmesini amaçlayan hiçbir yasa, emekçi halkın çıkarına ya da yararına olmadığı gibi, değişmez de değildir. Tarih bunun örnekleriyle doludur. Burada önemli olan haklılıktır. Haklı olan ise meşruduır. Yasallık ya da yasadışılık değil, haklılık ve meşruluk önemlidir. Sadece burjuvazi yasa yapıp işletmez. Mücadele edenler de, örgütlü güçleriyle burjuvazinin karşısına kendi yasalarıyla çıkarlar, çıkmak zorundadırlar da... Çünkü her sınıfın yasası o sınıfın çıkarınadır. İşte bu noktada, meşruluk önemli bir işlev kazanıyor.

Bizler, geleneksel solun çoğu kez yaptığı gibi, devrimci çalışmalarımızı, niyetimiz böyle olmasa da, objektif olarak yasallık-yasadışılık ikileminde değil, meşruluk ve haklılık düzeyinde değerlendirmeliyiz. Tabii bunun için de, meşruluğu önce kendi kafamızda oluşturmalı, bunun önündeki engelleri aşmalı, sonra da halka kavratmalıyız. Devrimci mücadele içinde, hele ki kitle çalışmasında bu temelde değerlendirilmeyen hiçbir pratikten sağlıklı sonuçlar alamayız. Bunun için de öncelikle kendi meşruluğumuzu bilince çıkarmalıyız. Örneğin, şimdi sürdürdüğümüz "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalkalım" kampanyası, bunun için iyi bir zemindir. Bu kampanyada gerçekleştirdiğimiz eylemlerde ya da yaptığımız ajitasyon-propaganda çalışmalarında, halka, çalışma yapılan yerin özgünlüğü içerisindeki açık kimliğimizle gidebilmeliyiz. Yine vapurda, otobüste, trende, dolmuşta, sokakta propagandamızı yapabilmeli, kimliğimizi uygun bir şekilde ortaya koyabilmeliyiz. Böyle yaptığımızda, belki gözaltına alınabilir, tutuklanabilir ya da faşizmin değişik baskılarıyla karşı karşıya kalabiliriz ama, daha cesur ve atak bir çizgi tutturmaktan geri dönmemeliyiz. Çünkü klasik bir deyişle, mücadelede mesafe ve mevziler bedel ödenmeden alınamaz, kazanılamaz. Kaldı ki, biz haklılığımızın ve meşruluğumuzun ortaya konmasına halktan başlayamayız. Bugün az sayıda ve az yerde böyle yaptığımızda, faşizm üstümüze gelebilir. Ancak sayımız çoğaldığında, daha geniş kitleleri harekete geçirebildiğimizde ve bu tavır birçok yerde görülmeye başlandığında, faşizmin çaresizlik içinde kıvranmaktan başka yapabileceği bir şey yoktur. Çünkü biz üzerimize düşeni yaptığımızda, faşizmin politikalarını bekleyen son, başarısızlıktan başka bir şey olmayacaktır. Meşruluğumuzu kavradığımız ve kavrattığımız ölçüde, gelişmeler oligarşinin isteğinin tersi yönde şekillenecek, oligarşinin kullandığı silahlar geri tepecektir. Mücadele içinde tayin edici olan da budur.

Meşruluğumuz ve haklılığımızı anlatmakta gösterdiğimiz sabrın ve döktüğümüz alın terinin, bu amaçla insanlarla kurduğumuz temasın, gerçekleştirdiğimiz gündelik çalışmaların, önümüzdeki süreçte devrimci hareketin güçlü, canlı ve etkili kitle örgütlerine dönüştüğünü görmek hiç de şaşılacak bir şey olmayacaktır. İktidarın yalan yüklü katırlarını ürkütmek için, haklılığımızı ve meşruluğumuzu günlük hayata indirmek, sokaktaki insana anlatmak gerek. İnsanların kuşandığı tepkisizlik ve kanıksama zırhını delip, tepkilerini, homurtularını yükseltmek için, onlara düzenin ve devletin değil, bizim haklı ve meşru olduğumuzu kavratmak gerek. Bunun için de yapılması gereken temel şeylerden biri, haklı politikamızı, meşru kimliğimizi sokağa ve yaşamın içine taşımak, gerçekleri halka götürmek olmalıdır. Bunu başarabildiğimizde, politikalarımızı, sloganlarımızı işçilerin, memurların, köylülerin, öğrencilerin, kısaca tüm halkın ağzından duymak zor olmayacaktır. Kendi yasalarımızı kendimizin yapabileceğini göstermek de... Bunu başarabildiğimiz ölçüde, oligarşinin altındaki toprağı çekmek ve onu boşlukta bırakmak da o ölçüde kolaylaşacaktır. Unutmayalım ki, devrim ve karşı-devrim arasındaki mücadele, bir yerde kitleleri kazanma savaşıdır. Uzun vadede bu savaşı kazanacak olanlar ise, haklılığını ve meşruluğunu kavratanlar olacaktır.

Bilinç ve yürekler Ölüm Orucu direnişindeydi

Ölüm Orucu şehitleri İstanbul'dan Trabzon'a kadar ülkenin her yerinde ve Avrupa'da anıldılar. Dört bir yanda, onların açtıkları yoldan yürünüleceğine bir kez daha söz verildi. Eylemlerde faşizmin zindanlarında ölüme yatarak direnişin, teslim olmamanın ne anlama geldiği anlatıldı.

ÖLÜM ORUCU ŞEHİTLERİ BAYRAKLARLA SELAMLANDI

Ölüm Orucu şehitleri İstanbul'un çeşitli semtlerinde ve mahallelerinde 14-15 Haziran günlerinde yazılamalar, pankart ve bayraklarla anıldılar. Devrimci Sol Güçler tarafından 14 Haziran günü, Birlik Mahallesi duvarları "Ölüm Orucu Şehitleri Yaşıyor" yazılarıyla donatıldı. Ayrıca 15 Haziran'da Birlik İlkokulu duvarına Devrimci Sol Güçler imzalı bir pankart ve Devrimci Sol bayrağı asıldı.

Aynı gün Pendik-Esenyalı Dörtyol'a da "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz-Devrimci Sol Güçler" yazan bir pankart asıldı. Pendik bölgesinde Ölüm Orucu şehitlerini selamlayan duvar yazılamaları da yapıldı.

Esenler bölgesinde ise, 17 Haziran'da iki ayrı yere pankart asıldı. Sabah saatlerinde asılan pankartlarda "Zafere Ölüm Orucu Şehitlerimizle Yürüyoruz-Devrimci Sol Güçler" yazarken, eylemi üstlenen bir kişi "Yaşasın Önderimiz Dursun Karataş, Yaşasın Devrimci Sol" dedi.

1 Mayıs Mahallesi'nde de 14 Haziran günü Ölüm Orucu şehitleriyle ilgili birçok yazılama yapıldı. Öte yandan 15 Haziran günü, Ümraniye'deki Adem Yavuz, Çekmeköy, Yenievler, Sarıgazi mahallelerine çok sayıda Devrimci Sol bayrağı asıldı...

"YAŞASIN DİRENİŞ, YAŞASIN ZAFER!"

Balıkesir-Ölüm Orucu şehitleri Abdullah Meral'in mezarı başında anıldı. 14 Haziran günü Balıkesir'in Manyas ilçesi Kalebayır Köyü'nde yapılan anmaya çevre il ve ilçelerden gelen, öğrenci, işçi ve köylülerden oluşan kalabalık bir topluluk katıldı.

Köyün girişinde jandarma ve polisin kimlik kontrolü, kameraya çekmesi ve arama yapması, anma yapılmasını engelleyemedi ve anmaya katılanların coşkusunu kıramadı. Abdullah Meral'in köyünde toplanan insanlar Apo'nun ailesini ziyaret ederek hep beraber mezarlığa yürüdüler. Apo, Fatih, Hasan, Haydar'ın fotoğraflarının bulunduğu, "Ölüm Orucu Şehitleri Yaşıyor", "Zindanlardan, Şehirlerden, Kırlardan, Dalga Dalga Devrime Şehitlerimizle Yürüyoruz Biz Kazanacağız-Devrimci Sol Güçler", "Selam Olsun Kavgayı Kızıllaştıranlara-TÖDEF", "Devrimci Mücadelede Memurlar", "Devrimci Mücadelede İşçiler" ve "DLMK" pankartları açıldı. Kitle sloganları ve marşları ile mezar başına gitti. Saygı duruşuyla başlayan anma, çeşitli yerlerden gelen mesajların okunması ve Abdullah Meral'in hayatının anlatılmasıyla sürdü. Ardından ağabeyi bir konuşmayla Abdullah Meral'i anlattı. Anma, devrim andı ve Bize Ölüm Yok marşıyla sona erdi.

14 Haziran-Balıkesir-Manyas

Trabzon-Karadeniz Teknik Üniversitesi'nde TYÖ-DER'li öğrenciler Ölüm Orucu şehitleri için 16 Haziran günü anma düzenlediler. Diğer devrimci-demokrat öğrencilerin de katıldığı anma, onurlarıyla ölüme ve zulme meydan okuyan Ölüm Orucu direnişçilerinin mücadeleleri anlatılarak başladı. Saygı duruşundan sonra devrim şehitlerinin ailelerine ve yoldaşlarına yazdıkları son mektuplar okundu. Öğrenciler devrim şehitlerinin yarattığı direniş geleneğinin süreceğini, kurtuluşun tek yolunun devrim olduğunu bir kez daha yinelediler.

Antakya-Ölüm Orucu şehitleri, Antakya'da yapılan bir geziyle 19 Haziran'da anıldı. Mücadele okurlarının ve TÖDEF'lilerin yaklaşık 70 kişilik katılımıyla gerçekleştirilen anma, devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Anmada, Diyarbakır ve İstanbul cezaevlerindeki direnişler şiirsel bir dille anlatıldı.

TÖDEF adına bir mesaj okunduktan sonra 1984 cezaevi sürecini anlatan bir tiyatro oyunu sergilendi. "Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür", "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz" sloganlarının atıldığı anma, marşlar, türküler ve halaylarla bitirildi.

Mersin-Mücadele okurları, DLMK'lılar ve Tarsus Mücadele okurlarının katıldığı Ölüm Orucu şehitlerini anma gezisi düzenlendi. 19 Haziran'da yapılan geziye Ölüm Orucu ve tüm devrim şehitleri için saygı duruşuyla başlandı. Daha sonra '80 süreci ve Ölüm Orucu direnişi anlatıldı. Gezide, "Ölüm Orucu Şehitleri Ölümsüzdür", "Devrim Şehitleri Ölümsüzdür" sloganları atıldı. Son süreç ve devrimcilerin görevlerinin de tartışıldığı gezide bir ananın "Haydi Dağlara" sözleri konuşmaları iki sözcükle özetliyordu. Daha sonra 16-17 Nisan şehitlerinden Sinan Kukul'un şiirleri okundu. Gezi, türküler ve halaylarla bitirildi.

Eskişehir-18 Haziran günü TÖDEF'li öğrenciler düzenledikleri bir gezide Ölüm Orucu şehitlerinin yanındaydılar. Anma devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Şehitlerin bıraktıkları devrimci miras üzerine konuşmalar yapılan anmada, Ölüm Orucu şehitlerinin yaşamları anlatıldı. Anma şiir ve mesajlardan sonra halaylarla sona erdi.

Tokat-Turhal ilçesinde Ölüm Orucu şehitlerini anmak için 19 Haziran'da bir piknik yapıldı.Devrimci Sol Güçlerin katılımı ile gerçekleşen pikniğe Tokat, Turhal ve Zile'den yaklaşık 60 kişi katıldı. Ölüm Orucu şehitlerinin mücadelelerinin anlatıldığı piknik şiirler ve türkülerle devam etti.

Gülüşüyle umut dolu yoldaştı o

Çankırı Cezaevi'nden bir yoldaşı Adana'da katledilen Maksut Polat için şunları dile getiriyor:

Tutsaklığı birlikte yaşadık. İşkencehanede 12 Temmuz'un acısını yaşadık. Komutanımız İbrahim yoldaşın acısını hücrelerde, işkence dehlizlerinde karşıladık. Özgürlüğe sevdalı inancımızla birlikte tutsaklığı yaşadık. Ve kavganın sıcaklığına birlikte koştuk. O, bir an önce kavganın sıcak yerinde görev alma heyecanını her an her dakika sabırsızca yaşadı. Ve o gün kavganın sıcak yerine gidişine dair duygularını, mutluluğunu birlikte paylaştık. Kavgaya gidişinin son günü birlikteydik. Yoldaşlardan, sevgilerden, güzelliklerden konuştuk. Kavgaya dair sevdası gözlerinden okunuyordu, karşılıklı başanlar dileldik, düşenleri andık, yeniden yoldaşça yeminler ettik birbirimize. Her ikimizde de kavgaya, göreve gitmenin sevinci vardı. Bir gün sonrası birbirimizden habersiz yeniden buluşacaktık. Randevu yerine gittiğimde görevinde ciddi, gülüşünde güvenin, umudun adı Maksut yoldaşla yeniden buluştuk. İbrahim yoldaşın silahını devralma görevi ve heyecanını paylaşıyorduk. 5'lerin diyarına gidiyorduk. Onunla dağlardaydık. Onun varlığı, onun kendine olan güveni ve yoldaşlara olan sevgisiyle dağlardaydık.

Dağları birlikte arşınlıyorduk. O görev adamıydı, o dava adamıydı. Birlikteki yoldaşlarla sıcaklığı sağladı. Ve birlikte, yoldaşlara öğretmen olmuştu. Bildiklerini sabır, inat ve emekle öğretiyordu. Bunun mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Ve o Kürecik hallarına oturması, kalkması, olaylara yaklaşımı, sıcaklığı, soğukkanlılığıyla örnek oldu. Maksut'la saatlerce yapılacak sohbette insanlar bıkmaz, o da bunu görmenin bilinciyle saatlerce anlatır, dinler ve

Maksut POLAT

dinletirdi. Onun varlığı, olaylara yaklaşımı birlikte güvenin adıydı.

Onunla ayrılığımızı, o günü hiç unutmadım. Soğukkanlıca, kavgada ayrılıklar, acılar yaşanacak edasıyla uzunca sohbet ettik. Yokluğumuzda yapamayacağına dair kuşkum hiçbir zaman olmadı. Onun varlığıyla, gönül rahatlığı ile ekipten ayrıldık. Ve sonraki süreçte ihanetin, alçaklığın yarattığı tahribatlara, yokluklara, acılara karşı tavrını öğrendik.

İhanetin adını koyup yokluklarla, acılarla boğuşarak yoldaşlarımızı ihanetin ve düşmanın çemberinden kurtardığını duyduk. Onun yokluklara ve acılara karşı yanında olamamanın acısını hep yaşadık. Ve sonunda sabırla, inatla üzerine düşeni eksiksiz yaparak kavganın sıcak yerinde "Bizler, ölümlerimizle yarınları yazanlanız." diyen yoldaşların kervanına katıldı. Ve o şimdi çok sevdiği Gazi'de sevgili yoldaşı Behiye, İbo, Ali Rıza ile yan yana, onlarla birlikte olmanın rahatlığı içinde.

O gülüşüyle yarına umudun adı, o dağların ölümsüz savaşçısı ve yoldaşı.

Avrupa'da Ölüm Orucu anmaları

LONDRA: ÖLÜM ORUCU ŞEHİTLERİ 10. YILINDA KAVGA TÜRKÜLERİYLE ANILDI

Mücadelede her türlü direnme şekli vardır. Devrimci Sol savaşçıları da bunlardan birisi olan açlık grevlerini Ölüm Orucuna çevirmişlerdi. Ölüm Orucunun 63. gününde Abdullah Meral, 66. gününde Haydar Başbağ ve TİKB Merkez Komitesi Üyesi M. Fatih Öktülmüş, 72. gününde Hasan Telci ölümsüzlüğe ulaşmışlardı. Yarattıkan bu manifesto, 10. yılında Londra'da 100 kişinin katıldığı bir anma toplantısıyla 19 Haziran günü devrimci mücadele içinde yer alanların hayatlarını, mücadelelerini ve Ölüm Orucunun o süreçteki önemini anlatan konuşmalarla başladı. Dia gösteriminden sonra Ölüm Orucu direnişini anlatan kısa bir oyun sergilendi. Ardından Grup Nisan'ın söylediği kavga türkü leriyle halaylar çekildi. Anma, "Yaşasın Ölüm Orucu Direnişimiz", "Halkız Haklıyız Kazanacağız", "Yaşasın Silahlı Devrimci Birliklerimiz" ve "Yaşasın Devrimci Sol" sloganlarıyla sona erdi.

VİYANA: "YOLUMUZU AYDINLATIYORLAR"

Avusturya'nın başkenti Viyana'da 4 Haziran günü yapılan bir piknik toplantısıyla Ölüm Orucu şehitleri anıldı. Yaklaşık 50 kişilik katılımın sağlandığı anma töreni, Ölüm Orucu ve tüm devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başladı. Ölüm Orucu direnişinin anlamını vurgulayan bir metinden sonra Ölüm Orucu şehitlerinin devrimci yaşamları ve özgeçmişleri okundu. Anma türküler ve halaylarla son buldu.

Ulusal asimi

Bugün ülkemizde Türk, Kürt, Laz, Çerkez, Gürcü, Ermeni, Rum gibi onlarca halk yaşıyor. Hepsinin birbirinden farklı dilleri, gelenekleri, kültürel özellikleri bulunuyor. Ancak Türkiye halklarının zenginliğini ifade eden bu kültürel özellikler, oligarşi tarafından yok edilmeye, yerine çarpık burjuva kültürü yerleştirilmeye çalışılıyor. Daha kolay yönetmek, sömürü ve zulüm düzenini sürdürmek için, oligarşi buna ihtiyaç duyuyor. Baskı ve eşitsizlik üzerinde şekillendirilen "aynı"laştırma politikası; özünde burjuva kültürün, biçimde ise Türk kültürünün hakim kılınması şeklinde uygulanıyor.

Osmanlı İmparatorluğu'nda Osmanlıca-ümmetçilik olan asimilasyonun biçimi, Türkiye Cumhuriyeti'nde Türkçe-Türkçülük biçimini alıyor. Osmanlılarda daha kolay yönetmenin yolu olan Osmanlılaştırma politikası, Kurtuluş Savaşı sonrası yerini Türkleştirmeye bırakıyor. Ama her ikisinde de öz olarak egemen sınıfların kültürü hakim kılınmaya çalışılıyor. İşte emperyalizme ekonomik, siyasal ve kültürel olarak bağlı bulunan oligarşi de, bugün Türkleştirme biçimi altında Türkiye halklarına, emekçi sınıf ve tabakalara kendisinin ve emperyalizmin kültürünü dayatıyor.

Evet, bugün ülkemizde Türk, Kürt, Çerkez, Laz, Gürcü, Rum, Ermeni, Arap, Amavut, Abhaz, vb. yaşamasına karşın, Türkçe dışında bir anadil kabul edilmiyor. Eğitim sistemiyle Türk ırkçılığı yüceltiliyor. Türk ulusu dışındaki ulus ve ulusal azınlıkların ekonomik ve siyasal faaliyetlerini, kültürel kurumlaşmalarını kendi ulusal değerleriyle sürdürmelerinin önüne geçiliyor.

İlk olarak, Türk halkı dışındaki tüm ulus ve ulusal azınlıkların varlıkları, ulusal kimlikleri yok sayılıyor. Kürt, Ermeni, Laz, Rum, Arap, Çerkez, Gürcü, Amavut, Bulgar vb. bütün uluslar ve azınlıkların asimilasyona uğratılması, Türkleştirilmesi için oligarşi tüm olanaklarını seferber ediyor.

Gayri müslim azınlıklar dışında hiçbir halka anadilini kullanma hakkı tanınmıyor. Katliamlar, soykırımlar, aşağılamalar ya da halkları bunlarla tehdit etmek asimilasyonun önemli ayaklarını oluşturuyor. Bir başka yanıyla da ulusal kültürlerin gelişmesi için zorunlu olan maddi kurumlaşmalara izin verilmemesiyle; kimliklerini, değerlerini yitirmeye terk etmek bu politikada önemli bir rol oynuyor. Anadolu'nun çeşitli yerlerinde soykırımlardan kurtulabilmiş Ermenisiyle, Rumuyla, Lazıyla, Çerkeziyle, Gürcüsüyle, Arnavutuyla, Bulgarıyla bütün halklar tamamen yok edilmemelerini, ulusal değerlerini büyük oranda yitirmelerine borçlu (!) olabiliyorlar. Hor görme, aşağılama yöntemleri de, bu halkların asimilasyona uğratılmasında önemli bir rol üstleniyor. Öte yandan, nüfus olarak büyük bir kitleyi kaplayan Kürt halkı da, yerinden yurdundan silah zoruyla göç ettirilerek, ulusal baskı politikaları sürekli uygulanarak eritilmeye çalışılıyor.

Bugün tüm bu halkların anadillerini, ulusal benliklerini ve kültürlerini yitirmelerinin temeli ise, bu ulus ve ulusal azınlıkları yok sayma, varlığını, kimliğini inkar etme üzerine kuruluyor. Ulusların ve ulusal azınlıkların eşit ve özgür olmalarının önünde sömürü ve zulüm düzeninin temsilcileri; emperyalizm ve oligarşi duruyor.

Devletin Resmi İdeolojisi Olarak Türkleştirme

Osmanlılar işgal ve ilhak ettikleri toprakları ellerinde tutabilmek için, Osmanlılık denilen bir kavramla halkların uluslaşma sürecinin önüne geçmeye çalışmış, ama başarılı olamamışlardı. Osmanlının yıkılmasının ardından 1923 sonrası gelişen süreçte de Kürt halkı üzerindeki baskı, asimilasyon ve yok etme politikası eksik olmamış, katliamlar ve soykırım politikası bugüne kadar süregelmiştir. Kürt halkının kendi ulusal haklarını talep etmesini ve bunun bağımsızlık istemeye kadar gitmesinin önüne geçmek için de Kürt halkının varlığı inkar edildi.

Anti-demokratik siyasal yapı ile birlikte gelişen inkarcılık ve şovenizm, devletin diğer azınlık ulusları da yok sayan bir politikayı giderek yaygınlaştırmasını beraberinde getirdi.

1921 yılı sonunda dönemin Sağlık Bakanı olan Dr. Riza Nur, Diyarbakır'da bulunan Ziya Gökalp'e Kürtler hakkında araştırma yaptırmakta ve hatıralarında şöyle demektedir: "*...Maksadım bu gibi malumatı toplayıp vaziyeti ilmi, iktisadi bir surette öğrendikten sonra, Kürtlere Türk olduklarını anlatmak için teşkilat yapıp faaliyete geçecektim. Bugün Kürt denilen bu adamların çoğunun Türk olduğunu çoktan bilirim. Yalnız onlara bunu bildirmek, öğretmek lazımdır... Maksadım oranın bir Makedonya olmadan, kökünden meselenin halliydi.*" (Kürt Aşiretleri Hakkında Sosyolojik Tetkikler, Ziya Gökalp, Sosyal Yayınları, s: 6)

1930'larda Türk Tarih Tezi, Türk Dil Tezi, Güneş Dil Teorisi gibi sözde "bilimsel" araştırmaya dayalı çalışmalar yaptıran Mustafa Kemal, Anadolu'nun 4 bin yıllık Türk yurdu olduğunu, Sümerler ve Etilerin de Türk olduğunu, Türkçenin bütün dillerin anası olduğunu kimi devlet profesörlerine keşfettirdi!.. Bu, diğer halkların dillerinin, kültürlerinin yok sayılmasında, resmi ideolojinin topluma şartlandırılmasında, halkların özgürce gelişmesinin engellenmesinde her yolun mübah olduğunu gösteriyordu. Resmi ideoloji, inkarcılık ve şovenizm Kemalist iktidar döneminde de, tıpkı bugünkü gibi hukukun, edebiyatın, sanatın ve bilimin üzerine çökertilmişti.

Hukuksal düzenlemelerin şovenist temellere dayanması, baskı yoluyla ulusların ve ulusal azınlıkların haklarının kısıtlanmasına neden olur. Anayasasında yalnızca tek bir ulusun –Türk ulusunun– adının geçtiği, diğer ulus ve ulusal azınlıklardan en küçük bir söz edilmediği 1982 Anayasası bu duruma çarpıcı bir örnektir. Anayasanın 10. maddesinde *herkesin dil, ırk, renk, cinsiyet, siyasi düşünce, felsefi inanç, din ve mezhep vb. sebeplerle aynım gözetilmeksizin eşit olduğunun* ve ardından 14. maddede *hak ve hürriyetlerin dil, ırk, din ve mezhep ayrımı yaratmak amacıyla kullanılamayacağının* belirtilmesi, ulusal kültürlerin geliştirilmesi bir yana, savunulmasının bile Anayasa zoruyla engellenmesidir. Bu durumu kabullenmek istemeyen, bu anti-demokratik uygulamalara karşı çıkan onlarca yazar, demek başkanı, aydın tutuklanmış, işkence görmüş ve ceza almıştır. Devletin etnik kökenler üzerine resmi ideoloji dışında araştırma yapılmasına bile tahammülü yoktur.

Türkiye halklarının zenginliğini ifade eden farklı ulusal-kültürel özellikler, oligarşi tarafından yok edilmeye, yerine çarpık burjuva kültürü yerleştirilmeye çalışılıyor. Daha kolay yönetmek, sömürü ve zulüm düzenini sürdürmek için, oligarşi buna ihtiyaç duyuyor. Baskı ve eşitsizlik üzerinde şekillendirilen "aynı"laştırma politikası; özünde burjuva kültürün, biçimde ise Türk kültürünün hakim kılınması şeklinde uygulanıyor.

Bilimsel araştırma adına tarihsel gerçekler çarpıtılmakta ve resmi ideoloji dayatılmaya çalışılmaktadır. 1930'larda yayınlanan Türk Tarih Tezi, Türk Dil Tezi ve Güneş Dil Teorisi; 1939'da halkevlerinde Kürtlerin, Lakların, Lurların, Lazların ve Hemşinlilerin **etnik Türkler** olarak ifade edilmesi; 1982-84 yılları arasında, çoğu Türk Kültürünü Araştırma Enstitüsü tarafından çıkarılan on beşe yakın kitapta tarihsel gerçeklerin çarpıtılması bunlardan yalnızca bir bölümüdür. Öyle ki, Kürt sözcüğünün karda yürüyen **"dağ Türkleri"**nin ayaklarından çıkan kart-kurt seslerinden türediği gibi iddialara bile itibar edilebilmiştir.

Resmi ideolojinin demagojilerinden biri de sık sık Türkiye halklarının kaynaştığının söylenmesidir. Ancak bu, gerçekleri çarpıtmaya çalışmaktan başka bir şey değildir. Çünkü, özgür ve eşit halkların gönüllü birlikteliğini, kültürel paylaşımlarını ifade eden kaynaşma sözcüğü egemen sınıfların dilinde, herkesin Türk olduğu şeklindeki inkar politikasına destek olmak amacıyla kullanılmaktadır. Oligarşi "kaynaşma-kardeşlik" gibi sözcüklerle kendisini "hoşgörülü ve demokratik" göstermeye çalışsa da yaşanan gerçekler "kardeşlere" hiçbir **eşit hak** tanınmadığını göstermektedir.

Devletin resmi dili Türkçedir ve Türkleştirme, devletin en önemli resmi ideolojilerinden biridir. Ancak Türk ulusunun diline tanınan bu ayrıcalık, yalnızca biçimsel bir nitelik taşır. Çünkü ayrıcalıklı olan kültür, öz olarak burjuva kültürüdür. Yani oligarşi, biçimsel olarak Türk dili ile yaptığı faaliyetlerine rağmen, özünde Türk ulusunun burjuva kültürüne ayrıcalık tanır. Kısacası, Türkleştirme politikası, Türkiye'de yaşayan ulus ve ulusal azınlıkların köleleştirilmesiyle birlikte, Türk ulusunun da köleleştirilmesine neden olur.

Şovenizm politikası başarılı olduğu ölçüde, **"Diğer ulusları ezen her ulus, kendi zincirlerini hazırlar"** sözü de gerçeklik kazanır. Yani şovenizm, kitlelerde yalan ve demagojiyle etki yaratabilir, taraftar bulabilir. Hatta, kendisini sol olarak ifade edenler de, şovenizm politikasının bir parçası haline gelebilirler. İşte en büyük tehlikelerden birisi budur. Türkiye halkları üzerinde uzun süre derin izler bırakacak olan, halkların dostluğunun, birliğinin, kaynaşmasının önüne geçebilecek olan şovenizmin kitlesellik kazanmasıdır. Tüm bu şovenist politikalar, halkların özgürce birliğini, emekçi sınıfların kaynaşmasını ve ulusal kültürlerin gelişip serpilmesini geciktirmektedir. Bu nedenle, **herhangi bir ulusal dilin ya da kültürün ayrıcalıklı olmasını savunmak, buna objektif olarak destek olmak, devrimcilerin, Marksist-Leninistlerin işi değildir ve olamaz.**

Oligarşi Asimilasyon Politikalarıyla Türkiye Halklarını Baskı Altına Alıyor

Türkiye'de bugün ulusal baskı ve asimilasyon politikalarının temelinde, Türk ulusu dışında kalan ulus ve ulusal azınlıkların kimliklerini, kültürlerini, gelenekleri ve diğer ulusal haklarını yok saymak bulunuyor. Yok saymak ise, tarihsel nedenlerle birlikte iktidarın yönetmekte zorlanmasından, güçsüzlüğünden kaynaklanmaktadır.

İlkokuldan üniversiteye kadar, okullardaki öğretim Türkçe olarak yapılmaktadır. Onların ulusal kimliklerinin, kültürlerinin, dillerinin var olduğu inkar edilmektedir. Bu inkar, Türkiye'de yaşayan herkesin Türk ya da Türk kökenli olduğu demagojileriyle yapılmaktadır. İlkokuldan üniversiteye kadar öğretim gören herkese Türk şovenizmi aşılanmaktadır. Türk ırkçılığı yüceltilmektedir. Özellikle komşu ülkelerde yaşayan halklar kötülenmektedir. Müslüman olmayan azınlıklardan özellikle Ermeniler ve Rumlar, genel öğretim sistemi içerisinde aşağılanmaktadır. Türkiye'deki diğer ulus ve ulusal azınlıklar yok sayıldığı için, öğretim sistemi içerisinde adları bile anılmamaktadır. Anıldığında ise, her türlü bilim dışı safsataıyla Türk oldukları kanıtlanmaya çalışılmakta ya da aşağılanmaktadırlar.

Milyonlarca çocuk ve genç hangi ulus ve ulusal azınlıktan olurlarsa olsunlar, onlara Türk öğretilmektedir. Anadillerinin ne olduğunun hiçbir önemi yoktur. Türk diliyle öğretim göreceklerdir. Çocukların, gençlerin beyinleri çarpık fikirlerle doldurulacak, kişilik yapıları ve ulusal benlikleri bozuma uğratılacaktır.

Radyo ve TV'de kullanılan dil de tıpkı eğitimde olduğu gibi Türkçedir. Bir dilin serpilip gelişmesi için radyo ve televizyonun çok önemli bir araç olduğu düşünülürse, Türkçe dışında dillere bu hakkın tanınmamasının anlamı daha iyi anlaşılır. Kürt ulusu ve azınlık uluslar kendi anadilleriyle radyo-TV yayını yapma hakkına sahip değildir. Bu tür araçlarla sadece Türkçe yayın yapılması etkili bir asimilasyona sebep olmaktadır. Zaten dillerin ya-

saklanmasındaki amaç da budur.

Bilim, edebiyat, kültür ve sanat dalları yoluyla burjuvazinin biçimlendirdiği, özünü belirlediği bir Türk kimliği ve kültürü tüm halkların bilincine zorla kazınmaya çalışılmaktadır. Halkların ulusal değerlerini, kültürlerini bu dallarda da özgürce ifade edebilmeleri engellenmektedir.

Tüm bu baskılar ve asimilasyon politikaları da anayasa ve yasalar yoluyla hayata geçirilmektedir. Resmi ideolojinin tersi şekilde davranan herkes, devletin baskısıyla karşılaşmaktadır.

TC Anayasası'ndaki "dil, ırk, cinsiyet, politik, felsefi veya dini inanç" konusundaki eşitlik ifadelerinin gerçek anlamı "bir ve aynı" olma zorunluluğudur. 1930'da parlamentodan geçen bir yasayla "Vatandaş Türkçe Konuş" sloganının kullanılması, 1982 Anayasası'nda yasaklanmış hiçbir dille yayın yapılamayacağı koşulunun ifade edilmesi, aslında eşitliğin resmi olarak da reddedildiğini ortaya koymaktadır. Türk diline ve Türk kimliğine anayasal hükümlerle ayrıcalık tanınmıştır. "Eşitlik" anlayışı 1982 Anayasası'nın 66. maddesinde şu şekilde ifade edilmektedir: "Milliyet bağıyla Türk devletine bağlı olan herkes Türktür."

Asimilasyon ve ulusal baskı yöntemlerinden birisi de, Türk ulusu dışında kalan ulusların ve ulusal azınlıkların küçümsenmesi, hor görülmesidir. Ancak resmi olarak yok sayılan halklar, genellikle resmi yollardan küçümsenmemektedir. Oligarşi, kitaplarda işlemediği küçümseme politikalarını, toplumsal önyargılar yoluyla uygulamaktadır. Bir yandan Türk ırkçılığı yürütülürken, diğer yandan kendisini farklı bir şekilde ifade eden her ulusal kimliğin küçümsenmesi yöntemi izlenmektedir. Kuşkusuz halkların küçümsenmesindeki amaç, yok saymada olduğu gibi, gerçek kimliklerin, ulusal değerlerin ortaya çıkmasının önüne geçmektir. Çingenelerin hırsız olarak ifade edilmesi; Türkmen, Kürt ya da Arap Alevilerinin tamamen asılsız bir şekilde "mum söndü" adı verilen ahlaksız grup toplantıları yaptıkları düşüncesinin yayılması; Kürtlerin görgüsüz, anlayışsız anlamına gelen ifadelerle anılması; Lazların durgun zekalı olarak tanımlanması bunlardan yalnızca bir bölümdür. 1960 döneminde devlet başkanı Cemal Gürsel'in Kürt halkına karşı "Size Kürt diyenin yüzüne tükürün" sözleri, Kürt olmanın hakaret olarak ifade edilmesine çarpıcı bir örnektir.

1944 yılında Türk Dil Kurumu'nun yayımladığı Türkçe Sözlük'te Kürt tanımı şöyle yapılmaktadır: "Çoğu dillerini değiştirmiş Türklerden ibaret olup, bozuk bir Farsça konuşan ve Türkiye, Irak ve İran'da yaşayan bir topluluk adı ve bu topluluktan olan kimse."

Kuşkusuz tüm bunlar halkların birbirleriyle ilişkilerini zayıflatır, kutuplaşmaları artırır. Küçümsenen halklar kimliklerini rahatlıkla ifade edemezler; bundan utanmaları teşvik edilir. Halklar birbirlerinden öylesine uzaklaştırılırlar ki, yan yana bulunan farklı halklardan iki köy halkı, birbirlerinin düğün ve cenazelerine dahi katılmayabilirler. Küçümseme yoluyla asimilasyon, özellikle şehirlerde yaşayan insanlar üzerinde etkili olmaktadır.

Bir halkın yaşadığı toprak parçasından zorla kopanlması, göç ettirilmesi de asimilasyona neden olur. 1934 yılındaki "Mecburi İskan Kanunu" ve 1935'teki "Tunceli Kanunu" ile Kürt halkının çocuk, genç, yaşlı demeden batıya sürgüne gönderilmesi, onların ulusal kimliklerinden ve kültürlerinden uzaklaşmalarına neden olmuştur. Yaşadıkları topraklardan koparılan insanlar, gittikleri yerlerde, yavaş da olsa kültürlerinden uzaklaşmaktadırlar. Bugün Kürdistan'da silah zoruyla köylerin, kasabaların insansızlaştırılması, batıdaki büyük şehirlere göç etmeye zorlanmaları asimilasyonu artırmaktadır.

Tüm bu asimilasyon politikalarına karşın, Türk olmayan uluslar ya da ulusal azınlıklar çeşitli yollarla ulusal kimliklerini korumaya çalışmaktadırlar. Örneğin, kendisi dışında gelişen olaylar nedeniyle anadilini değil, Türkçeyi öğrenen genç bir Çerkez, kendisini daha az Çerkez hissetmeyebilir. Batı ve İç Anadolu'ya yayılmış yüzlerce köyde yaşayan Çerkezler, birtakım geleneksel davranışlarını, halk oyunlarını ve 130 yıldır anavatanları Kafkasya'dan uzaklaştırılmış olmalarının anısını sıcak tutarak kimliklerini korumaya çalışmaktadırlar. Kürt halkı ulusal baskılar, ulusal kimliğin inkar edilmesi politikalarına karşın, ulusal değerlerini savunmakta ve mücadele etmektedir. Ancak halkların mücadelenin içinde olmak dışındaki çeşitli tepkilerle ulusal kimliklerini koruma çabası, maddi gelişme olanakları büyük oranda yok edildiğinden, asimilasyona uğramalarını engellemektedir.

Sömürü Düzeni Ortadan Kalkmadıkça, Halkların Özgürlüğü de Sağlanamayacaktır

Düzeninin yıkılmasından korkan oligarşi, ulusal baskı ve asimilasyon politikalarıyla halklara kendi ideolojisini dayatıyor. Okul, bilim, sanat, din, basın-yayın ve hukuk; düzenin tüm üstyapısı, ulusları ve ulusal azınlıkları kuşatmanın, ülkeyi bir halklar hapishanesi haline getirmenin araçlarıdır. Devletin faşist niteliği yalnızca polis, ordu, mahkemeler, hapishaneler gibi fiziki baskı araçlarıyla değil, ders kitaplarıyla, radyolarla, televizyonlarla vb. birçok ideolojik baskı aracıyla kendisini ifade ediyor. Bu noktada anadillerin yasaklanması, Türkçe dışında öğretim dili olmaması, Türkiye'deki halkları yok saymanın, demokrasi düşmanlığının en önemli ayaklarını oluşturuyor. Çünkü, edebiyatın, sanatın, bilimin anadilde özgürce geliştirilmesinin olanaklarının olmaması, kültürlerin eşit bir şekilde ifade edilmesine engel olur. Türk dili, oligarşinin çoğunluğunu oluşturduğu bir ulusun dili olarak burjuvazinin yoz kültürünü tüm Türkiye halklarına dayatmanın bir aracı haline gelir. Diğer tüm halkların ulusal kimlikleri yok sayılır, ayaklar altına alınır.

Bugün Türk ulusunun birtakım biçimsel ayrıcalıklara sahip olmasının nedeni, bu durumun çokuluslu TC devletinin ekonomik ve siyasi çıkarlarını daha fazla korumasıdır. Öğretim Türk diliyle yapılmaktadır. Ancak egemen kültür Türk emekçilerinin değil, Türk burjuvazisinin kültürüdür. Türk emekçi sınıfların, ana dilini kullanabilmek gibi bir ayrıcalığa sahip olması ne sömürülmesini, ne de baskılarla karşılaşmasını engellemektedir. Türkiye'de yaşayan her ulustan ve ulusal azınlıktan emekçi halklar, emperyalizmin ekonomik, siyasi ve kültürel hegemonyasıyla karşı karşıyadırlar. Türkleştirme politikaları içinde, Türk emekçi sınıf ve katmanlarının kendi kültürünü özgürce geliştirme hakkı yoktur. İşbirlikçi tekelci burjuvazi, emekçi sınıflara emperyalizmin yoz kültürünü taşımakta ve empoze etmeye çalışmaktadır.

Kısacası, sınıfsal sömürü ve baskı politikalarının yanında, Türkleştirme politikaları, Türk halkının kültürel değerlerini ayaklar altına almakta, sömürüsüz ve özgür bir şekilde yaşamasının önünde setler oluşturmaktadır. Bu, Türk ve Kürt halklarının ve ulusal azınlıkların gerçek kimliklerinin ve kültürel değerlerinin eşit bir şekilde gelişip serpilmesine, ekonomik ve sosyal gelişmesinin önüne engel olmaktadır. Bu gerçek, biçimsel birtakım haklara itibar etmenin, gerçek bir kurtuluşu sağlayamayacağını ifade etmektedir.

Gerçek Eşitlik ve Özgürlük Sosyalizmle Sağlanacaktır

Ulusal baskının ortadan kaldırılması, ulusların tam eşitliğiyle mümkündür. Çeşitli ulusların ya da ulusal azınlıkların emekçilerinin kaynaşması, birbirlerine güvenmesi ve birliği, ulusların özgürce yaşayan bir duruma gelmesiyle sağlanabilir. Hangi ulus ya da dil yararına olursa olsun, tüm ayrıcalıklar ortadan kaldırılmadan, ulusal baskılar ve asimilasyon ortadan kaldırılamayacaktır. Ancak kaynaşma ulusal farklılıkların hemen ortadan kalkması anlamına gelmemektedir. Bu oldukça uzun bir süre alacaktır. Sosyalizmin dünya çapındaki zaferinden önce, ulusal farklılıklar ortadan kalkmayacaktır.

Ulusal ayrıcalıkların ortadan kaldırılması ve gerçek bir eşitliğin sağlanması ise, sosyalizmle gerçekleştirilecektir. Örneğin, Sovyetler Birliği'nde yaşanan sosyalizm pratiğinde, bilim, sanat, edebiyat dallarında, okullarda ve kitle iletişim araçlarında, tüm sosyo-ekonomik faaliyetlerin yürütülmesinde, anadilin kullanılması ve bilimsel çalışmalar yapılması, halkların ulusal değerlerinin, kültürlerinin gelişip serpilmesine, kendilerini eşit bir şekilde ifade etmelerine destek olmuş, olanak tanımıştır. Ulusal boyunduruklar ortadan kaldırılarak, halkların birbirine yaklaşmasının zemini güçlendirilmiştir.

Stalin bu konuda şu gerçekleri tüm açıklığıyla ifade etmektedir: *"Gelecekte ulusal kültürlerin, ortak bir dille birlikte (biçim ve içerik bakımından) ortak bir kültür içinde kaynaşmasından yana olan bizlerin, aynı zamanda şu sıralarda, proletarya diktatörlüğü döneminde, ulusal kültürlerin açılıp gelişmesinden yana bulunmamız tuhaf görülebilir. Ama, bunda hiçbir tuhaflık yoktur. Ulusal kültürlerin, ortak bir dille birlikte ortak bir kültür içinde kaynaşmalarının koşullarını yaratmak için, onların açılıp gelişmeleri, tüm potansiyel güçlerini açığa vurmaları gerekir."* (Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu, 6. Defter, İnter Yayınları, s: 222)

Ülkemizde halkların sınıfsal ve ulusal kurtuluşları sosyalizmdedir. Türk, Kürt, Çerkez, Laz, Rum, Gürcü, Arap, tüm halkların eşit ve özgür bir şekilde gelişmelerinin, kendilerini ifade edebilmelerinin yolu, oligarşinin alaşağı edilmesinden ve emperyalizmin Türkiye topraklarından çıkartılmasından geçmektedir. Sömürünün ortadan kaldırılması ve ulusal eşitliklerin garanti altına alınması, tüm Türkiye halklarının özgür bir şekilde gelişmesini sağlayacaktır.

Sosyalizmin, sosyalist kültürün gelişmesine hizmet eden tüm ulusal kurumlar desteklenecektir. Kısacası, halkların gelişimlerinin, kendilerini sosyalist kültürde ifade edebilmelerinin önü açılacak, hiçbir ulusa ya da ulusal azınlığa ayrıcalık tanınmayacaktır. Bugüne kadar asimilasyon ve ulusal baskı politikalarıyla kültürleri geri bırakılmış halkların bu farklılığı ortadan kaldırması için her türlü olanak seferber edilecektir. Uluslara kendi kaderlerini tayin hakkı çerçevesinde özgürce karar verebilmeleri olanağı tanınacaktır. Tüm milliyetlerden halklar, gerçekten eşit ve özgür halklar durumuna yükselteceklerdir. Azınlıklar kendi kültürlerini yaşatıp, geliştirebilecektir. Bir ulusun yaşamına zorla karışılmasına, töre ve geleneklerinin yıkılmasına, halkının daralmasına izin verilmeyecektir.

Uluslar ve azınlıklar arasındaki mücadelenin keskinleşmesini amaçlayan burjuva politikasına ise izin verilmeyecektir.

Asimilasyon ve diğer ulusal baskılar, ancak ulusal ayrıcalıkların yok edilmesiyle halkların eşit ve özgür bir şekilde gelişmesinin maddi-manevi olanaklarının hazırlanmasıyla sağlanacaktır. Ki, bu ortamda halkların ortak mücadeleseiyle gerçekleştirecekleri devrimle, sosyalizmle sağlanacaktır...○

Devletin resmi dili Türkçedir ve Türkleştirme, devletin en önemli resmi ideolojilerinden biridir. Ancak Türk ulusunun diline tanınan bu ayrıcalık, yalnızca biçimsel bir nitelik taşır. Çünkü ayrıcalıklı olan kültür, öz olarak burjuva kültürüdür. Yani oligarşi, biçimsel olarak Türk dili ile yaptığı faaliyetlerine rağmen, özünde Türk ulusunun burjuva kültürüne ayrıcalık tanır. Kısacası, Türkleştirme politikası, Türkiye'de yaşayan ulus ve ulusal azınlıkların köleleştirilmesiyle birlikte, Türk ulusunun da köleleştirilmesine neden olur.

baskı ve asyon

"Gelecek özgür Meksika'nın olacak"

PROCUP VE PDLP Tutsakları Meksika'yı Anlatıyor

"Ben kavgaların tutsağı olarak ölmek isterim, insanların değil." diyen Emiliano Zapata'nın ülkesi Meksika'da devrim ateşi hiç sönmemiş. Meksika'nın içinde bulunduğu ekonomik, sosyal ve siyasal gerçeklik "Şimdi Devrim Zamanı" sloganlarını hiç ama hiç eksiltmemiş. Halk arasında en çok sevilen türküler "Zapata viva; viva, la lucha sipue y sipue" (Zapata yaşıyor, yaşıyor, kavga coşuyor, coşuyor) ve "Obreros y campesinos, a poder" (İşçiler ve köylüler iktidara) diyor.

Kurtuluş istiyor.

Kendileri yoksulluğun girdabında her geçen gün biraz daha kaybolurken ülkesinin zenginliklerinin oligarşinin birkaç temsilcisinde toplanmasına karşı çıkıyorlar. İşçiler, yürüyüşlerle direniyorlar.

Kurtuluş istiyorlar.

Sırtını Amerika'ya dayamış hükümetin 1993 yılında 118,9 milyar dolar olan dış borcu ödemek için elinde, avucunda son şeyleri de alacağını bilen Meksikalı "Zavallık Meksikalı Tanrıya böylesine uzak, Birleşik Devletler'e bu denli yakın" diye deyimler üretmiş. Kinlerini üst üste koyup emperyalizme lanetler yağdırıyorlar.

Kurtuluş istiyorlar.

"Bugün toprak ve iktidar için mücadele ediyoruz" diyen yerli köylüler büyük çiftlik sahiplerinin paralı beyaz muhafızları ve Meksika ordusu tarafından baskı altında tutuluyor, hapse atılıp öldürülüyor. Toprağa sahip olma hakkının onu işleyene ait olduğunu bilen yerli köylüler "toprak ve özgürlük" devrimci çığlığını Meksika'nın kırsal bölgelerinde yankılandırmaya devam ediyorlar. Güney Meksika'nın dağlarında binlerce kadın ve erkek bunun için savaşıyor.

"Zapata Yaşıyor". Meksika'nın yoksul işçi ve köylüleri, bu türkülü söyleyerek kurtuluşa hazırlanıyor.

Ve kurtuluş istiyorlar.

Kurtuluşu istemek ve kurtuluşa inanmak... İşte PROCUP (Clandestino Devrimci İşçi Partisi Halkın Birliği) ve PDLP (Yoksulların Partisi) Meksika'da bunun için mücadele eden iki devrimci örgüt. PROCUP ve PDLP tutsaklara Haziran 1993'te hazırladıkları ve Solidaritat Internacional (Enternasyonal Dayanışma) dergisinde yayınlanan yazılarında Meksika gerçekliğini anlatıyorlar. Onlara kulak verelim.

"Ekonomik alanlarda tekelci kapitalizmin yasalarına bağımlı olarak yaşıyoruz. ABD emperyalizmine olan bağımlılık ve zenginliğin birkaç elde yoğunlaşması bunu daha da güçlendiriyor.

1992 yılı toplam ülke ihracatının %68.7'si, ithalatının ise %80.5'i ABD ile yapıldı. 1991 ile 1992 yılları arasında ABD ile yapılan ticaretin kapasitesi %50.5 yükseldi. 1992 yılının toplam yatırımının %37'si dış ülkelerden geldi ve 1988 yılından %2.6 daha fazlaydı.

Yabancı yatırımların büyük bölümünün borsa üzerinden petrol ve tarım gibi bugüne kadar yasak olan sektörlere yapıldığını göstermek önemlidir. Bağımlılığın bir diğer göstergesi de, Meksika'da tüketilen her üç kilo yiyecekten bir kilosunun ithal edilmekte oluşudur.

Zenginliğin oligarşinin birkaç temsilcisinin elinde yoğunlaşması başdöndürücü bir hızla ilerliyor. 11 finans grubu toplam üretimin %42'sini ellerinde bulunduruyor; 20 finans grubu bankaların yönettiği paraların %97'sini ve aynı zamanda borsada bulunan paranın %90'nını kontrol ediyor. 7 firma borsa üzerinden yabancı yatırımların %70'ini ellerinde bulunduruyor. Devletin toprağını kiralayan köylülerin %48'sı toprakların %10'una sahipken köylülerin %5'i toprakların %40'ına sahip.

Meksikalıların yaşam standartı yok ediliyor. 1977'de halkın %57.9'u fakirken, 1993'te 91.9'u fakir. Bunun %30.1'i ya da 25 milyon insan yoksulluk sınırlarının da çok altında yaşıyor. 1992'de 9 milyon işsiz ile bu çalışan nüfusun %30'dur. 18 yaşından küçük 8 milyon çocuk her türlü yasal korumadan yoksun koşullarda çalışıyor. Her yıl 185.000 bin çocuk yetersiz beslenmeden dolayı ölüyor. Her ölen çocuğa karşılık sağ kalanlardan 10 kişide fiziki ve psikolojik zararlar oluşuyor. Her yüz çocuktan sadece biri düzenli et, süt, yumurta yiyebiliyor. 6 milyon yaşlıdan %80'i beslenme, sağlık ve barınma gibi temel gereksinimlerini giderameyecek derece yoksulluk sınırlarının altında yaşıyor.

Sistemin darbesine en çok maruz kalanlar İndiolar (Kızılderililer) ve köylüler. Onlarınki sürekli bir ayakta kalma mücadelesidir. Ya büyük şehirlere göç ederek işsizler ordusunun sayısını büyütecekler ya da uyuşturucu tüccarlarının kurbanı olacaklar.

İşçiler maaşlarının alım gücünün kaybından dolayı sürekli alkol ya da uyuşturucu aracılığı ile bu gerçekten kaçmaya çalışıyor. Aynı zamanda suç işleme oranı ve cezaevlerindeki insan sayısı da artıyor. 6 milyondan daha fazla kadın çalışma ve sosyal haklardan yoksun olarak gölge ekonomide çalışıyor.

Meksika'nın bu ekonomik durumu, milyonlarca işçinin daha iyi bir yaşam umuduyla ABD'ye göç etmesine neden oluyor. Orada korkunç bir gerçeklikle karşı karşıya geliyorlar; hakaretler, kötü muameleler, işkence, sömürü, sürgün ve bazı durumlarda cinayet, 1992'de 133 cinayet kayıtlara geçti. 129 Meksikalı elleri ve ayakları bağlı olarak ABD'den sınırdışı edildi.

Toplantı, dernekler, örgütler, yürüyüşler, düşünce, ifade, basın özgürlüğü gibi anayasanın çeşitli maddelerinde ifade edilen siyasi özgürlükler her gün hükümetin baskı uygulamaları sonucu ithal ediliyor. 1988'den bu yana, barışçıl mücadele biçimlerini savunsalar da, siyasi muhalif olmalarından dolayı PRD (Demokratik Devrim Partisi) militanı 230 kişi katledildi. Siyasi nedenlerden dolayı tutuklananlardan ve kaybedilenlerden bir haber yok. Oaxaca eyaletinde son yıllarda 80'den fazla öğretmen katledildi. Yerli (İndio) ve köylü örgütlerin temsilcileri devamlı olarak ölüm tehditlerine maruz kalıyor. Guerero'da son 5 yıl içinde 50 siyasi cinayet ve 90 kayıp olayı kaydedildi.

1992 yılında 1699 siyasi tutsak vardı, muhalefete karşı 1201 tutuklama emri çıkarıldı ve protesto yürüyüşlerine yapılan saldırılarda 865 yaralı kaydedildi. Basına yönelik baskı ve saldırılarla ilgili olarak Meksika, Latin Amerika'da 84 gazeteci cinayeti ile birinci sırada, onu Kolombiya takip ediyor.

Proletaryanın ve halkın mücadelesi sadece legalite ve barışçıl biçimlerde cereyan etmiyor. Ülkemizde, tarihsel ve ulusal köklerinden hareket eden Meksika'da egemen ekonomik, sosyal ve politik koşulları başlangıç noktası olarak alan silahlı devrimci bir hareket var. Daha tam söylenirse, devrimcileri meşrulaştıran ve uzun süreli halk savaşını belirleyen şey, Meksika anayasasının Meksika devleti ile yaşadığı kopukluktur. İşte budur, neden bizim zorunlu olarak illegal mücadeleye ihtiyacımız olduğu ve egemenlerin şiddetine karşı devrimci şiddeti çıkarmamızın nedeni. Uzun süreli halk savaşı, silahlı mücadeleyi temel mücadele biçimi ve bununla bağlantılı olarak proletaryanın tarihsel hedeflerine katkıda bulunacak tüm mücadele biçimlerinin geliştirilmesi olarak görüyor, politik şiddetin üstlenilmesi; proletarya diktatörlüğünün varlığı; sosyalizmin inşası tarihsel köklerimiz ve ulusal özelliklerimizle uyuşmaktadır.

Meksika'yı devrimci bir topluma dönüştürebilmek için şunlar zorunludur: Sağlam siyasi karaktere sahip Marksist-Leninist bir çizgide sağlam öncü bir parti, disiplinli bir halk ordusu, çeşitli halk hareketlerini birleştiren, mücadeleci, ideolojik olarak sağlam ve güçlü siyasi kitle hareketi, bu tartışma götürmez araçlar gün be gün proleter devrimin zaferini biçimlendireceklir."

Meksika'nın yoksulluk içinde bırakılmış emekçi halkı, kurtuluş için, halk iktidarını kurma yolunda hazırlıklarını sürdürüyor.

Meksika'da Emiliano Zapata yaşıyor!

Kuzey Kore'ye yönelik emperyalist tehdit sürüyor

Emperyalizm ikinci Dünya Savaşı sonrası sömürü düzeninden çıkmasını bir türlü hazmedemediği Kuzey Kore'ye bugün yeni komplolar kurup, provokasyon ortamları hazırlayarak saldırılarını meşrulaştırmaya çalışıyor. Kore halkını bölen, tüm bunlar yetmiyormuş gibi, saldırıp devrimi boğmaya çalışan emperyalizm, karşısında devrimi ve sosyalizmi savunan Kore yönetimi arkasında hep Kore halkını buldu.

Kuzey Kore'deki nükleer tesisleri bahane eden ABD, nükleer tesislerin denetlenmesi talebini dayatırken, asıl olarak Kuzey Kore yönetimini baskı altına almayı ve yıpratmayı amaçlıyor. Kuzey Kore ise nükleer silahları denetlemek için bulunan gözlemci heyeti sınırdışı etmeyeceğini açıklarken, Devlet Başkanı Kim Il-Sung Güney Kore'ye "İki Kore arasında doruk" önerisinde bulundu. Kuzey Kore'nin önerisine ABD eski Devlet Başkanı Jimmy CARTER arabuluculuk ediyor.

ABD'nin bölgedeki saldırgan politikalarına Japonya ve Rusya destek verirken Çin karşı çıkıyor. Işbirlikçi Güney Kore yönetimine karşı Güney Kore öğrenci gençliği ABD aleyhtarı gösterilerle Kuzey Kore'nin yanında olduklarını gösterdiler.

Kanada Küba'ya uyguladığı ambargoyu kaldırdı

Kanada hükümeti 16 yıldır uyguladığı ekonomik ambargoyu kaldırarak, Küba'ya insani ve kalkınma yardımında bulunacağını açıkladı. Kanada Dışişleri Bakanı Andre Quellet Küba ile ilgili ambargo kararını gözden geçirme zamanının geldiğini belirterek Dünya Gıda Programı aracılığıyla Küba'daki çocuklara ve hamile kadınlara 360 milyon dolar tutarında gıda yardımı yapacaklarını bildirdi. Küba ise uluslararası platformlarda kendilerine yardım etmek isteyen ülkelere yardımın geçici çözüm olduğunu, eğer yardım edilmek isteniyorsa bunu ambargonun kaldırılması için çalışmalar yaparak sağlamalarını istedi.

Küba'ya uygulanan ekonomik ambargoyu kaldırmaya yönelik diğer bir gelişme de ABD Temsilciler Meclisi'nde meydana geldi. Haziran ayının ortalarında 34 kişiden oluşan bir grup ABD'li kongre üyesi de Küba'ya uygulanan ambargonun kaldırılması için çağrıda bulunmuştu. Kendilerini demokratik grup olarak adlandıran kongre üyeleri ambargonun ABD'ye yıllık maliyetinin 6 milyon dolara mal olduğunu açıkladı.

Devletin tanıdığı sadece işbirlikçi Kürt realitesidir

DEP'in kapatılması, devletin siyasal eğilimlerini ve belli mesajlarını ifade etmesi açısından üzerinde önemle durulmaya değer bir gelişme.

Her şeyden önce, Kürt halkının Meclis'te kendini ifade etme kanalları tümüyle ortadan kaldırıldı. Kürt milletvekillerinin Meclis üyeliklerinin düşürülmesi, onları Meclis'e gönderen Kürt halkına karşı, Kürt halkının tercihlerine karşı bir tavır niteliğindedir. Kürsüde Kürtçe konuşulmasına bile tahammül edemeyen Meclis, sonunda Kürt milletvekillerinin varlığına da tahammül edemedi. Bu son adım, 1991'de Demirel'in "Kürt realitesini tanıyoruz." sözleri ile ifade edilen politikanın, "Sadece işbirlikçi Kürt realitesini tanıyoruz." biçiminde somutlandığını gösteriyor.

Bu son adıma gelene kadar gelişen süreç aslında yeterince açık ve anlaşılır durumdaydı. Daha 1991 yılında, yani seçimlerin üzerinden birkaç ay geçmeden "Kürt realitesi" dağlarda bombalanmaya başlanmıştı. Ve o günden sonra da, koalisyon protokollerinde edilen süslü laflara, aldatıcı vaatlere rağmen "Kürt realitesi" sözünü bir daha ağzına alan olmadı. Dahası Kürt halkı üzerindeki baskı ve katliamlar her geçen gün biraz daha arttı. Binleri aşan köy boşaltıldı, onbinlerce insan, açlık ve sefalete itildi. İşkence ve katliamlar günlük, sıradanlaşan uygulamalar haline geldi.

Tüm bu gelişmeler ortaya koydu ki, devlet, ulusal haklarını isteyen, direnen, karşı koyan, savaşan bir Kürt realitesini tanımıyor, tanımaya da yanaşmıyordu. Onun tanımaktan söz ettiği Kürtler, verilenil kabul etmeye hazır, işbirlikçi, uysal, boyun eğen, düzene yamanan Kürtlerdi.

Demirel'in sözlerindeki bu anlamı göremeyenler ve oligarşinin politikalarını doğru çözümleyemeyenler, "Kürt realitesini tanıyoruz." sözlerini de büyük bir iyimserlik içinde değerlendirdiler. "Kapı açıldı, gerisi gelir" diye düşündüler.

Bu düşünce, yapılabilecek tutarlı muhalefet görevlerinin bile savsaklanmasına yol açtı. DEP'ten önce HEP'in kapatılmasının gündemde olduğu bir sırada HEP Genel Başkanı Ahmet Türk şöyle demişti: "Kapatma kararından sonra Meclis'te bulunmanın bir yarar getirmeyeceğine inanıyorum. Bunları süreç içinde değerlendirerek bir karara varacağız." (18 Şubat '94, Sabah Gazetesi)

HEP kapatıldı ama bilindiği gibi Kürt halkını temsil ettiğini iddia eden milletvekilleri Meclis'i terk etmek şöyle dursun, ciddi bir protesto tavrı bile geliştirmediler. Daha sonra da aynı tutum devam etti. Milletvekillerinden oluşan bir parti heyeti kontraların saldırısına uğradı, milletvekili Mehmet Sincar katledildi. DEP'liler cenazenin kaldırılması için Demirel'den yardım istediler, söz aldılar ve o söze güvendiler. Sonuçta ise cenazenin nasıl kaldırıldığı biliniyor.

DEP Genel Başkanı Hatip Dicle ve 6 Kürt milletvekilinin dokunulmazlıkları kaldırıldı, karar kesinleşmeden gözaltına alındılar ve biri hariç tutuklandılar. Geride kalan DEP milletvekilleri sıralarında oturmaya devam ettiler.

Kürt halkına karşı saldırgan politikalarına hız veren oligarşi, ne kadar "hesaplı" durursa dursun, DEP'i de genel saldırı politikasının dışında tutmadı. Hatta DEP geri adım attıkça, devlet daha çok üstüne geldi, DEP'liler sustukça devlet daha çok pervasızlaştı.. DEP'liler ise genel başkanlarının konuşmalarını bile savunamadılar.

"Kapı açıldı, gerisi geldi"; ama işte böyle geldi; Devlet "Kürt realitesi" adına koruculları ve işbirlikçileri tanıyarak baskı ve katliamlarına hız verdi. İşbirliği yapmaya hazır Kürt siyasal oluşumuna zemin hazırlayıp ulusal hak kırıntıları ile kendi egemenliğini dayatma politikasını, şiddet temelinde uygulamaya devam etti.

'Siyasal çözüm gündeme gelirse, Meclis'teki Kürt grubu bu iş için en uygun muhatap' diye hesap yapanların, ağızlarını tutup Meclis sıralarına yapışanların, devlet karşısında sürekli geri adım atanların hesabı yanlış çıktı. Üstelik siyasal çözüm için muhatap kabul edilmeye hazırlananların Meclis'ten çıkarılmalarının gerekçelerinden biri, sanki inadına seçilmiş gibi "Demokrasi Partisi'nin Barış Çağrısı" başlıklı bildiri yapılmıştı.

Devlet DEP'i kapatarak, işbirlikçi Kürt oluşumları temelinde kendi egemenliğini dayatma konusundaki ısrarını ortaya koydu.. Bir de siyasal çözümden ne anladığını...

Geliştirilerden çıkarılması gereken en önemli ders, boyuna geri adım atılarak ileri gidilemeyeceği gerçeğidir. Bunu değerlendirmek ve "yakında siyasi çözüm olacak" beklentisinin boş ve yanlıtcı yanını görerek, mücadeleye her cephede daha sıkı sarılmak gerekir. ✪

DEP Kapatıldı... Anayasa Mahkemesi'nde Kontrgerilla Hukuku... Ara Seçimle "Hülle" Aldatmacası...

Düzen Meclis'te kendiyle baş başa

"Kötü söz sahibini gösterir" derler. Devlet de icraatlarıyla kendi siyasal sistemini ortaya koyuyor. Anayasa Mahkemesi kararıyla, 16 Haziran günü DEP'in kapatılması ve 13 Kürt milletvekilinin Meclis üyeliklerinin düşürülmesi, devletin kendi anti-demokratik siyasal sistemini ve kontracılara teslim olmuş hukukunu anlatan icraatlarının en sonuncusu oldu.

Benzer bir "örnek" icraat, Mart ayının başında yaşanmıştı. Yedi Kürt milletvekilinin dokunulmazlıklarının kaldırıldığı 2 Mart tarihinde de, ortada çiğnenmedik ne yasa ne de hukuk kalmıştı. Önce MGK'nın sağda solda duyulan ve basına da yansıyan emirleri gündeme geldi. MGK, "Meclis'te bölücülük istemiyor"du. "Bölücüleri Meclis'te barındırmamak lazım"dı. vs. Meclis bu sözler üzerine derhal harekete geçti. Adı yolsuzluklara, hırsızlıklara karışmış birçok milletvekilinin dosyası sırada beklerken, tek "suçları" (!) Kürt halkının sorunlarını ifade etmek olan 7 Kürt milletvekilinin dosyası apar topar Meclis gündemine getirildi. Ve büyük bir hızla oylanarak onaylandı.

O oturumlarda oy kullanan milletvekilleri evet oyu verirken, üyeliklerini düşürdükleri milletvekillerini polis soruşturmasına yollamakla, kendi konuşma özgürlüklerini de sınırladıklarını düşünebilecek durumda bile değillerdi. İşin bu yanını ne gündeme getiren olmuştu, ne de tartışan. MGK istemiş, Meclis de kabul etmişti. Karar siyasi bir tasarruftu.

Daha sonra Meclis'in –eğer hala bir parça kalmışsa– onuru bir kez de Nusret Demiral tarafından ayaklar altına alındı. Meclis'te dokunulmazlıklarının kaldırılması kabul edilen milletvekilleri hakkındaki karar henüz kesinleşmeden, bu kez polisler iki milletvekilini tartaklayarak gözaltına aldılar. Böylece bir kez daha kendi koyduğu yasalara bile saygısı olmayan devlet güçlerinin hukuk tanımazlığı, daha açıkçası kendi "hukuk"tan ortaya çıktı.

Bu hukuka göre "egemenliğe kayıtsız şartsız sahip olan milletin" vekilleri, bir Başsavcı'nın emrine göre gözaltına alınabilmişlerdi. Egemenliğin nerede olduğunu bundan daha iyi gösteren örnek az bulunurdu. Yaşananlar açıkça kontrgerillanın belirleyici olduğunu göstermişti.

Halkın temsilcileri değil; kontrgerillanın onay meclisi...

Anayasa Mahkemesi, uzmanlık alanı yasalar olan bir kurum olarak bilinir. Ancak, son örneklerde de görüldüğü gibi, Anayasa Mahkemesi'nin düzenin kendi yasalarını bile göz ardı ederek, MGK'nın emrine uygun karar vererek "hülle" yapması MGK'nın A'dan Z'ye düzenin tüm kurumlarındaki belirleyiciliğini göstermesi açısından da çarpıcı bir örnektir.

Anayasa Mahkemesi 13 milletvekilinin üyeliğini düşürküren, 4 DEP milletvekilinin üyeliklerini "Biz dava açılmadan önce istifa etmiştik" yolundaki sözlü beyanları üzerine düşürmedi. Bu milletvekillerinin sözlerini doğrulayacak ne bir belge vardı ortada, ne de belge arayan bir mahkeme. Mahkeme belgeye gerek duymamıştı!

Aynı günlerde Başbakan'ın, ara seçimi engellemek için yoğun çaba içinde olduğu, öncelikle DEP kapatılsa bile milletvekillerinin üyeliklerinin düşürülmesini istemediği biliniyordu. Çünkü Meclis'in yüzde 5'i boşalırsa anayasaya göre erken seçim zorunluluğu doğuyordu.

Ara çözümü Anayasa Mahkemesi buldu. Hem DEP'i kapatıp, DEP'lileri Meclis'ten çıkardı, hem de ara seçime engel oldu. Kendi dilerinde açıkça "hülle" denilen bir tavırdı bu. Yasaların ve anayasanın yorumlanması konusunda "uzman" olan Anayasa Mahkemesi 4 milletvekili için ispatsız belgesiz bir yargılama sonucu "hülle" yapınca, Başbakan rahat bir nefes aldı. Böylece maskelenmeye çalışılan Anayasa Mahkemesi'nin niteliği de ortaya çıktı: Zincirin dışında değildi.

Anayasa Mahkemesi'nin diğer devlet kurumlarından, yasa tanımazlık konusunda hiçbir farkının olmaması aslında şaşırtıcı değildi. Düzenin, işlevleri tarktı olan ama birbiri ile özde aynı niteliğe sahip, birbirini tamamlayan kurumlara sahip olmasının şaşırtıcı bir yanı olamazdı.

Devletin halka karşı açtığı haksız savaşı acımasızca sürdürdüğü, işkencenin, katliamların, "kaybetmelerin" devlet politikası olduğu, kontrgerillanın düzenin tüm kurumlarında belirleyici olduğu, zulmün, zorbalığın, baskının her çeşidinin pervasızca uygulandığı bir ülkede şaşırtıcı olan, asıl olarak hala "demokratik bir işleyişten" söz edebilmektir.

Gerek DEP'in tamamen siyasal bir iradenin kararı gereği kapatılması ve gerekse ara seçim zorunluluğunu ortadan kaldırmak için 4 milletvekiline hülle yapılması görünürde Anayasa Mahkemesi'nin uygulaması idi. Ama aslında kendini, niteliğini ortaya koyan devletin bir icraatıydı. Devlet bir siyasi partiyi daha "siyasi" faaliyetleri nedeniyle kapatıp Meclis dışına atarken, Meclis'in içinde sadece birbirine her geçen gün daha fazla benzeyen ve birbirlerinden farkı kalmayan düzen partileri kalıyordu.

Bu düzen için "demokratik" demenin imkanı olmadığı gibi, Meclis'teki partilere bakıp "çok partili" demenin de imkanı kalmamıştır. Meclis'teki tek partinin adı ise çeşitli grupları olan, MGK tavsiyelerini emir kabul eden, düzenin demokrasi görünümü vermesine hizmet eden, oligarşinin çıkarlarını temsil eden devlet partisidir. ✪

Kürdistan'da ekonomik yaşam başaşağı

✓ Çeşitli baskılar, köylerin boşaltılması ve yaylaya çıkma yasakları tarım ve hayvancılığı can çekişme noktasına getirdi. Ancak yüzde 30'u tamamlanan ve ne zaman biteceği belli olmayan GAP'ın da hiçbir katkısı yok.
Sermaye Kürdistan'a gitmiyor, var olanlar da büyükşehirlere kaçıyor. Devlet halkın parasını yatırıma değil, askeri harcamalara ayırıyor. Kimse Kürdistan'a vadeli mal satmıyor. Ticaret önemli ölçüde zayıfladı. Birçok esnaf kepenklerini tümüyle indirdi. Ekonomik geri bırakılmışlığın, çöküşün, işsizliğin ve açlığın sorumlusu bellidir: Emperyalizm ve oligarşi.

Tarım ve hayvancılık Kürdistan'da ekonominin gövdesi adeta. Halkın büyük çoğunluğu geçimini bu şekilde karşılıyor. Yerleşik yaşama geçmiş olan ve elverişli topraklar üzerinde yaşayan köylüler ağırlıkla tarıma yönelirken, dağ köyleri ve göçebe aşiretler genel olarak hayvancılıkla uğraşıyor.

Bu tablo, elbette en genel durumu ifade ediyor. Çünkü son yıllarda yaşanan gelişmelerle birlikte artık eski dengeler de değişmeye başladı. Değişim elbette yaşanan savaş gerçeği ile ilintilidir. Oligarşi sivil halka karşı yürüttüğü operasyonlarda, eski tür yaşam tarzlarını bozdu. Hayvancılık ve tarım artık can çekişmeye başlarken, zaten çok sınırlı düzeyde bulunan sanayi de bütün olarak bir çöküşün eşiğine geldi. Daha önce hayvancılık ve tarımla geçinen binlerce köylü, topraklarından koparılıp şehir varoşlarında işsizler ordusuna katılırken, şehirlerdeki esnafın ve diğer kesimlerin durumu da pek parlak değil. Birçok esnaf iflas edip işini tasfiye ediyor ve ipçiler de kapanan işyerlerinin önünde buluyorlar kendilerini.

Oligarşi, ulusal ve sınıfsal haklarını isteyen Kürt halkını topyekün bir açlığın eşiğine getirdi. Bu sonucu yaratan politika, oligarşinin kendi iktidarını korumak için onbinlerce insanın açlık ve sefalete mahkum edilmesini göze almaktan kaçınmayacağını ortaya koydu.

Oligarşi, Kürdistan'ı evleri yakılmış, meralarında sürüler geçmez olmuş, imalathaneleri kapatılmış, esnafları azalmış bir ülke haline getirdi.

TARIM VE HAYVANCILIK CAN ÇEKİŞİYOR

DİE'nin 1991 istatistiklerine göre, Türkiye'de bulunan toplam 40 milyon 433 bin koyunun %65'ı, yani 26 milyon 221 bini Kürdistan'dadır. Keza toplam 11 milyon 973 bin sığırın yarısı yine Kürdistan'dadır. Oranların da ortaya koyduğu gibi Kürdistan'da hayvancılık ülke geneline oranla oldukça ve yaygındır.

Hayvancılığın gelişmesi ile göçebe aşiret yaşamı arasında bir bağ vardır. Şöyle ki, hayvan yetiştiriciliği için yazın suyu bol, merası geniş ve serin yaylalar, kışın da çok soğuk ve uzun olmadığı, yine meraları ve suyu bulunan bölgeler gerekir. Göçebe aşiretlerin, yazın yaylaya, kışın da sıcak bölgelere göç etmeleri, hayvan yetiştiriciliği için elverişli koşulları sağlar.

Devlet güçlerinin, gerilla karşısında etkisiz kalınca sivil halka yönelmesi, önce hayvancılığı vurdu. Çünkü önce çobanların hareketi kısıtlandı. Gerillaya yardım götürüyor şüphesiyle önce çobanlar hedef oldu. İşkence gördü, katledildi. Ardından göçebe aşiretlerin hareketi kısıtlandı, giderek yasaklandı. 1991 yılının Mart ayında yaylaya çıkmaya hazırlanan göçebe aşiretler Siirt Vali Yardımcısı Hasan Karakaş'ın izin zorunluluğu emriyle karşılaştılar. Ardından Ağrı, Kars, Doğubeyazıt, Tatvan, Gercüş, Gevaş vali ve kaymakamları da göçebe aşiretlerin yaylaya çıkışını izne bağladı.

Yaylaya çıkma izni alabilmek için ise bir sürü formalite getirildi. İyi hal ve sabıka kaydı, güvenlik soruşturması, kaymakamlıktan onaylı yayla kontratı, çoban sözleşmesi, ikametgah senedi, nüfus cüzdanı, vb. belgeler isteniyordu. Bu belgeleri tamamlamak zor olduğu için izin alınamıyordu. Bu uygulamanın pratikteki sonucu ise yasaklama oldu.

1991 yazında uygulanan izin zorunluluğu sonraki yıllarda açıkça yasak koyma uygulamasına dönüştü. Üstelik daha da yaygınlaşarak; örneğin bu yıl Malatya Kürecik'te yaylaya çıkan köylülerin çadırları askerler tarafından sökülüp atıldı ve yaylada kalmaları yasaklandı. Iğdır Ovası'nda -ki yazın oldukça sıcak geçen bir bölgedir- koyun sürülerinin daha önce olduğu gibi Ağrı ve Kars yaylalarına gitmeleri yasaklandı. 800 bin koyun, ot ve suyun az olduğu yaz koşullarında telef olma tehlikesi ile karşı karşıya kaldı.

Önce göçerlerin yerleşik yaşama zorlanmaları, ardından yaylacılığın engellenmesi, hayvan yetiştiriciliğine çok ciddi bir darbe oldu. Birçok sürü sahibi, sürülerini elinden çıkarmak zorunda kaldı.

Köylerin etrafının mayınlanması veya korucuların bilerek sürüleri talan etmeleri ve köy boşaltma uygulamaları da hayvancılığın yok olmasını hızlandırdı.

Göç Köy Ekonomisini Felç Etti

Devletin köyleri boşaltma uygulaması, hayvancılık kadar tarımı da etkiledi.

Her şeyden önce, yaşanan savaş ortamında, halkı kendi yanına geçmeye zorlayarak sonuç almak isteyen devletin baskı uygulamaları, yaygın bir göç durumu ortaya çıkardı. Korucu olmayı kabul etmeyen ya da devlet karşıtı olarak bilinen köylere yapılan sürekli operasyonlar önce gençlerin köyleri terk etmesine yol açtı. Giderek köyler boşalmaya başladı. Bazı köyleri de devlet güçleri evleri yakıp yıkarak boşalttı. 1993 sonuna kadar boşaltılan köy sayısı 1000 civarında iken 1994'ün ilk beş ayında boşaltılan köy 400'ü geçti. İHD Diyarbakır Şubesi'nin açıklamasına göre boşaltılan köylerden yalnızca 193 tanesi Diyarbakır il ve ilçelerinden. Bu köylerden 108'i ise 26 Nisan-12 Mayıs 1994 tarihleri arasındaki 16 gün içinde yapılan operasyonlarda boşaltıldı.

Yaşanan göçün yoğunluğu açısından bir başka örnek de Güney Kürdistan'a yönelik göç edenlerin sayısındaki artıştır. 1994 yılı içinde sadece Şırnak'ın Uludere ilçesi ve köylerinden 15 bine yakın kişi ve Hakkari'nin Çukurca ilçesi ve köylerinden 6 bine yakın kişi sınırı geçerek Güney Kürdistan'a göç etti.

1990 nüfus sayımında Güneydoğu Anadolu'daki nüfusun %40'ının köylerde %60'ının şehirlerde, Doğu Anadolu'da da nüfusun %56'sının köylerde ve %45'inin şehirlerde yaşadığı tespit edilmişti.

Son 3 yıl içinde örneğin kırsal alandan göç edenler için çekim merkezi olan Diyarbakır şehir merkezinin nüfusunun 400 binlerden 1.5 milyona çıkmış olması 1990 sayımlarındaki oranların ciddi biçimde değiştiğini gösteriyor.

Kısacası kırlar insansızlaştırılıyor.

Bu uygulamanın sonuçlarından biri ise, köy ekonomisi olan hayvancılık ve tarımın giderek yok olmasıdır. Şehirlerde işsizler artarken, köylerde hayvancılık ve tarımla uğraşanların sayısı hızlı biçimde azalmıştır ve azalmaya devam etmektedir.

Ayrıca kimi yerlerde gerillaların faydalandığı öne sürülerek bazı tarım ürünlerinin daha tarlada iken ateşe verilmesi ya da içinde gerilla saklanıyor diyerek fasulye vb. bitkilere ekim yasağı konulması tarıma vurulan yeni darbeler oldu.

GAP; Boş Vaatlerin Malzemesi

Dicle ve Fırat nehirleri üzerinde kurulan bir dizi baraj, hidroelektrik santrali ve sulama kanalı projesinden oluşan GAP'ın bölge tarımına ciddi bir canlılık getireceği söylenmişti. Gerçekten de Harran Ovası'nın suya kavuşması, tarımsal üretimde bir patlamaya bile yol açabilirdi. Ama GAP için söylenenler, daha çok halkı kandırmaya yönelik sahte vaatler olarak kaldı.

Birincisi, uçak, panzer, helikopter vb. almak için trilyonlar harcayan devlet, GAP için para bulamaz hale geldi. Devlet bütçesini planlarken tercihini GAP'tan yana değil askeri harcamalardan yana yaptı. Bunun sonucu olarak da GAP çerçevesindeki projelerin genel gerçekleşme oranı %30 civarında kaldı. Projenin bitirilebilmesi en az 20 yıllık bir sürede –o da Para bulunup çalışmalar sürerse- gerçekleşecek. Kısacası GAP'ın şu anda, su altında kalan köyler ve topraklar hariç, bölge tarımına ciddi bir etkisi yok. Enerji üretimi de doğrudan Türkiye ortak sistemine bağlandığı için, bölgede herhangi bir ekonomik değişim yaratmıyor.

İkincisi, GAP ile sulanacağı düşünülen Harran Ovası topraklarında, devlet, bir toprak reformu politikasına sahip değildir. Dolayısı ile ilerde bu topraklar sulanmaya başlasa bile, bundan binlerce dönüm toprağa sahip ağalar yararlanacak. Çoğu batıdaki büyük şehirlerde oturan bu ağalar, zaten oligarşi ile bütünleşmiş kesimler olduğu için, Harran'ın ilerde sulanması Kürt halkı için ciddi bir yarar getirmeyecek.

GAP'ın şu an için asıl işlevi, Kürdistan'daki köy ve şehir ekonomisini mahveden oligarşinin, ekonomik kalkınma demagojisine malzeme olarak kullanılmasıdır. Çökertiği bölge ekonomisi için "trilyonlarca liralık yatırım yapıyoruz." diyen oligarşinin halkın gözünü boyamasına yarıyor GAP.

SANAYİ VE TİCARET ÇÖKÜYOR

Yıllardır sanayi ve ticaret adına zaten önemli bir yapılaşmadan söz etme imkanı olmayan Kürdistan'da, son yıllarda var olan imalata yönelik kimi kuruluşlar ve ticaret de tam bir çöküş içine girdi.

Maliye ve Gümrük Bakanlığı ile DPT verilerine göre 1984-1990 yılları arasında Adıyaman, Ağrı, Batman, Bingöl, Bitlis, Diyarbakır, Hakkari, Kars, Mardin, Muş, Siirt, Urfa, Şırnak, Tunceli ve Van'da devletin yatırım harcamaları oransal olarak azaldı. 1984 yılında bu illerdeki kamu harcamalarının %28'i yatırımlara ayrılırken, bu oran her yıl biraz daha düştü ve 1990 yılında yüzde 8 olarak gerçekleşti. Bir başka ifade ile, devlet Kürdistan'a ayırdığı paranın giderek azalan bölümünü yatırım için, giderek artan bölümünü Kürt halkına karşı yürüttüğü savaşı finanse etmek için kullandı.

Yatırıma dönük sınırlı kaynakların önemli bir kısmı da GAP'a gitti. Ama GAP için ayrılan kaynak yeterli olmadığından, sonuçta ortaya kendi açılarından bile olsa "kalkınma" adına en ufak bir adım çıkmadı.

Burjuvazi için her şeyden önce "kâr" gelir. Tekelci patronlar, yeni-sömürgecilik ilişkilerinin biçimlendirdiği çarpık kapitalist yapıda istedikleri kâr oranını bulamadıkları için Kürdistan'a yatırımı tercih etmemişlerdir. Ulusal savaşın boyutlanması ise bu olguya bir de "korku"yu eklemiş ve patronlar Kürdistan'dan iyice uzak durmaya başlamışlardır.

Kendi mal ve can güvenliğine büyük önem veren işbirlikçi tekelci burjuvazi, halkın alım gücünün de iyice düşürüldüğü savaş koşullarında Kürdistan'daki varlığını azaltma yoluna gidiyor. Koç Holding Başkanı Rahmi Koç "Bazı kıymetli bayilerimiz işlerini terk edip, İstanbul'a yerleşme çabası içindeler. O bölgedeki satışlarımız büyük ölçüde yavaşladı," derken, Philips Satış Destekleme Müdürü Hamdi Çoşkunpınar "Doğu ve Güneydoğu'daki bayilliklerimizin bir kısmını kapattık" diyerek ekonomideki daralmayı ifade ediyordu. Birçok büyük şirket bölgedeki bayilerini kapattı, kârını güvence altına almak için bayilik koşullarını peşin para ile çalışma tarzında yeniden düzendi.

Üretici şirketler vadeli mal satışını, bölge esnafından vade senetlerini tahsil edemediği için durdurdu. Köy ekonomisi [illegible] nomisinin felce uğraması sonucu halkın alım gücü düşmüş, insanlar mal alamaz ya da borcunu ödeyemez duruma gelmişti. Bu durumda tüccarlar da borç senetlerini ödemeyince güvenilirliklerini yitirdiler. Sadece peşin para ile mal alıp satmaya başladılar. Bu da ticari hareketi önemli ölçüde yavaşlattı. Öte yandan kimi ilçe ve köylerde, özellikle gıda mallarına uygulanan ambargo, ticareti olumsuz etkiledi. Gerillaya gıda yardımı yapıldığı gerekçesiyle birçok gıda maddesinin karneye bağlaması, sıkı denetim kurulması bu tür malların ticaretini sınırladı.

İş alanı açarak yatırımlarını yapılmasının yanısıra ticaretin gerileyişi, kent merkezlerini işsizlerin istila ettiği ölü kentler haline getirdi. Kars'ta tüm altyapı olanakları tamamlanmış bir organize sanayi bölgesi oluşturulduğu halde, buraya yatırım yapmak için müracaat eden hiç kimse olmadı. Bu arada Kars'ın nüfusu 1960'ta bağlı ilçe ve köyleriyle birlikte 883 bin iken 1994'te 350 bine düştü. Sokaklar bomboş. Kars merkezi de adeta harabe kent durumunda. Birçok satılık ev var ama alan yok. Ekonomik yaşamdaki çöküntü Kars kent merkezindeki yaşama gözle görülür biçimde yansıdı. Ve Kars böyle tek örnek de değil.

Irak Ambargosu Yol Esnafını İşsiz Bıraktı

Körfez savaşından sonra ABD'nin dayatması ile Irak'a uygulanan BM ambargosu en çok Türkiye ekonomisini etkiledi. Türkiye önemli bir ihraç pazarını kaybetti. Bu arada Irak-Türkiye karayolu üzerinde ticaret yapan binlerce esnaf da işsiz kaldı.

Her gün binlerce aracın giriş-çıkış yaptığı Habur sınır kapısı Türkiye'nin Arap ülkelerine açılan kapısıydı. Adana, Antep, Cizre'den Zaho'ya doğru uzanan yol boyunca on binlerce insanın girip çıktığı oteller, dinlenme tesisleri, alışveriş merkezleri, akaryakıt istasyonları, oto tamircileri, gümrük işlemleri için bürolar, nakliyat şirketleri, nakliyat ambarları, döviz alım-satım dükkanları açılmış, bu yoldaki yoğun araç trafiği ticarete canlılık getirmişti.

Yol ticareti ve nakliyatçılık bölge halkı için ciddi bir geçim kaynağı durumuna gelmişti. Ancak ambargo kararı ile birlikte, yol tüm canlılığını yitirdi. Her gün yüzlerce kamyonun geçiş sırası için kuyrukta beklediği Habur sınır kapısında in cin top oynamaya başladı. Yol üzerinde hizmet veren esnaf da kısa sürede işyerlerini kapatmak zorunda kaldı.

Irak ambargosu sadece yol ticaretini değil sınırdan yapılan canlı hayvan ticaretini de durdurdu. Sınırdan yapılan ticaret önemli bir gelir kaynağıydı. Belirli mallar ve hayvanların satışı, ihracat olarak döviz girdisi[illegible]ne yol açar[illegible]ken, bölge halkının geçimine katkı sağlıyordu. Ambargo ile beraber bölgeden yapılan ihracat da büyük oranda düşerek durma noktasına geldi.

Kürdistan'da ekonomik yaşamın durması, Kürt halkının yaşamına yansıması açlığın, yoksulluğun sefalet boyutlarına ulaşması oldu. Tarım ve hayvancılıkla uğraşan onbinlerce köylü, köylerini ve topraklarını terk ederek gittikleri şehir varoşlarında açlığın ve işsizliğin pençesine düştüler. Şehirlerdeki yaşam da daha iyi durumda değildi. İflas eden esnaf, kapanan işletmeler, şehir merkezlerine göçüp gidenlerle birlikte sefaletin ağırlaşmasına yol açtı. Yıllardır kışla, karakol ve hapishane dışında nerede ise yeni olarak hiçbir şey yapılmadı. Susuz kalan bir toprağın üzerindeki bitkiler gibi her şey kurumaya başladı.

Bankacılık ve Sigortacılık Faaliyeti En Alt Seviyede

Ekonomik faaliyetin azalması ve riskin artışı bankacılık ve sigortacılık sektörünü en alt sınırda bir faaliyet düzeyine indirdi. 1990-1992 yılları arasında kapatılan 410 banka şubesinden birçoğu Kürdistan'da bulunuyordu. Banka yöneticileri kapatma gerekçelerini "bölgede yatırımların durması, mevduat hacmindeki düşme ve güvenlik sağlanamması" olarak açıklıyorlardı.

Hala açık olan bankalar, özellikle polis, subay ve devlet memurlarına ödenen maaşın mevduat olarak toplanmasına yarıyor. Bölgede polis, subay, korucu ve devlet memurları için 1993 rakamlarıyla toplam 5 trilyon liranın üzerinde maaş ödeniyor. Bu maaşlar, para harcama olanakları kıt olduğu ya da bölgeye para biriktirme amacıyla gelindiği için bankalara akıyor, bankalar kanalıyla tekelci burjuvaziye dönüyor. Bölge ekonomisine sözü edilecek bir katkısı olmuyor.

Yaşanan sürecin etkilediği sigortacılık sektörü ise tümüyle durma noktasında. Sigorta şirketleri sadece yangın sigortası vb. yapıyorlar. Onu da kimse yaptırmıyor. İşyeri ve araçlar için paket poliçe taleplerini ise sigorta şirketleri kabul etmiyor.

Devletin Teşvik Politikası Tam Bir Yıkım Yarattı

Oligarşi Kürt halkı içinde işbirlikçiliği güçlendirmek ve "kalkınmasına yardımcı oluyoruz" demagojisini yapabilmek için zaman zaman teşvik uygulamalarını gündeme getirdi. Benzer bir politika da ANAP hükümeti döneminde başlatıldı.

Ancak sonuç tam bir hüsran oldu.

Teşvik kredilerinin büyük bölümü elbette yine tekelci burjuvazinin elinde kaldı. Onlar kredileri "teşvik bölgesi"ne, Kürdistan'a yatırım için değil, planları doğrultusunda en yüksek kâr neredeyse, onlar için kullandılar. Teşvik bölgelerinde gösterilen yerlere çoğu kez bir temel atmakla yetinildi. Kimi zaman da teşvikler sahte belgelerle yapılmış gibi gösterilen yatırımlar için alındı.

TOBB'un 1992 yılında Kürdistan'da yaptığı bir araştırmaya göre Van'da hayvancılık sektöründe besicilik yapması için 80 kuruluşa teşvik kredisi verildi. Ama bunların hepsi egemen sınıfların cebine gitti. Batman'da teşvik belgesi alanların sayısı 472 oldu, bunlardan 267 tanesi yatırıma başladı ve sadece 6 tanesi yatırımı tamamlayabildi. Erzurum'da 1980-1990 yıllarında 160 teşvik verildi, 10 yılda sadece 26 tanesi gerçekleşti.

Sanayi alanındaki bu tablo, tarım ve hayvancılık alanında yaşanan krizden bağımsız değildi. Zaten sanayi adına kurulan birçok yatırımın üretim konusu tarım ve hayvancılık ürünlerini işlemesiydi. Tarım ve hayvancılıktaki gerilleme sanayi alanına da doğrudan yansıdı. Örneğin Et ve Balık Kurumu'nun Doğu Anadolu'da bulunan 29 et kombinasından 19 tanesi kapalı durumda. Geçmişte tarım ve hayvancılık açısından en fazla üretim yapılan bölgelerden biri olan Doğu Anadolu'da Et ve Balık Kurumu kombinalarının yarısından fazlasının kapanmış olması, aslında tüm tabloyu özetleyen bir örnek niteliğindedir.

Sorumlu İnkar ve Sömürü Düzeninin Sahibi Oligarşidir

Kürdistan'da ekonomik yaşamın durması, Kürt halkının yaşamına yansıması açlığın, yoksulluğun sefalet boyutlarına ulaşması oldu. Tarım ve hayvancılıkla uğraşan onbinlerce köylü, köylerini ve topraklarını terk ederek gittikleri şehir varoşlarında açlığın ve işsizliğin pençesine düştüler. Şehirlerdeki yaşam da daha iyi durumda değildi. İflas eden esnaf, kapanan işletmeler, şehir merkezlerine göçüp gidenlerle birlikte sefaletin ağırlaşmasına yol açtı. Yıllardır kışla, karakol ve hapishane dışında nerede ise yeni olarak hiçbir şey yapılmadı.

Susuz kalan bir toprağın üzerindeki bitkiler gibi her şey kurumaya başladı.

Bu yaşanan sürece "savaşın kaçınılmaz sonucu" diyerek geçemeyiz. Eğer öyle denirse, oligarşi ve emperyalizmin bu yıkımdaki sorumluluğu gözardı edilmiş olur. Ve ulusal kurtuluş için yola çıkan bir halkın kurtuluş mücadelesi, yıkımın sebebi gibi gösterilir. Oysa sorumlu ortadadır. Ve bellidir: Emperyalizm ve işbirlikçisi oligarşi. Sorun sadece son yılların sorunu da değildir. Kürt halkının ulusal haklarını ve kimliğini inkar eden oligarşi, en yüksek kâr hırsıyla –ki bu onun doğası gereğidir– Kürdistan'ın sanayileşmesinin önündeki temel engel olmuş ve bugünkü durumun ortaya çıkmasına yol açmıştır. Kimliği inkar edilen, baskı ve katliamlara hedef olan Kürt halkı aynı zamanda yoksulluk ve sefalete [illegible] edilmiştir.

Bu ölçüde geri bıraktırılmış bir Kürt halkı yeni sömürgecilik zincirini kırmadan gerçek özgürlüğü yakalamış sayılmaz. Bugünkü mücadeleyi ve Kürt halkının kendi kaderini tayin etme hakkını asıl olarak bu çerçevede değerlendirmek gerekir. Unutmamalıyız ki, ulusal hakları ancak sınıf mücadelesi koruyup, geliştirebilir. Başka türlüsü mümkün değildir. Dünya devrimci pratiğinde yaşanan örnekler de bunu ortaya koymuştur. Sınıf çıkarları zemininde yükselmeyen bir mücadele sonrasında çeşitli ulusal haklar kazanılabilir, böyle bir varsayım mümkündür. Ancak, dünyada kendi dilini konuşan ama sefalet ve açlığa mahkum onlarca yeni sömürge ülke varken, Kürt halkı kendi özgürlüğünü böylesi bir çerçeve ile sınırlı tutamaz. Ulusal özgürlük mücadelesi, yeni-sömürgecilik ilişkilerinden kurtulma mücadelesi ile birleşirse bu çerçeve parçalanır. Gasp edilen ve inkar edilen ulusal hakların kazanılma mücadelesi, halkın toprağını, zenginliklerini talan eden oligarşiye ve emperyalizme karşı halkın iktidarını kurma mücadelesi ile bütünleştirildiğinde gerçek özgürleşmenin önü açılmış olacaktır.

Bazı ulusal hakların verildiği geri bıraktırılmış bir Kürdistan değil, ulusal hakların tümü ile birlikte ekonomik ve siyasal geleceğini de kendi ellerine almış olan bir Kürdistan istemek, gerçek özgürlüğü istemektir. Bu ise ancak emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadeleyle gerçekleşebilir. Çünkü, emekçi halkın çıkarları ulusal çıkarlardan ayrı değildir. Tersine, emekçi halkın sınıfsal çıkarları halkların ulusal çıkarlarıyla tam bir uygunluk içindedir.

Kürdistan'dan "haber" yok!

El Salvador'da süren iç savaşın en sıcak günleriydi. 1982 yılı yaz ayları... Milliyet gazetesi önemli bir miktar harcama yaparak, tüm dünyanın dikkatini çeken bu iç savaşı izlemek üzere Örsan Öymen'i El Salvador'a göndermişti.

Örsan Öymen olayları yerinde izlemek üzere gittiği El Salvador'da, dünyanın başka ülkelerinden gelen onlarca gazeteci ile birlikte Intercontinental Otel'ne yerleştirilmişti. Hemen ardından da askeri bir yetkili gazetecileri toplayıp otelden dışarı çıkmaları durumunda can güvenliklerinin sağlanamayacağı uyarısında bulundu. Gazeteciler muhtemelen kontrgerilla tarafından kim vurduya gitmemek için bu uyarıyı dikkate aldılar ve kendilerini Intercontinental'da hapsedilmiş buldular. Onca masraf ederek El Salvador'a giden Örsan Öymen, gelişmeleri, ellerine tutuşturulan resmi basın bültenlerinden aktarmak zorunda kalmış ve bu durumu da yazmıştı.

Şimdi ülkemizde de özünde bundan farklı bir durum yaşanmıyor. Devlet yine burjuva basını resmi borazanı olarak kullanırken, bunu başaramadığı sosyalist basının üzerine ise sopası ile geliyor. İşkence, baskı, katliam, "kaybetme" gibi hemen her yöntemi meşru görüyor.

Dünyanın her yerinde, savaşan taraflar içinde haksız olan, meşru olmayan taraf, savaş gerçeklerinin öğrenilmesini istemez. Çünkü onun haksız taraf oluşu, savaşta uyguladığı insanlık dışı yöntemlerden, halkla kurduğu zorba ilişkilere kadar attığı her adımda ortaya çıkar. Öğrenilmesini istemediği gerçekik bunlardır.

Daha 1988 yıllarında, Hayri Kozakçioğlu Bölge Valisi iken, basın konusunda önemle durmuş; sansür ve sürgün yasasını çıkarmıştı. Bölge valisine göre, iç savaş "milli maç izler gibi izlenmeli ve böyle yazılmalıydı" ki halk da milli maçı destekler gibi devleti desteklesin.

İç savaşın "milli maç" gibi gösterilmesinin yegane yolu da olayların devletin basın açıklamaları esas alınarak yazılmasıydı. Bu işi en güzel yapan MİT'çi Ertürk Yödem'di. Tüm basın onu örnek alabilir, aynı biçimde haberler yapabilirdi.

Aynı istekleri, basın patronlarını genelkurmay binasına çağıran generaller de yaptılar. Burjuva basın buna uydu.

Ama yurtsever ve devrimci basın bu isteklere elbette uyacak değildi ve uymadı. Bu nedenle de bedel ödedi ve ödemeye devam ediyor.

Oligarşi ise, psikolojik savaşta halkın gelişmeler konusunda bilgi sahibi olmasının önemini çok iyi bildiği için, yaşananların öğrenilmesini engellemeye çalışıyor. Psikolojik savaşta karşı tarafı zayıf, kendini güçlü göstermeye, her zamankinden daha fazla ihtiyaç duyuyor. Kendisinin haksız taraf olduğunun öğrenilmesi ve tartışılmasının tahammülsüzlüğü her zamankinden daha fazla. Bu nedenle de devrimci ve yurtsever yayın organlarının dağıtımını ve muhabirlerinin haber toplamasını engellemek için elinden geleni yapıyor. Yüzündeki "demokrasicilik" maskesi düşse de, bunu göze alarak basın yayın organlarına saldırıyor.

Genelkurmaydan icazetli burjuva basın "Haydi Türkiye" gibi tek merkezden belirlenen sloganlarla psikolojik savaşın aktif unsuru haline getirilirken, devrimci ve yurtsever basın bu devlet korosunu bozuyor.

Bugün Kürdistan'da gazetecilik yapmak, işkenceyle karşılaşmayı, hatta katledilmeyi göze almayı gerektiriyor. Geçen yıl onlarca muhabirin gözaltına alınıp işkence görmesi ve kontrgerilla saldırılarına uğramaları bu gerçeği açıkça ortaya seriyor. Ayrıca sık sık gazete büroları basılarak, temsilci, muhabir ve okurlar gözaltına alınıyor, tartaklanıyorlar. Bürolar talan ediliyor. Gazete bayilerii devrimci, yurtsever yayın organlarını satmamaları için tehdit ediliyorlar. Haber almaya çalışan muhabirlerin ilçelere, köylere girmeleri, gözaltılarla, tehditlerle engelleniyor. Yine ilçe ve köylere gazete taşıyan köylüler gözaltına alınıyorlar, baskı ve işkencelerle karşılaşıyorlar. Bazı illere ve özellikle ilçelere devrimci yurtsever yayınlarin girmesi engelleniyor. Oligarşi, silahlı kuvvetleriyle Kürdistan'da, gerçeklerin öğrenilmesini, açığa çıkartılmasını engellemeye çalışıyor.

Devrimci-yurtsever gazetecilik, yağmalanan, talan edilen bürolar, gözaltılar, işkenceler, "kaybetmeler" ve katletmelerle zorlu bir sınavdır.

DERSİM- Dersim'in ilçe ve köylerine haber ve röportaj yapmak amacıyla giden muhabirlerimiz ilçe ve köylere sokulmuyorlar, gözaltına alınıp tehdit ediliyorlar. Ayrıca büromuz sık sık siyasi polisler tarafından basılıyor. Muhabir ve çalışanlarımızın da evlerini basan siyasi polis, onları işkence ve tehditlerle yıldırmaya çalışıyor.

Temsilcimiz Birgül Ersoy, muhabirimiz Ali Durmaz ve beş okurumuz Şubat ayında gözaltına alındılar. Bir hafta boyunca işkence gördüler.

Aralık 1993'te gözaltına alınıp, bir hafta işkence gören eski temsilcimiz Cemal Uç ve iki okurumuz ise halen tutuklu.

ELAZIĞ- Gazetemizin bayilerdeki satışı polis tarafından engelleniyor. Bayi sahipleri tehdit ediliyorlar. Ayrıca muhabirlerimizin haber yapmaları, ilçe ve köylere gitmeleri askerler tarafından engelleniyor, fotoğraf makinelerine el konuluyor. Mahallelerde gazete dağıtımı yapan okurlarımız da siyasi polis tarafından tehdit ediliyor, gözaltına alınıyor ve muhbir olmaya zorlanıyorlar.

İlçelere gazetemizi ulaştırmaya çalışan otobüs ve minibüs şoförleri de aynı baskılarla karşılaşıyorlar.

Tüm bu baskılarla birlikte gazete büromuzun telefon ve faksları da polis tarafından sık sık devre dışı bırakılıyor. Son bir ay içinde büromuzun telefon ve faks bağının iki hafta kadar engellenmesi bunun son örneği. PTT görevlileri ise hatları kendilerinin kesmediğini, polisin baskı yaptığını söylüyorlar.

Öte yandan Özgür Ülke gazetesi de gazetemizle benzer baskılarla karşılaşıyor. Özgür Ülke'nin de telefon ve faksları sık sık hat dışı bırakılıyor. Muhabirlerinin ilçe ve köylere girmesi, haber yapmaları engelleniyor. Ayrıca Özgür Ülke gazetesi Elazığ'ın ilçelerine sokulmuyor.

DİYARBAKIR- Diyarbakır'da da gazetemizin satışını yapan bayiler polis tarafından tehdit ediliyorlar. Okurlarımızın evleri basılarak sık sık gözaltına alınıyorlar, gazetemizi okumamaları ve büromuza gelmemeleri için tehdit ediliyor, işkencelerle karşılaşıyorlar.

Kürdistan'daki diğer illerde olduğu gibi Diyarbakır'da da muhabirlerimizin ilçe ve köylere gitmeleri engelleniyor. Büromuz siyasi polis tarafından basılıyor ve talan ediliyor.

Özgür Ülke gazetesi de Diyarbakır'da benzeri baskılarla karşı karşıya bulunuyor. Son olarak gazetenin Diyarbakır muhabiri Nalan Alıcı 19 Haziran günü siyasi polis tarafından gözaltına alındı. Ayrıca gazetenin Diyarbakır'a girmesi, askerlerce gazetelere el konularak engelleniyor. Bugün Diyarbakır ve ilçelerinde Özgür Ülke gazetesi satılamıyor.

ADANA- Devrimci ve yurtsever gazete ve dergi bürolarının önünde okurlara ve gazetecilere gözdağı vermek için sürekli sivil ya da resmi polis araçları bulunduruluyor. Sık sık bürolar basılıyor ve muhabirler, okurlar gözaltına alınıyorlar. Ayrıca gazete bürolarının telefonları polis tarafından dinleniyor ve konuşmalar kesiliyor.

Her ay en az bir kez siyasi polis tarafından basılan Kültür ve Sanatta Tavır dergisi Adana bürosundan saz kursuna katılan insanlar ve dergi okurları gözaltına alınıyorlar.

Alınteri dergisi bürosu da her yeni sayıdan sonra siyasi polisler tarafından basılıyor ve dağıtımına engel oluyor.

Öte yandan Medya Güneşi ve Barıkat dergileri de benzer baskılarla karşılaşıyorlar. Bu dergilerin büroları son birkaç ayda siyasi polisler tarafından tam dört kez basıldı. Baskınlarda bürolardaki tüm kitaplara, kasetlere ve arşivlere el konuldu; bürolar talan edildi.

Bürosu yeni açılan Kızıl Bayrak dergisi de açıldıktan iki hafta sonra siyasi polis tarafından basıldı, arşive el konuldu. Ayrıca muhabiri polis tarafından tehdit edildi.

Yabancı ülke büyükelçileri için göz boyama hareketi

Kürdistan'a devlet gezisi

Kürdistan'daki genel durumu incelemek üzere 9 ülkenin büyükelçisiyle 3 ülkenin büyükelçilik görevlilerinden oluşan bir heyet 15-17 Haziran tarihleri arasında Mardin, Bitlis, Van, Bingöl ve Şırnak'ı gezdi. Dışişleri Bakanlığı ve Olağanüstü Hal Bölge Valiliği tarafından düzenlenen geziye ABD, Fransa, İngiltere, İtalya, Norveç, İsveç, Hollanda, Belçika, Avusturya, Danimarka, Finlandiya ve Almanya'dan büyükelçi ve büyükelçilik görevlileri katıldılar.

Devletin böylesine önem verdiği gezi Diyarbakır'da başladı. Burada da önce devlet erkanı ve halkla görüşen heyet, daha sonra Olağanüstü Hal Bölge Valisi Ünal Erkan'la birlikte helikopterle önceden saptanan yerleri gezdi.

Devlet tarafından düzenlenen bu gezinin amacı ortadaydı. Bir süredir Güney Kürdistan'a doğru gerçekleşen kitlesel göç ve diğer insan hakları ihlalleri Avrupa kamuoyunda geniş yankı yaratmıştı. Dışişleri Bakanlığı da kamuoyu baskısını hafiftletmek ve olası sonuçlarını engellemek için Avrupa devletlerini etkilemek üzere harekete geçti.

Gezi sırasında elbette halktan hiç kimse özel timlerin yanında neden köylerini boşaltıklarını, nasıl işkence gördüklerini, tanık oldukları katliamları anlatamadı. Heyetin neleri görüp, neleri görmemesi gerektiğine askeri yetkililer karar verdiler. Maaşlı koncular ve aileleri halk gibi gösterildi. Kürt halkı "adına" konuşturulan koncular, büyükelçilerin sorularına ezberletilen yanıtları verdiler. Kürt halkına baskı falan yapılmıyordu. Hatta anadilleri olan Kürtçe ile eğitim görme gibi bir talepleri bile yoktu, vs. vs...Böylece devlet Kürdistan'da insanlık dışı katliamlar yapmadığını, her şeyin yolunda gittiğini(!) ispatlamış oldu... Dışişleri Bakanlığı'nın büyükelçileri alet ederek gerçekleştirdiği göz boyama gezisi, daha önce olduğu gibi hedefine ulaşmayacaktır. Çünkü Kürt halkının yaşadığı gerçekler artık o kadar açık ve ortadadır ki, koruculara verdikleri cevaplar sadece geziyi düzenleyenleri komik duruma düşürmüş ve haksızlıklarını daha iyi göstermiştir.

Sıvas katliamına göstermelik yargı

Sıvas
Kanlı Sıvas

Darağaçları kuruldu Sıvas'ta; mazlumların hakkını almak için "Kalkalım bakalım nic' olursa olsun" diyen Pir Sultan Abdal ve yoldaşları için. Astılar Pir Sultan Abdal'ı... Pir Sultan Abdal kardeşliğin ve eşitliğin kavgasını verenlerin dilinde bitmeyen bir türkü şimdi...

Sıvas
Kanlı Sıvas

Kapkara bir duman yükseliyor alevler içindeki Madımak Otelinden. Yanan yalnızca otel değil, aydını sanatçısıyla 37 can, yani Hasret, Musa, Asım, yani Asaf, Uğur, Metin...

Yeni Hızır Paşa'lar diri diri yaktılar Pir Sultan geleneğini sürdürenleri.

Sıvas, asılanı da unutmaz, yakılanı da...

Katliam Davası ve Sorumlular

2 Temmuz günü devlet destekli gerici-faşist güruh tarafından gerçekleştirilen Sıvas katliamının üzerinden neredeyse bir yıl geçti. Katliamın mimarı olan ve böyle bir sonucu adım adım hazırlayan oligarşi yeni provokasyonlar, halklar arasında atılacak yeni düşmanlık tohumları peşinde... Amaç "gerektiğinde" yeni Sıvas'lar, yeni Maraş'lar yaratabilmek...

Oligarşinin halklararası düşmanlık politikası yeni biçimleriyle sürerken, katliamın ardından açılan Sıvas davası da giderek komediye dönüşüyor. Katliama katıldıkları Sıvas davası son süreçte artan tahliyelerle devam ediyor. Katliam davasında neredeyse yargılanacak kimse kalmadı. Dava çok kısa sürede gelinen savunma aşamasıyla ve mahkeme heyetinin katliamları koruyan tavrıyla katliamın aklandığı, gerici-faşistlerin şov yaptığı bir gösteriye dönüştü. Aylarca nerede yargılanacakları bile netleşmeden mahkemeler arasında dolaştırılan faşist güruh sonunda Ankara DGM'de yargılanmaya başlanmıştı. Dava basına konan yayın yasakları, faşistlerin saldırganlıkları vb. gelişmelerle sürdü. Oligarşi böylece hem Alevi halkın tepkisini nötr hale getirmek için göstermelik bir "yargılama" gerçekleştirerek, hem de katliamın gerçek sorumlularının kimler olduğunu gözden kaçıracaktı. Bu çabasında şimdilik başarılı olduğunu söylemek hiç de zor değil...

Göstermelik yargılamalarla katliam unutturulmaya çalışılırken, hak oligarşinin katliamdaki sorumluluğunu ta başından biliyordu. Saldırının başından itibaren sessiz kalan iktidarın bu tavrı Ankara'da, İstanbul'da yapılan cenaze törenlerinde atılan sloganda ifadesini buldu: KATİLLER MECLİS'TE...

Yeni Sıvas'lar olmasını istemiyorsak, bu ve benzeri katliamların sorumlusu olan düzene karşı mücadele etmeliyiz. Sıvas katliamının sorumlularından ancak böyle hesap sorabilir, ancak böyle yeni katliamların önüne geçebiliriz.

Sıvas Katliamı ve Sonrası

Sıvas katliamı, devletin, süregelen devrimci mücadeleyi etkisizleştirememesi sonucu halkları birbirine kırdırmak, bölmek ve parçalamak istemesinin kanlı bir ifadesi oldu. Devlet Sıvas'ta, geçmişte de başvurduğu, halklar arasında suni çelişkiler yaratarak katliamlar düzenleme politikasının yeni bir adımını daha atmıştı. Katliamcıları savunurken de, katliama göz yumarken de hep aynı senaryoyu hazırlıyordu. Senaryonun katliam kısmı Sıvas'ta yaşanırken, Erzincan, Yozgat, Çorum vb. birçok ilde de halklar arası çatışmanın zemini yaratılıyor, Alevi-Sünni, Kürt-Türk ayrımlarına dayanarak halk bölünmeye çalışılarak, bizzat devlet tarafından silahlandırılıyordu. Sıvas'ı örnek gösteren devlet, bir anlamda halka gözdağı vermek istiyor. Bundan daha da önemlisi Sıvas'ta tepkiyi yalnızca gerici-faşistler üzerinde odaklaştırıp, kitlelerin sisteme daha da bağlanmasını hedefliyordu. Oysa bu oyunun koskoca bir yalan olduğu çok açıktır. Çünkü katliamın sorumlusu devlettir.

Bazı Alevi çevrelerinde bu gerçek kavranamadı. Çünkü gericiliğe karşı mücadelenin devletle olan bağını göremediler, görmek istemediler. Gericilik, yıllarca özel olarak koruyup, gelişmeleri için her türlü olanağı sağlayan devletten bağımsız olarak değerlendirilemez. Gericiliğe karşı verilecek mücadele, bu yolda atılacak her adım gericiliğin beslendiği kaynağa yani devlete de yönelik olacaktır, olmalıdır. Bu gerçeğin, gözden kaçtığı her an, gericiliğe karşı çıkmak adına, devletin yedeğine düşmek gibi bir tehlike vardır. Ki Sıvas katliamıyla birlikte kontrgerillanın rolünü yerli yerine koyamayan, toplumsal olayları sınıfsallıktan uzak, yalnızca mezhep farklılığıyla açıklamaya çalışan bazı Alevi çevreleri devletin yedeğine düşmekten de kurtulamadılar.

Halklararası düşmanlıkları körükleyerek, gericiliğe zemin hazırlayan, halkın birliğini bozacak provokasyon düzenleyen devletin gözde kuruluşlarını, MİT'i, kontrgerillayı yani Sıvas katliamının gerçek sorumlularını göremeyenlerin tavrının böyle olması da normaldi zaten.

Gericiliğe ve faşizme karşı mücadele; Alevi, Sünni, Türk-Kürt bütün halkların tek vücut birleşik mücadelesiyle yürümek zorundadır. Ve bu kavgada bu gerçek kitleleri saptıran anlayışlar, ne de MİT'i, kontrgerillası ve göstermelik mahkemeleriyle devlet, suçlular hakkındaki gerçek yargıyı tarihin vermesini engelleyemeyecektir.

Canlar açlık grevinde

Sıvas katliamıyla ilgili olarak Ankara DGM'de görülen davada mahkeme heyetinin katliamcıları kollayan ve katliamı örtbas etmeye çalışan tavrı Pir Sultan Abdal Kültür Derneği'nde protesto edildi.

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği genel merkezi ile İstanbul, Ankara, Adana, Mersin ve İzmir şubelerinde 4 günlük bir açlık greviyle Ankara DGM'de görülen davayla ilgili son gelişmeler protesto edildi. Ankara DGM bir süre önce aldığı bir kararla duruşmaların gizli yapılmasını kararlaştırmıştı.

2 Temmuz günü Madımak oteli yakılırken TV kameralarına poz verenlerin, DGM'de göstermelik de olsa yargılanmaları sırasında basında fotoğraflarının çıkmaması için yoğun çaba harcamaları gerçek adaletten korkunun ürünü olsa gerek. Ama boşuna!

Pir Sultan Abdal Kültür Derneği, DGM'nin gerici-faşistleri kollayan bu kararını ve yargılananların art arda tahliye edilmelerini protesto etmek için genel merkez ve tüm şubelerinde 15 Haziran günü açlık grevi başlattı.

4 gün süren açlık grevi sırasında Ankara Haklar ve Özgürlükler Platformu derneğin genel merkezini ziyaret ederek, açlık grevcilerini destekledi. Haklar ve Özgürlükler Platformu Sıvas katliamının 1. yıl dönümünde daha kitlesel protestolar yapılabilmesi için çeşitli kurumlarla görüşmelerini sürdürüyor.

Erzurum Cezaevi'nde açlık grevi sürüyor

Erzurum Cezaevi'nde 31 Mayıs günü başlayan açlık grevi devam ediyor. Erzurum Cezaevi'nde, Kayseri ve Adıyaman cezaevlerindeki açlık grevlerine destek amacıyla DEVRİMCİ SOL, TKP/ML-TİKKO ve TDKP tutsakları açlık grevine başladıklarını açıklamışlardı. Bundan iki gün sonra da PKK tutsakları açlık grevine destek amacıyla dönüşümlü açlık grevine başlamışlardı. Bu süreçten sonra cezaevlerinde çeşitli hak gasplarının başlaması üzerine THKP-C/HDÖ tutsaklarının da katılımıyla açlık grevi süresiz açlık grevine dönüştürüldü. 20'li günlere ulaşan açlık grevi DEVRİMCİ SOL, PKK, TKP/ML-TİKKO, TDKP ve THKP-C/HDÖ tutuklularının katılımıyla devam ediyor.

Kayseri Cezaevi'ndeki Devrimci Sol ve TKP/ML davası tutsakları 24 Haziran'da Erzurum ve Yozgat'taki tutsakların açlık grevini desteklemek için 2 günlük açlık grevine başladılar.

Mustafa Albayrak Gazi'de anıldı

13 Haziran 1990 günü birimini korumak için gece nöbetindeyken kendilerine TİKKO'cu diyenler tarafından kurşunlanarak katledilen Mustafa Albayrak mezarı başında anıldı.

13 Haziran günü Gazi Mahallesi'nde yapılan anmaya ailesi, yakınları ve yoldaşları katıldı. Devrim şehitleri için saygı duruşuyla başlayan anmada, Mustafa Albayrak'ı ve devrim şehitlerini anlatan bir metin okundu. Şiirler ve marşlarla süren anmada,"Hakdıyız Kazanacağız" ve "Yaşasın Devrimci Sol" sloganları atıldı. Mezarlığa üzerinde "Mustafa Albayrak'ların Açtığı Yolda İlerliyoruz", "Mustafa Yoldaş Yaşıyor Devrimci Sol Savaşıyor" yazan pankartlar bırakıldıktan sonra anma sona erdi.

Muhbirlik teklifleri çürümüşlüklerinin belgesidir

Onursuzluğu reddediyoruz

Mücadelenin yükselmesi polisi ve iktidarı tedirgin ediyor. Bu yüzden de halka ve önceliklé devrimci-demokrat kişilere yeryüzünün en onursuz işi olan muhbirliği dayatmaya çalışıyorlar.

Zonguldak'ta **Mehmet Şahin** adlı bir okurumuz polisin muhbirlik teklifine ve baskılarına maruz kaldı. Alaplı Meslek Yüksek Okulu 1. sınıf öğrencisi Mehmet Şahin 13 Haziran günü staj için kayıt yaptırmaya gittiği Erdemir'in ana giriş kapısında Güvenlik Memuru Mahmut Demirci tarafından evraklarının eksik olduğu gerekçesiyle bekletildi. Bunun üzerine Eğitim Merkezi'nden Gündüz Şenoğlu'na başvuran Mehmet Şahin, Gündüz Şenoğlu'nun olayı araştırması üzerine evrak eksikliğinden değil, siyasi nedenlerle bekletildiğini öğrendi. Saat 12.00'de Güvenlik Amirliği'ne çağrılan Mehmet Şahin'e burada birinin adının ilker olduğunu

öğrendiği iki sivil polis tarafından muhbirlik teklif edildi. Polisler Mehmet Şahin'i bu teklifi kabul etmediği takdirde "Erdemir'de staj yapamayacağını, okuldan atılacağını ve gerekirse öldürebileceklerini" söyleyerek tehdit ettiler. Muhbirlik gibi bir onursuzluğu reddeden Mehmet Şahin kendisine muhbirlik teklif eden polisler hakkında 17 Haziran günü Zonguldak Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu.

Ankara'da da Gazi Üniversitesi Mimarlık Fakültesi öğrencisi **Hüseyin Öztürk** polis tarafından tehdit edilerek muhbirliğe zorlanıyor. İlk olarak 25 Mart günü gözaltına alındığında kendisine muhbirlik teklif edilen Hüseyin Öztürk'ü polis sürekli tehdit ediyor. Hüseyin Öztürk yaptığı açıklamada "Gözaltında kaldığım süre boyunca işkenceye maruz kaldım, defalarca muhbirlik tekliflerini kabul ettirmek istediler. Kabul etmediğim halde gözaltından bırakıldıktan sonra da peşimi bırakmadılar. Olanları anlatırsam beni öldüreceklerini söylüyorlar. Başıma geleceklerin sorumlusu Ankara Emniyeti'dir." dedi.

İstanbul'da ise **Ali Tokmak** adlı bir genç 19 Haziran günü Okmeydanı'ndan Beyaz renkli Şahin marka bir otomobil kullanan üç sivil polis tarafından kaçırılarak Hasdal'da ormana götürüldü. Burada iki saat boyunca muhbirlik yapması için tehdit edilen, başına silah dayanarak muhbirlik onursuzluğunu kabul etmesi istenen Ali Tokmak bir süre sonra ormanın içinde serbest bırakıldı.

Kayıplara bir yenisi daha eklenmek isteniyor

Adana'da 16 Mayıs günü evinden hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alınan Kasım Alpsoy, ertesi gün kimliği ve eşyaları kendisine verilmediği halde kimliğini Jandarma Komutanlığı'ndan alması söylenerek serbest bırakıldı. Aynı gün kimliğini ve diğer emanetlerini almak için bir akrabasıyla birlikte Jandarma Komutanlığı'na giden Kasım Alpsoy "Hakkında İstanbul DGM tarafından verilmiş 1 yıl hapis cezası olduğu" gerekçesiyle serbest bırakılmadı. Daha sonra akrabalarının ve Adana İHD'nin Jandarma Komutanlığı'na başvurusu üzerine Kasım Alpsoy'un İstanbul'a gönderildiği açıklandı. İstanbul polisi ise kendisine yapılan başvuruya "Böyle birinin kendilerine gönderilmediği" cevabını verdi. O tarihten sonra da Kasım Alpsoy'dan herhangi bir haber alınamadı.

Kasım Alpsoy'dan uzun süredir haber alamayan yakınları 31 Mayıs günü Adana'nın Akkapı Mezarlığı'na kimliği belirsiz bir cesedin gömüldüğünü öğrendiler. Bunun üzerine HADEP ve İHD yetkilileriyle birlikte ilgili kurumlara başvurarak mezarın açılmasını ve kimlik tespitinin yapılmasını istediler. Ancak şu ana kadar mezarın açılması konusunda herhangi bir sonuç alınamadı.

Salihli'de halk düşmanı belediye başkanı gecekonduları yıktırıyor

Salihli'nin MHP'li belediye başkanı icraatlarına yoksul Kürt halkının yaşadığı, belediye çöplüğünün içinde yer alan gecekonduları yıktırmakla başladı.

Seçimler öncesinde "Kazanırsam Kürtleri geldikleri yere geri göndereceğim" gibi sözlerle halk düşmanı yüzünü gizlemeyen faşist belediye başkanı ilk olarak 10'a yakın gecekondueyi yıktırdı. 60 gecekonduya da evlerin 20 gün sonra yıkılacağına dair ihbarname gönderdi.

Manisa ve Salihli Eğit-Sen, şubeleri ile Manisa DLMK ve ortak bir komite oluşturarak mağdur durumdaki gecekondu halkını ziyaret ettiler ve topladıkları yardımı verdiler. Komite bir de basın açıklaması yaparak gecekondu halkının yanında olduklarını, sonuna kadar destekleyeceklerini belirtti.

SAĞLIK-SEN Ankara Şubesi 1. Olağan Genel Kurulu Yapıldı

Sağlık-Sen Ankara Şubesi'nin 1. Olağan Genel Kurulu 18 Haziran günü Türk Hukuk Kurumu Muammer Aksoy Toplantı Salonu'nda yapıldı.

Devrim şehitleri için yapılan saygı duruşuyla başlayan genel kurulda Geçici Yönetim Kurulu adına Leyla Kılıç faaliyet raporunu okudu. Halkın Hukuk Bürosu avukatlarından Murat Demir ve Geçici Yönetim Kurulu'ndan Efkan Tunç'un yanısıra birçok üyenin de konuştuğu genel kurul yeni yönetimi belirledi. Efkan Tunç konuşmasında "Sendikal mücadele kafa sayısı ile değil sorunlara getirdiği çözüm, dayatma ve kararlılıkla olacaktır. Sağlık-Sen'in kitleselleşeceğine, sınıf ve kitle sendikacılığının Sağlık-Sen'de hayat bulacağına eminim." derken yeni yönetim kurulu adına konuşan Meral Kurt sözlerini "Sağlık emekçileri olarak örgütlenme için gerekli bilince sahibiz. Devrimci-demokrat kişiliğimizle güçlerimizi birleştirelim, haklılığımızı daha güç, daha coşkulu, daha kararlı, hepsinden önemlisi örgütlü olarak iktidarın yüzüne haykırmalıyız. HAKLIYIZ KAZANACAĞIZ" diyerek noktaladı.

Genel kurul, katılımın yetersizliğine rağmen sağlık emekçilerinin mücadelesinin kısa sürede ne kadar yol kat ettiğinin önemli bir göstergesidi. Sağlık-Sen Ankara Şubesi açıldığı 6 Kasım 1993 tarihinin üzerinden bir yıl bile geçmeden genel kurul yaparak hızla gelişeceğini gösterdi.

GENÇLİK

Gazi Üniversitesi'nde cezalandırma

15 Haziran 1994 günü Gazi Üniversitesi Mühendislik Mimarlık Fakültesi (GÜMMF)'nde faşistler bir devrimci öğrenciyi tartakladılar, tehdit ettiler.

Faşistlerin bu tavrı karşısında 16 Haziran günü bir basın açıklaması yapan öğrenciler olayı kamuoyuna duyurarak baskılardan yılmayacaklarını, faşistleri tanıdıklarını ve onlara karşı teredüttsüz davranacaklarını belirttiler.

Bunun üzerine 17 Haziran sabahı sanayı salonuna giren devrimci öğrenciler önce salonda bulunan kitleye hitaben faşistleri teşhir ederek "Bu insanlar bir devrimci öğrenciyi dövdü ve okulda faşist örgütlenme yaratmaya çalışmaktadırlar. Bunun için cezalandırılacaklardır" açıklamasını yaptılar. Açıklamadan sonra ise AYÖ-DER'li ve DSG (Devrimci Sosyalist Gençlik)'li öğrenciler faşistleri döverek cezalandırdılar.

❖ ❖ ❖

KTÜ yurtlarında keyfi baskılar

Yaklaşık iki ay önce yurt kantininin temiz olmayışı ve fiyatların yüksek olmasını protesto eden öğrencilerin Karadeniz Teknik Üniversitesi Öğrenci Yurdu'nda gerçekleştirdikleri boykot üzerine Esma Hüsne Ornay adlı bir öğrenciye 9 Haziran günü uzaklaştırma cezası verildi. Esma Hüsne Ornay memurlara hakaret gerekçesiyle 10 gün, boykota katıldığı için de 30 gün uzaklaştırma cezası aldı.

Bu haksız uygulamayı protesto eden TYÖ-DER'liler ve devrimci demokrat öğrenciler 17 Haziran günü KTÜ Kız Yurdu önünde bir basın açıklaması yaptılar. Öğrenciler basın açıklamasında "Memurların coplandığı, insanların sokaklarda katledildiği bir ülkede yaşıyoruz. Öğrencilere haksız cezalar veriliyor. Öğrenim hakları engelleniyor. Amaçları öğrenci gençliği pasifleştirmek. Ancak baskılara ve sömürüye boyun eğmeyeceğiz." dediler. Yaklaşık 70 öğrencinin katıldığı basın açıklaması alkışlarla sona erdi.

Adana polisi acizliğini gizleyemiyor

Adana Özgür-Der Başkanı ve Adana Haklar ve Özgürlükler Platformu sözcüsü Hamide Öztürk, Grup Nisan Güneşi elemanı Bülent Yurşan ve Özgür-Der Sekreteri Çilem Gürbüz, 21 Haziran günü akşam saatlerinde gözaltına alındılar.

Belden aşağısı felç olduğu için tekerlekli sandalyeye bağımlı bulunan Çilem Gürbüz Adana polisinin muhbirlik tekliflerine ve tehditlerine maruz kalıdıktan sonra aynı gün gece yarısı serbest bırakıldı. Ağıza alınmayacak hakaretler ve küfürlerle gözaltındakilere işkence yapan polis Hamide Öztürk'e de tecavüz etmeye yeltendi.

Adana Haklar ve Özgürlükler Platformu 23 Haziran günü Adana İHD'de gözaltılarla ilgili olarak yaptığı basın açıklamasında keyfi gözaltıları protesto ederek "Baskıların, işkencelerin mücadeleyi engelleyemeyeceğini" belirtti.

Bülent Yurşan ve Hamide Öztürk 24 saat sonra serbest bırakıldı.

Isırgan

Delikanlı

Anayasa Mahkemesi Başkanı Yekta Güngör Özden:
-"Allah dışında kimse beni görevden alamaz."

12 Mart Başsavcısı, şimdilerin milletvekili Bakî Tuğ:
-"Hiçbir general Bakî Tuğ'a emir veremez."

Olağanüstü Hal Bölge Valisi Ünal Erkan
-"Beni kimse tertelemez."

Son zamanlarda işadamlarının çoğu özel uçak satın alıyor. Mutlu azınlık, mutsuz günlerin geleceğinden endişeleniyor. İşte o günler geldiğinde olabildiğince hızlı bir şekilde ikinci vatanlarına uçacaklar... Hem ne demişti Atatürk: "İSTİKBAL GÖKLERDEDİR"

DEP KAPATILDI...

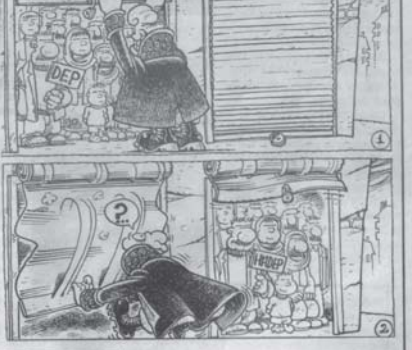

Mucit Macit

Göreve geldiği ilk günlerde her sokak başına kamera yerleştireceğini söyleyen Menzir, şimdi de bomba buna eden çöp kutularından bahsediyor.

Çöp kutularının bu işi nasıl yapacağını pek anlayamadık ama yine de dikkatli olmak lazım. Yakında kimlik kontrolü yapan kapılara, güpheli şahısları tespit edip, ihbar eden trafik lambalarına ya da "terörist" yakalayan ağaçlara rastlarsanız şaşırmayın...

"Şık" tutuklama

DGM Başsavcısı Nusret Demiral DEP'li milletvekillerinin peşinde. Onları tutuklamaya karar ama gazetecilerden biraz rahatsız.

"Tutuklamayı ne zaman yapacaksınız?" sorusuna "Siz onların peşini bırakttığınız zaman. Artık onları izlemeyi bırakın çocuklar" diye cevap veriyor.

"Çocuklar" Nusret amcanızı bırakın da rahat rahat çalışıp, "şık" tutuklamalar yapabilsin.

KUPÜR'CE

Güneydoğu'da incelemeler yapan...

Yabancı büyükelçilere halktan cevap: "Devlet baskısı yok"

Ünal Erkan: Buyrun sayın büyükelçi... İşte sevgili halkımız... İstediğinizi sorun, çekinmeyin. Siz de doğru cevapların ianı.. Kıranın kalanı...

Özel Tim: Amen Ünal Bey, bunların yanında köylülere bağımsayan öyle... Tercumanları var yanlarında.

Köylü: İstemiyoh...

Büyükelçi: What?..

Tercüman: İstemediklerini söylüyorlar büyükelçim... ama neyi istemediklerini ben de anlayamadım.

Büyükelçi: Neyse, sor bakalım Kürtçe televizyon ve eğitim istiyorlar mı?..

Köylü: İstemiyoh...

Tercüman: İstemiyorlarmış...

Büyükelçi: Tamam, tamam, ben de anlıyorum artık o kelimeyi. Ama neden her soruma aynı cevabı veriyor onu anlayamadım. Peki devletlerinden memnunlar mı, baskı görüyorlar mı?

Köylü: İstemiyoh...

Tercüman: Kardeşim neyi istemiyorsan açıkça söylesene... çekinme...

Köylü: Nizani Türki.

Tercüman: Sayın büyükelçim, bu köylü Türkçeyi konuşamı...

Ünal Erkan: Bir dakika tercüman kardeş... Gelin sayın büyükelçi siz şöyle... Sen sizi gezdiririm.

Tercüman: Ne demek bi dakka... Siz adam mı kandırıyorsunuz? Bu köylüler Türkçeyi bile bilmiyor.

Özel Tim: Birader bir dakika benimle gelir misin? Bir şey söyleyecem...(!)

Bulmaca

1 .....
2 .....
3 .....
4 .....
5 .....
6 .....
7 .....
8 .....
9 .....
10 .....
11 .....
12 .....

1) Netekim Paşa 2) Serdar'ın babasının rütbesi 3) DGM başavcısı 4) Fırtınalı (kanlı) yıllar 5) Kürdistan'da özel timlerin özendikleri film kahramanı 6) Gözaltına alınanlar orayı ziyaret ederler 7) TRT'nin MIT Şube başkanı 8) İstanbul'da 12 Mart'ın ünlü .....bey Köşkü (tersi) 9) İşkencenin satın aldığı 10) Cumhurbaba (tersi) 11) Erkan soyadlı Süper Vali (tersi) 12) Çiller'in ikinci vatanı.

İSMAİL BEŞİKÇİ'YE CEZA ÜSTÜNE CEZA YAĞIYOR...

OLTA

– Nusret Demiral İstanbul Hayvanseverler Derneği'nin fahri başkanı seçilmiş.
– Oğlum, ben sana Hayvanseverler Derneği'ne başkan olamazsın demedim... Adam olamazsın dedim...

Güler:
– Benim en büyük servetim milletime hizmettir.
– Tersini iddia eden yok ki. Bu devirde en büyük servet gerçekten de millete "hizmet".

Bir kitap:

Pugaçev Ayaklanması

"Yapacak iki şey kalıyordu artık: Ya köyüne dönüp eskiden olduğu gibi yine asker şeflerin sopası altına yatacak ya da kendi başına buyruk özgür yaşama yolunu seçecekti. İkincisini yaptı."

Bu tercih, bir köylü, bir asker kaçağı olan Pugaçev'i bir ayaklanmanın liderliğine götürecek yolun da başlangıcıydı.

Gessinoviç'in yazdığı ve çevirisini Enver Gökçe'nin yaptığı Pugaçev Ayaklanması 18. yüzyılın çarlık Rusya'sında feodal monarşiye karşı halkın başkaldırısını anlatıyor.

Kazaklardan, Tatarlara, Başkırlardan Kırgızlara kadar birçok milliyetten halkın aristokrasiye karşı 1772'de başlattığı, yaklaşık bir yıl süren bir ayaklanmadır bu.

1700'lü yılların Rusya'sında bıçak kemiğe dayanmıştır.

Halkın sarayla ve derebeyleriyle arasındaki çelişki derinleşiyor. Derebeyleri köylüleri bir esir gibi çalıştırıyor. Efendilerine köklükte kusur edenler en bastinden kırbaçlanıyor, burun delikleri kopartılıyor, ya da Sibirya'ya sürgün ediliyor.

Halk saray için sürekli savaşlara sokuluyor, askere çağrılıyor.

Oysa o savaşlardan halkın, yoksul köylülerin hiçbir çıkarı yoktur. Onların payına düşen yalnızca ölmektir. Çar için.

Gessinoviç romanında, halkın haksız savaşa ve zorunlu askerliğe tepkisini yazıyor bir yerde... Pugaçev ayaklanması da zaten öncelikle askerden kaçanların başlattığı bir isyan ve ayaklanmaya adını veren

Yazar : A.Gessinoviç
Çeviri : Enver Gökçe
Yayınevi : May Yayınları

Pugaçev de asker kaçağı bir Kazaktır.

Pugaçev kendi halkına karşı savaştığını anladığında çareyi kaçmakta buluyor. Pugaçev gibi askerlikten kaçan yüzlerce insan cezalandırılmamak için dağlara çıkıyor. Çıkamayanlar ise "Derebeylerin yasalarına" göre cezalandırılıyor. Çarın ordusunda zorunlu askerliğe karşı toplu kaçışlar başlıyor. Halk kendisine karşı savaşmak istemiyor.

Pugaçev ayaklanması 1917 devrimini hazırlayan birikimlerin en önemlilerinden biridir.

Feodal dönemin köylü ayaklanmalarının karakteristik özelliklerini taşır içinde. Dinin payı vardır yer yer. Ve yer yer Pugaçev kitleleri harekete geçirmek için II. Katerina tarafından hapsedilmiş eski çarın adını kullanır. Ama bütün bunlar onun halk ayaklanması niteliğini değiştirmez.

Asker kaçaklarının başlattığı ayaklanmanın temel gücü, önce "özgürlük aşığı ve cesur bir halk olan Yayık Kazakları" olur. Sonra, bir saman alevi gibi halkları saran isyan ateşi yayılır. Tatarlar, Kırgızlar, Kazaklar...vb. akın akın isyana katılırlar.

Evet, Gessinoviç'in "Pugaçev Ayaklanması'nda bir halk ayaklanmasının temelleri, mantığı, ruh hali vardır. Ağır diline karşın, silahsız, kürekleri ve yabalarıyla savaşan yoksul köylülerin canlılığı ve kendine özgü düşünce tarzı vardır. Sınıflar savaşının tarihsel birikimlerinin bir örneğidir Pugaçev ve ayaklanması.

Ayaklanma kendi kurallarını koymaya başlar. Pugaçev, zenginlerin tüm esirlerini serbest bırakırır, asilleri ve çarın adamlarını cezalandırır, mallarına el koyarak yoksul halka eşit oranlarda dağıtır. Halkın gözünde Pugaçev bir kurtarıcıdır artık. Pugaçev'in oluşturduğu halk ordusu çarın ordusuna karşı yenilgi alsa da halk orduyu kısa sürede yenileriyle tamamlar.

Ayaklanma yaklaşık bir yıl sonra yenilir. Emilyen Pugaçev 1775'te binlerce kişinin önünde boynu kesilerek öldürülür. Ama ayaklanmalar bitmez artık. Pugaçev'ler bitmez. 1917'ye kadar. Ve 1917'deki ayaklanma yüzyıllardır özlemi çekilen, bedeller ödenen özgürlüğü getirir.

İzmir'de "Gün Tutuştu"

Grup Yorum 17 Haziran'da İzmir'deydi. Sağlık-Sen ve Tüm Gıda-Sen İzmir şubelerinin çalışmalarıyla gerçekleşen "Dayanışma ve Yardımlaşma Gecesi" Fuar Ekici Ören'de yapıldı. Geceye Grup Yorum'la birlikte Ayşe Gülen Halk Sahnesi ve FOSEM de katıldı. Geceye gelen mesajlar çoğunlukla açlığa ve zulme kaşı ortak mücadelenin gerekliliğini vurguluyordu. Grup Yorum "Onurumsun" adlı parçayı okuduktan sonra sahneye Aydın'da gözaltında katledilen Baki Erdoğan ve İstanbul'da Mimar Sinan Üniversitesi'nde katledilen Seher Şahin'in annelerini davet ettiğinde izleyiciler anneleri sahneye çıkışını ayakta alkışlayarak izledi. "Baki-Seher Yaşıyor, Devrimci Sol Savaşıyor" sloganları ile sahneye çıkan anneler heyecandan konuşamadıklarını ifade ettiler. Özellikle "Gün Tutuşur" ve "Cemo" parçaları konser boyunca en çok istenen ve söylendiğinde coşkunun arttığı parçalardı. Konser boyunca "Umudun Adı Devrimci Sol", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Türküler Susmaz Halaylar Süren" sloganları atıldı.

Grup Yorum Denizli'de

Grup Yorum 18 Haziran'da Denizli'deydi. İHD ve Mücadele gazetesi okurlarının çalışmalarıyla gerçekleşen Grup Yorum konseri Açıkhava Tiyatrosu'nda gerçekleşti. Grup Yorum'un 1992 yılında Denizli'de verdiği konser sonrasında iki elemanının ceza alması Denizli konserini daha anlamlı kılıyordu. Grup Yorum verilen cezanın kendilerini yıldırmadığını, türkülerini söylemekten geri durmayacaklarını anlatırken, izleyiciler Grup Yorum'un sahnede Sumru ve Kemal'le birlikte türkülerini söylediklerini biliyorlardı. Yaklaşık 1800 izleyici konser sonunda çektiği halaylarla Grup Yorum'a ceza verenlere en güzel yanıtı verdiler. Türküler susmadı, halaylar sürdü.

GÜN İZİ

Mücadelen kültür cephesinde güçlü olmalıyız

Kültür ve sanat politikadan soyut bir kavram değildir. Ekonomik yapıyı ve politik iktidarı elinde bulunduran sınıflar, kültürü de istedikleri gibi şekillendirirler. Ülkemizde de egemen sınıflar, ekonomik ve siyasal alanda emperyalizme bağımlı sömürü düzenini sürdürmek için kültür ve sanatı kullanıyorlar. Bu emperyalist, yoz, kozmopolit kültür, sömürü sistemini gizlemek, kitlelerin kafalarında meşrulaştırmak, halkların kültürel gelişimini engellemek, kültürel yabancılaşmayı yaratmak, sosyalist kültürün yaygınlaşmasının önüne geçmek, burjuva kültür ve sanat anlayışını yerleştirmek üzerine bir içerik ve biçime sahiptir. Medya, sinema, tiyatro, okullar, sokaklar gibi geniş bir alana yayılan bu politikalarında, her türlü ideolojiye (milliyetçilik, İslamcılık, Atatürkçülük, liberalizm) sarılarak kültürlerini kitlelere sunuyorlar. Devrimci kültür faaliyeti de hayatın her alanında düzene karşı verilen devrimci mücadelenin dışında düşünülemez. Düzenin kültürüne alternatif bir kültürün yaratılmasının yanında, demokratik mücadelenin, muhalefetin de önemli odaklarından biridir devrimci kültür faaliyeti. "Devrimci kültür geniş halk yığınları için güçlü bir devrimci silahtır. Hem devrimden önceki ideolojik zemini hazırlar, hem de devrim sırasında geniş devrimci cephe içerisinde önemli ve gerçekten gerekli bir mücadele cephesi oluşturur." (Mao)

Devrimci kültür ve sanatın, mücadele için taşıdığı bu öneme rağmen, özellikle mahallelerde, okullarda, kitle örgütlerinde kültürel çalışmaların bu işleve uygun düşecek bir biçimde hayata geçirildiğini söylemek mümkün değildir. Bu eksikliğin temelinde kültürel faaliyetlerin önemini kavrayamamak vardır. Oysa, kültürel çalışma, mücadelemizin dinamik bir parçası, çalışma tarzımızın en işlevli araçlarından biri haline dönüştürülebilecek olanaklara sahiptir. İkinci plana atılan ve yaygın olarak "basit, gereksiz, olsa da olur olmasa da" kategorisinde değerlendirilen çalışmalar, kendini tekrar etmenin ötesine geçemiyor, bu noktada kalıcı örgütlenmeler yaratılamıyor. Ve sonuçta kitlelerle bağ kurmanın, kitleleri etkilemenin önemli araçlarından birinden yoksun kalıyoruz.

Kitle örgütlerinde hayata geçirilen kültür-sanat faaliyeti birkaç etkinlikten (konser, gece) öteye gitmiyor. Okullarda oluşturulan "kültür komisyonları"nın en uzununun ömrü birkaç ayla sınırlı kalıyor. Oysa devrimci kültür ve sanat faaliyetinin önemini, kitleler üzerinde yarattığı etkiyi yine örgütlü mücadelenin içerisinde oluşan ve mücadelenin sanatını yansıtan kültürel faaliyetlerde görmek gerekir. Bunu bize gösteren örnekler var. Bugün Grup Yorum, Ekin, Özgürlük Türküsü gittiği her yerde binleri, on binleri toplayabiliyorsa, bu devrimci kültür-sanat faaliyetinin kitleler üzerinde yarattığı coşkunun, etkinin ürünüdür. AGHS oyuncularının sokak gösterileri, "Açlığa ve Zulme Karşı Ayağa Kalk" kampanyasının ilgi odağı haline gelerek ön plana çıkıyorsa, bu, politik mücadele içinde kültür ve sanatın kendi diliyle, sanatıyla kattığı zenginliktendir. Mahallelerde, okullarda, kitle örgütlerinde sokak tiyatroları, müzik çalışmaları, fotoğraf sergisi, dia gösterimi gibi kültürel faaliyetleri yaşama geçirebilmek için çok geniş sanatsal birikim olmaması engel teşkil etmemelidir. Çevremizde kültürel faaliyetlere ilgi duyan ve bu çalışmalara katılabilecek insanları bulup çıkarmak, bunların mücadeleye katılımını sağlamak kültürel faaliyetlere vereceğimiz öneme bağlıdır.

Devrimci kültür çalışması sanatsal ürünlerin yaratılmasının ve pratiğe yansıtılmasının yanında, devrimci saflardaki küçük burjuva ve benzer eğilimlere karşı mücadeleyi de içine alan, sosyalist toplumun kültürünün ve yeni insanın oluşturulmasında önemli bir işleve sahiptir. Burjuvazinin kültür politikasını teşhir edecek, hayatın her alanında devrimci kültür alternatifini oluşturabilmek için tüm halkları kucaklayabilecek örgütlenmeler yaratabilmek gerekiyor. Yaratacağımız örgütlenmeler uzun vadeli çalışmayı hedefleyen ve klasik çalışmaların ötesine geçen zenginlikler taşıyabilmelidir Bu konudaki yoğunlaşmamıza bağlı olarak, sanat atölyeleri, kütüphaneler, yerel kültür etkinlikleri, sokak tiyatroları, şenlikler, sergiler gibi geniş çerçeveye yayılabilecek devrimci kültür faaliyetleri yaygınlaşacak; olsa da olur olmasa da olur türü bir mantıkla yapılan ve küçük burjuvazinin entelektüel gevezelik ya da kendini tatmin araçları durumunda olan etkinlikleri de bu niteliklerinden çıkararak devrimci mücadeleye katıkda bulunacak mevziler haline dönüştürebilecektir.

Yüreğimizde öfke, silahımızda mermisiniz

Halka, mücadeleye, devrime ve devrimci harekete gönülleriyle, beyinleriyle, tüm yaşamlarıyla bağlıydılar onlar. En zor koşulları göğüsleyerek devrime inancı ve devrimci hareketi bugünlere taşıdılar.

Savaşın içinde son mermilerini sıkarken yeni bir gelenek yarattı her biri; var olanı pekiştirdiler. Inançlarımızı, ideolojik çizgimizi, değerlerimizi kalın çizgilerle nakşettiler beyinlerimize.

İşte 12 Eylül'ün yarattığı yılgınlığa, soldaki panik havasına ve teslimiyetçiliğe rağmen, daha zor görevleri omuzlayarak cuntaya karşı direnişi örgütlemeye çalışanlardan Tahsin ELVAN... 1 Haziran 1982'de İstanbul Maslak'ta polisle çatışıp şehit düşerken zor koşullarda mücadeleyi, hareketi sahiplenmenin ve her koşulda direnebilmenin yeni bir örneğini yaratıyordu... İşte Kenan AYDEMİR; faşizm maddi bir güçtü ve ancak maddi bir güçle alt edilebilirdi. Silahlı savaş pek çok şeyden önce siyasi cesaret gerektiriyordu. Aydemir bu cesaretin sahiplerinden biriydi ve kurulan ilk silahlı mücadele eklplerinin içinde yer aldı. İstanbul'da faşist bir odağın dağıtılması sırasında şehit düştü.

Mehmet BÜÇKÜN örnek bir devrimciydi. 20 Haziran 1979'da Adana'da kendine "Devrimci Kurtuluşcu" diyen biri tarafından katledildi. Katledilmesinden sonraki gelişmeler devrimci hareketin olgunluğunun, "sol içi şiddet" konusundaki duyarlılığının, sorumluluğunun ifadesi oldu.

Savaş geliştikçe...sivil oldu. taraftan, geliştikçe, saldırılar da her taraftan gelmeye başladı. Eyüp halkının savaşçı neferi Kemal CAMEKAN İstanbul'da jandarma tarafından katledildi. Recep SİNAN'ı Gemlik'te katledenler ise sivil faşistlerdi. Ve Haziran'ın aynı günlerinde, 11 yıl sonra Perihan DEMİRER Beşiktaş'ta polis tarafından kuşatıldı, teslim olmak yoktu.

Sorumsuz sol, jandarma, sivil-faşistler, polisler... Evet, savaş çok yönlüydü. Darbeciler eklendi sonra bunlara. Murat GÜL özgürlük eylemiyle dışarı çıkarken bu kuşatmanın bilinciyle "Hem oligarşiye, hem de darbecilere karşı savaşmak için..." diyordu. O sözünü tuttu. Ankara'da şehit düştüğü 5 Haziran 1993'e kadar sıcak savaşın içindeydi... Konya devrimci gençliğinin Salt EROL'u genç ömrünü bu düşmanlarla savaşa adamıştı. Talihsiz bir trafik kazasında kaybettik onu. Gaziosmanpaşa'da "SHP'li bir hainin" ihbarı sonucu katledilen Devrim Mehmet EROĞLU ve Yüksel GÜNEYSEL de gençlikleri ve güzellikleriyle devrimci hareketin yaşadığı zor sürecin aşılmasında, düşmanın her türlüsüne karşı bedenleriyle barikat olanlarımızdandı.

Rahat uyuyun şehit yoldaşlarımız. Rengi, biçimi, adı ne olursa olsun, hiçbir düşman yolumuzdan alıkoyamayacak bizi. Pekiştirdiğiniz geleneklerimize, kalınlaştırdığınız devrim çizgimize halel getirmeyecek hiçbiri. Rahat uyuyun ve gönlünüz rahat olsun. Yüreğimizde öfke,

Kenan AYDEMİR
(1961-1979)

Mehmet BÜÇKÜN
(1959-20 Haziran 1979)

Kemal CAMEKAN
(1956-11 Haziran 1980)

Recep SİNAN
(1960-24 Haziran 1980)

Ölüp de yitmeyenlerin
yanında
Yiğitçe bayraklaşanların
altında
Korkunun
ihanetin
düşmanın saldırısına
bilinç ve cesaretle el ele
savaştayız bugün

Tahsin ELVAN
(1960-1 Haziran 1982)

Hamit KAYA

Salt EROL
(....-28 Haziran 1990)

Perihan DEMİRER
(....-28 Haziran 1991)

Murat GÜL
(....-5 Haziran 1993)

Yüksel GÜNEYSEL
(1973-26 Haziran 1993)

Devrim Mehmet EROĞLU
(1976-26 Haziran 1993)

HAKLILIK VE MEŞRULUĞUMUZU SOKAĞA İNDİRMELİYİZ

- **Haklı olan meşrudur. Yasallık ya da yasadışılık değil, haklılık ve meşruluk önemlidir. Sadece burjuvazi yasa yapıp işletmez. Mücadele edenler de, örgütlü güçleriyle burjuvazinin karşısına kendi yasalarıyla çıkarlar, çıkmak zorundadırlar. Çünkü her sınıfın yasası o sınıfın çıkarınadır.**
- Bizler, geleneksel solun çoğu kez yaptığı gibi, devrimci çalışmalarımızı, yasallık-yasadışılık ikileminde değil, meşruluk ve haklılık düzeyinde değerlendirmeliyiz. Meşruluğu önce kendi kafamızda oluşturmalı, bunun önündeki engelleri aşmalı, sonra da halka kavratmalıyız.
- **İnsanların kuşandığı tepkisizlik ve kanıksama zırhını delip, tepkilerini yükseltmek için, onlara düzenin ve devletin değil, bizim haklı ve meşru olduğumuzu kavratmak gerek. Bunun için de yapılması gereken haklı politikamızı, meşru kimliğimizi sokağa ve yaşamın içine taşımak, gerçekleri halka götürmek olmalıdır.**

Yazısı Sayfa 10'da

SIVAS KATLİAMININ YILDÖNÜMÜ FAŞİZME KARŞI MÜCADELENİN YÜKSELTİLDİĞİ BİR GÜN OLMALIDIR

- **Devlet destekli gerici-faşist güruhun gerçekleştirdiği Sıvas katliamının üzerinden bir yıl geçti... Açılan göstermelik dava arka arkaya yapılan tahliyelerle sürerken, katiller ellerini kollarını sallaya sallaya dolaşıyorlar. Katillerin kimliğini biliyoruz... Katiller devletin içinde, devletin himayesinde... Çünkü, Sıvas katliamının mimarı devletin kendisidir. Çünkü halklar arasında suni çelişkiler yaratarak, onları bölerek birbirlerine karşı kullanmak isteyen devletin kendisinden başkası değildir.**
- Sıvas katliamının hesabını sormak faşist düzene karşı verilecek mücadeleyle olur. Faşizmin kökünü kazımak, düzeni alaşağı etmekle olanaklıdır. Ülkemizde faşizme karşı mücadele aynı zamanda emperyalizme ve oligarşiye karşı mücadeledir. Bu gerçek gözden kaçırıldığında gericiliğe, faşizme karşı çıkmak adına devletin yedeğine düşmek kaçınılmaz bir tehlikedir.

SIVAS ASILANI DA UNUTMAZ YAKILANI DA...

Yazısı Sayfa 19'da

Kürdistan'da ekonomi başaşağı gidiyor

TARIM VE HAYVANCILIK ÇÖKTÜ-Köy-ilçe boşaltmaları, yaylaya çıkma yasakları ve tarlaların ateşe verilerek, hayvanların öldürülmesi gibi "uygulamalar" tarım ve hayvancılığı yok ediyor...

SERMAYE KÜRDİSTAN'DAN KAÇIYOR-Özel sermaye yatırım yapmak bir yana, ticari birikimi de batıya taşıyor. Devlet ise trilyonları üretime değil, askeri harcamalara yatırıyor. Ticaret hacmi düşüyor, küçük esnaf kepenk indiriyor.

- ✓ **REBER-Oligarşi "işbirlikçi Kürt realitesi"ni tanıyor.**
- ✓ **DEP kapatıldı, "huzur" tesis edildi. (!) Artık sadece devlet partisi var! Meclis'te son tango: Kendin çal kendin oyna!**
- ✓ **Anayasa Mahkemesi; 12 Eylül'ün sesi.**

Yazısı Sayfa 15-17'de

Ulusal baskı ve asimilasyon

- **Oligarşi, bugün halkların ulusal kimliklerini ve kültürel değerlerini yok saymaktadır. Kürt halkının kendi kaderini tayin etme hakkı gasp edilirken, Çerkez, Gürcü, Laz vb. gibi ulusal azınlıkların dilleri ve kültürleriyle kendilerini ifade etmelerinin de önüne geçilmektedir.**
- Asimilasyon ve diğer ulusal baskılar, ancak ulusal ayrıcalıkların yok edilmesiyle halkların eşit ve özgür bir şekilde gelişip, serpilmesinin maddi-manevi olanaklarının hazırlanmasıyla ortadan kalkacaktır. Ki bu ortam da halkların ortak mücadelesiyle gerçekleştirecekleri devrimle; sosyalizmle sağlanacaktır.

Yazısı Sayfa 12-13'te